ali lidar

z raporu

ithaki

4. BASKI
TOPLAM 30.000 ADET

Z Raporu
Ali Lidar

İthaki Yayınları - 1083

Yayına Hazırlayan: *Burak Albayrak*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *İthaki Yayınları*
4. Baskı, Ekim 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-532-6

Sertifika No: 11407

© İthaki, 2016
© Ali Lidar, 2016

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ali Lidar

Z RAPORU

ithaki

GİDELİM BURADAN

Gidelim buradan... Göğsünü sıkan, içini daraltan o laneti geride bırakıp gidelim. Burada yağmur bile güzel yağmıyor artık. Yağmuru güzel yağan bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan... Burası bizim değil. Nasıl baş ederiz bu kadar saçmalıkla? Her şeye sıfırdan başlanabilecek bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan... İlaçlarını yanına alma. Kitaplarımı almayayım ben de. Biraz da onlar çıldırtmıyor mu bizi? Havası ilaç, denizi kitap bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan... Bıktım tepemizde sallanan manasız sorulardan. Soru sorma artık bana. Soru sormayayım sana. Her türlü sorunun tedavülden kalktığı bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan. Burada insanlar kötü. Hep bir şeyler anlatmamızı bekliyorlar, hep bir şeyler anlatmamızı isteyecekler, bitmeyecek bu hiç bitmeyecek. Kimseye bir şey anlatmak zorunda kalmayacağımız bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan... Bak uyuyamıyorum yine. Senin de uykuların defolu, bölük pörçük. Huzur içinde uyuyabileceğimiz bir yerlere gidelim.

Gidelim buradan. Ya sen bana gel ya da ben geleyim sana. Sonra gidelim. Hadi...

HERKES HERKESİ MUHAKKAK ALDATIR

Barlar sokağının henüz barlar sokağı olmadığı zamanlarda o sokaktaki bir apartmandaydı evim. Karşı çaprazımızda sokağın o zamanki tek barı olan 6.45, alt katımızda Leydi Bayan Kuaförü, onun yanında da Özdemir'in dövmeci dükkânı vardı. Leydi abinin de Özdemir'in de pek iş yapamamalarından ve benim de yazları ekseriyetle işsiz it gibi, yapacak hiçbir şey bulamamamdan mütevellit akşam olmadan barda içmeye başlar, hava kararmaya yakın 'Bir bardak daha mı içsek yoksa birbirimizin kafasına mı sıksak?' diye düşünür dururduk. Hayatımın hiçbir döneminde canımın o zamanlardaki kadar sıkıldığını hatırlamam...

O saçma sapan günlerin birinde, benim de Özdemir'in dükkânında olduğum bir öğleden sonra içeri otuz yaşlarına yakın bir adam girdi. Elinde tuttuğu buruşuk kâğıdı uzatıp dövme yaptırmak istediğini söyledi. Özdemir önce kâğıda, sonra adamın suratına, sonra tekrar kâğıda ve sonra da bana baktı. Merak edip elimi uzattım. Kâğıdı alıp baktım. Bir boka benzetemedim. Ben de adamın suratına baktım önce, sonra kâğıdı Özdemir'e verdim. Sonra da dayanamayıp epeydir süren sessizliği bozdum.

"Abi bu ne?"

"Bunu yapacaksınız", dedi ve bir çırpıda tişörtünü sıyırıp yan dönerek eliyle böbreğinin üstündeki yumuşak bölgeyi gösterdi. "Buraya yapacaksınız."

Özdemir şaşkınlığı üzerinden atamamış, 'Tamam yapalım amına koyim da bu ne lan?' dercesine bakıyordu. İş başa düşmüştü yine. Kâğıtta görülen tek şey ceviz büyüklüğünde siyah bir lekeydi. Büyük, kenarları taşmış, içi dolu siyah bir yuvarlak. Neydi lan bu? Sordum tekrar;

"Abi, bu ne?"

"Doğum lekesi!"

Al işte. Zaten akıllı adamın bizle ne işi olur?

"Senin doğum leken mi abi?"

Herifin surat düştü. Çenenin yayına sıçayım Ali, o nasıl soru lan? Adam şimdi tekme tokat dalacak bize! Neyse dalmadı Allah'tan.

"Yok benim değil. Eski sevgilimin. Aynı yerde aynı şekilde bir doğum lekesi vardı onun. Aynısından yaptırmak istiyorum."

Herif konuşunca gaza geldim ben de,

"Abi madem çok seviyorsun kızı isminin dövmesini yapalım, kalp yapalım bir şey yapalım. Doğum lekesi dövmesi olur mu hiç?"

"Yok lan ne sevmesi? Onun .mına koyim ben! Üç sene beraberdik bu kaltakla. Köpek gibi âşıktım. Bir gün en yakın arkadaşımla yattığını duydum. Sıkıştırdım biraz itiraf etti. Bir kere de yapmamışlar üstelik defalarca yatmış kansızlar!"

Acıdım. Gözleri dolmuştu adamın...

"Eee siktir et abi o zaman. Unutman lazımken ne diye kızın doğum lekesinin dövmesini karnına yaptırırsın?"

Güldü.

"Kızı siktir ettim abicim zaten. Mesele o değil. Mesele en güvendiğim, en sevdiğim insanın bile hiç ummadığım bir anda beni aldatabileceğini unutmak istememem. Kiminle olursam

olayım, karım bile olsa yanımdaki, her çıplak kaldığımda bu .mına kodumun lekesine bakıp kendi kendime diyeceğim ki, unutma lan! Sakın unutma. Herkes herkesi her an aldatabilir. Herkes herkesi her an aldatıyor olabilir. En azından herkes herkesi bir ara muhakkak aldatır. Lekeye bak ve sakın unutma!"

Tekrar göz göze geldik Özdemir'le.

"Birer tane de biz mi yaptırsak lan?"

YILBAŞI GÜZELLEMESİ

Bir yılı bir sonraki yıla bağlayacağımız Aralığın son akşamındayız. Yaklaşık üç saat sonra geri sayıma başlar ahali. Dondurucu Eskişehir soğuğuna aldırmadan barlar sokağına atmış kendini yüzlerce insan. Ben ne yapıyorum burada bu saatte? Ne bitmekte olan yılı uğurlamak gibi bir derdim var ne de yeni geleni kutlamayla karşılayacak halim. Sadece birkaç bardak içip, insanların mütebessim yüzlerine bakıp, sonra gece yarısına kalmadan eve gidip vurup kafayı yatma derdindeyim. Doğalgaz borularıyla ısıtılan barın bahçesinde cam kenarındaki masaların birine oturalı yarım saat kadar oldu. Etrafı seyrediyorum. Şimdiden sarhoş olmaya başlamış birkaçı. Az evvel kapı girişine kusan kıza yardım etmeye çalışan diğer kızın da kusmasıyla rezalet perdesinin çoktan açıldığını fark ettik bütün oturanlar. Çok kısa sürede olup bitti ama. Arkadaşları kızların kollarına girip uzaklaştırdılar. Çalışan çocuklar da kapı ağzına çar çabuk su döküp silip süpürdüler. İki dakika içinde hiçbir şey yaşanmamış gibi oldu. Komik kırmızılı, ışıklı şapkaları ve hava eksi milyon derece değilmişçesine abartıldıkça abartılmış dekolteleriyle adamlar ve kadınlar sokağın iki yanından geçmeye devam etti. O esnada hemen solumdaki cam inceden tıkırdadı;

"Abi, mendil alır mısın?"

Hafifçe kafamı çevirdim. 10-11 yaşlarında esmer, boncuk gözlü bir kız çocuğu.

"Yok istemiyorum!"

"Hadi be abi. Bak bugün yılbaşı"

Bugünün yılbaşı olmasıyla mendil almak arasındaki ilişkiyi bir türlü kuramadı zavallı aklım. Bak çok soğuk, burnun akar kullanırsın falan dese anlayacağım da yılbaşı ne alaka lan!

"İstemiyorum abicim. Hadi!"

Boynunu büküp yürümeye başladı boncuk kız. O esnada düştü jetonum. Tabii ya bugün yılbaşı. Çocuk mendillerini çabuk bitirip bir an önce evine gitmek istiyor belli ki. İçimden anlayışsız puşt dedim kendime. Dışımdan da seslendim;

"Bi'baksana abicim."

Döndü tekrar. Daha dikkatli baktım bu sefer. Üzerinde naylondan ince bir kırmızı mont. Ayakkabılar perişan. Bere mere hak getire. Elinde de üç tane mendil. Hızlıca düşündüm. Oturduğum yerde bir duble rakı 20 TL. Dört yerine üç ya da üç yerine iki duble içsem ne kaybederim? Bir bok kaybetmem. O zaman bu 20 TL çocuğun hakkı.

"Üç tane mi mendilin var?"

"Evet abi."

"Eve mi gideceksin bitirince?

"Hı hı..."

"İyi ver bakalım hepsini bana."

Mendilleri masanın üzerine bıraktı. O esnada uzattığım yirmi liraya baktı. Hafif çekinik bir sesle;

"Bozuğun yok muydu abi" dedi.

"Senin hepsi, al" dedim ben de.

"Çok ama bu..."

"Olsun. Bugün yılbaşı!"

Aldı parayı. Usulca teşekkür etti. Bir adım attıktan sonra bu kez ben seslenmeden döndü bana;

"Abi, sen mutsuz musun?"

"Nereden anladın kız?"

"Kısa kısa konuşuyon hep. Oradan anladım."

Diyemedim bir şey. O an yerimden kalkıp sarılmak istedim o çocuğa. Evet abicim demek istedim, it gibi mutsuzum, mümkün olsa da keşke kısa değil hiç konuşmasam. Ama olmazdı. Ortam, orta yaşlı yarı sarhoş bir adamın küçücük bir kıza sarılmasının bin türlü sapıklığa yorulabileceği bir ortamdı. Ne güzel anladı ama Boncuk. Adını sormayı düşündüm bir an. Sonra üşendim. Sustum az, sonra;

"İyi yıllar" diyebildim. "İyi yıllar" diye cevap verdi o da, sonra yürümeye başladı...

Bilerek mi, gayri ihtiyari mi bilmem takip ettim adımlarını. Çok değil on adım kadar sonra tam karşıdaki Ceylan Tekel'e girdi. Bir dakika sonra da elinde onlu bir paket mendille dışarı çıktı. Benden tarafa bakmadı hiç. Hızlıca kayboldu sokağın kalabalığında. Hassiktir dedim önce. Kandırmıştı lan beni! O an, o akşam, o sokaktaki en masum, en temiz insan bile beni kandırmıştı. Mendillerim bitince eve gideceğim deyip bütün mendillerini bana satıp benden aldığı parayla da bayiye gidip tekrar mendil almıştı. Kızdım önce. Sonra hak verdim. Ne yapsaydı ya, eve gitmeyip senin paranla mendil alacağım deseydi verir miydim yirmi lirayı? Vermezdim. Boncuk da bunu gayet iyi bildiği için gereğini yapmıştı sadece. Ne vardı bunda kızacak? Böyle düşününce kızmaktan vazgeçtim. Ama buruldum haliyle. Bana beni her aldatıp gidene eninde sonunda hak verdiren kadere sövdüm inceden. Sonra hesabı istedim. Vakit ilerliyordu. Sokak ve gece mutluların, eğlenmek isteyenlerin, geçen yılı coşkuyla uğurlayıp gelecek yılı umutla bekleyenlerindi. Ben ve benim gibiler kaybolmalıydık artık...

Öyle de yaptım. Kayboldum oralardan ve bu parka geldim. Şarjım tek bir şarkı dinlememe izin verecekti. Ben de Ceylan

Ertem'den Uçurtma'yı istedim telefonumdan son hakkım olarak. Ve mırıldandım hafif hafif;

"Heyyy! Sokaktakiler, parktakiler, barlara alınmayanlar, bir artı bir evlerine dünyanın kirasını verip doğalgaz faturasından tırstığı için battaniye altında ısınanlar, sokakları abluka altına alınanlar, kredi yurtların ruh sömüren odalarında radyo dinleyenler, internet paketi bitmek üzere olanlar, şu an üzerine kar yağanlar, şu an üzerine kar yağmayanlar, şu an üzerine kar yağıp yağmamasını sikine bile takmayanlar, biraz sonra aldatılacak olanlar, evsizler, mendil satanlar, eski sevgilisine mesaj atmak için saatin tam on iki olmasını bekleyenler, kusmuk temizleyenler, ışıklı şapka satanlar, taksiciler, annesini özleyenler, onkoloji servisinde yatanlar, nöbetçi doktorlar, cepçiler, yancılar, gafticiler... Hepimiz kardeşiz lan! Siktir edin yılbaşı partilerini, kendimize sığınacak bir kovuk bulup en yakın mandalinaya uzanıp Ceylan Ertem dinleyelim.

GİTMEK HUYDUR BİZDE

Bin yıl düşünsem bu kadar güzel tarif edemezdim yüzünü. Tarık abi bir cümlede benim yerime tarif edivermiş. "Biraz evvel ağlamış kadınların yüzü..."

Yüzlerimizi oluşturan organlar hepimizde aynıdır. Hepsi aynı yerde durur hep. Gözler, dudaklar, burun, kulaklar, çene... Ama ilahi dokunuştan mı ne, aynı şeyler, aynı yerde bambaşka şekillere girerler. O yüzden de aslında kimse kimseye benzemez. Özellikle kadınlar. İkiz olsalar bile...

"Bazı kadınların yüzü, ağır bir hikâyenin yaşandığı sokaklar gibidir. Bir Metin Kaçan hikâyesinin sokakları gibi darmadağın, acıtıcı, insanı nefessiz bırakan. Kalbiyle bakmayı bilen herkes, o sokakların her bir tarafına sinmiş keskin kokulu hüzünleri fark eder."

Ah be Tarık abi. Benim gözümle, benim beynimle, benim kalbimle mi gördün ki?

"Bazı kadınların yüzü, birazdan buralara yağmur yağacak yüzüdür. Bazı kadınların yüzü, bir kez olsun gerçekten gidenler, dönmek isteseler de dönemezler yüzüdür. Bazı kadınların yüzü, ben gitmek istesem de beni bırakma yüzüdür..."

Canımın içi Tarık abi. Bir denk gelsek de iki bardak çay içip

senin yüzünü anlatsa bana. Çünkü ben senin yüzüne her baktığımda dilim lâl, sesim içime kaçık, kelimelerim manasız ve aptal. Yüzün... Ne güzel...

Ne güzeldin. Orada, ilk oturduğumuz yerde, bana baktığın pek çok zaman beni yerdeki parkelere bakarken yakalıyordun ya hani. Ben o anların hiçbirinde parkelere bakmıyordum da, öyle zannet istiyordum. Yoksa karşımda sen otururken sikeyim parkesini! Parke değildi mevzu, mevzu sana mevzunun parke olduğunu zannettirmekti. Bunu gerektiriyordu çünkü takıntılı bir ruh hastası olmak!

Biraz evvel ağlamış kadın yüzünde ittifak etmiştik Tarık abimle beraber. Bir yüz ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi çünkü. Ne zamana kadar? Yüz yüze gelene kadar. Sonrası komple mahcubiyet!

Bozulur muyum ben sana? Hayatta bozulmam ben sana. Ama daha çok bakarım parkelere. Aslında bakmam da, bakıyormuş gibi yaparım, sen de bozulma... Yoksa nasıl kurulur dengeler?

Her şeyden hevesimi aldım dediğim zamanlarımda hiç bilmediğim heveslere meylettim hattı zatında. Ayıplama da beni, mümkünse anla, mümkün değilse salla!

Soğudu gibi oldu havalar. Dikkat et kendine! Artistlik yapma, yürürken önünü kapa. Ve korkup gidersem bir gün. Sakın kızma. Kızma çünkü; "gitmek huydur bizde!"

ATANAMAYAN ZÖHRE

"Esselatü hayrun minen nevm..."

Namaz uykudan hayırlıdır... Namaz kılmamasına rağmen aylardır sabah ezanı okunmadan önce yatmıyordu Zöhre. Ezan okunurken de, her seferinde oturduğu yerde gözlerini yumup hiçbir şey düşünmeden sadece dinliyordu. Hoca "Esselatü hayrun minen nevm" kısmına geldiğinde içinin en derininde bir şeyler cız ediyordu. Belki saba makamının insanın içine işleyen hüznünden, belki çaresizliğinden, belki de işinin sadece Allah'a kaldığını bildiğinden, ezanın huzurlu ve buğulu namelerinin son demlerinde yumulu olan gözlerinin kenarından incecik, ip gibi yaşlar süzülüyordu yanaklarının iki yanına.

Büyük umutlarla girdiği üniversitenin eğitim fakültesinden sene kaybetmeden hayli iyi bir dereceyle mezun olmuştu Zöhre. Daha ortaokul yıllarında karar vermişti öğretmen olmaya. Oldu da. Ama kader işte. Diploması onu öğretmen yapmış şartlar ise dilediği gibi öğretmenlik yapmasına izin vermemişti. Üç kez girmişti memuriyet sınavına. Üçünden de fena puan almamıştı. Hele son sınavda soruların tamamına yakınını yapmıştı neredeyse. Fakat o sene açılan kontenjanlara göre Zöhre'nin branşından sadece elli kişi atanacaktı. Beş binden fazla Zöhre

vardı aynı umutla sınava giren. İçlerinden sadece elli tane Zöhre gönlündeki mesleğe, öğretmenliğe hak kazanacaktı ve bizim Zöhre sıfır bilmem kaç puan fark yüzünden girememişti atanan Zöhre'ler listesine!

Ezan bitti. Gözlerini açtı. İki elinin iç kısmıyla yanaklarını sildi. Masaya baktı göz ucuyla. Onlarca kitap, fotokopi, not, düzensiz bir şekilde yayılmıştı masaya. Masadakilerin en az on katı kadar da rafta, çekyatın altında, cam kenarında vardı. Alanıyla ilgili soru çıkabilecek konuları en az on kez okumuş, çözülebilecek her türlü soruyu çözmüştü dört yıldır. Ama yine okuyor, yine çözüyordu işte, n'apsındı başka?

Mezun olduğu yıl az bir puan farkıyla atanamayınca babasıyla konuşmuş, dershaneye gitmesinin iyi olacağına karar vermişlerdi. Emekli güvenlik görevlisiydi babası. Asgari ücreti bile bulmayan emekli maaşıyla geçinme ihtimali bile söz konusu olmadığından geceleri inşaatlarda bekçilik yapıp bir şekilde idare ediyorlardı. Annesi çalışmıyordu. İki kardeşinin biri lisede öğrenciydi diğeri de askerdeydi. Zordu yani işler, çok zordu. Ücreti peşin ödeyince ciddi bir indirim yapıyordu dershane, o yüzden banka kredisi çekildi. Olsun dedi Zöhre'nin babası. Hele bir Zöhre atansın, gerisine rabbim yardım eder dedi. Olmadı... İki nokta bilmem kaç puan farkla atanamadı Zöhre, ikinci yılında da. Üzülme dedi babası, her işte bir hayır vardır, seneye olur inşallah...

Gündüzleri saat ücreti karşılığı anlaştığı bir dershanede çalışmaya başladı Zöhre. Aldığı para asgari ücretin yarısı bile değildi ama iş mi vardı başka? Hem atanacaktı o yıl inşallah. Pratik yapıp meslekten kopmamış oluyordu dershanede çalışarak. Gündüz akşama kadar ders anlatıyor, eve gelince biraz dinlenip sonra sabah ezanına kadar ders çalışmaya devam ediyordu. Öyle öyle bitirdi üçüncü seneyi...

O sene kontenjan elliye düştü. Sıfır bilmem kaç puan eksik aldı Zöhre. Yine atanamadı!

Dördüncü kez girecekti sınava. Çalıştığı dershane temel liseye dönüştüğü için işten de atılmıştı. Bütün gün odasına kapanıp artık iyice hatmettiği konulara tekrar tekrar çalışıyor başka da hiçbir şey yapmıyordu. Aylardır sokağa bile çıktığı yoktu. Gerçi bir şey demiyordu babası ama onun da dayanacak gücü kalmamıştı. Belki de çoktan umudunu kesmişti de kıyamadığı için bir şey diyemiyordu kızına. İçinden evlenip gitse de kurtulsa diyor muydu acaba? Kim bilir?

Hayal kurmayı bile bırakmıştı artık. Son sınavdan sonra ninesinin öğrettiği duaları da okumaz olmuştu. Babasının ve annesinin çok üzüleceklerini bilmese, belki sınava bile girmez, artık sığınağı olmuş odasında bir köşede, bir saksı bitkisi gibi, temel ihtiyaçları dışında hiçbir şey istemeden ömrünün sonuna kadar yaşayabilirdi. Olmazdı ama... Bırakmazlardı... Bahri'nin kızı kaç kere sınava girdi de kazanamadı derlerdi. Evlenmedi de öyle, kaldı babasının evinde derlerdi. Annesi, hep o kızının derdinden hasta oldu derlerdi. Derlerdi. Demekti çünkü onların işi...

Zöhre 26 yaşında. Aslında küçücük. Babasının bebeği hâlâ. Ama 26 yaşında. Dördüncü kez memuriyet sınavına girecek. Umudu yok hiç. Tek bir şeyden emin. Son kez girecek sınava. Sonra bir daha hiç ağlamayacak sabah ezanında. Bir daha hiç 'Bu sene de mi olmadı?' sorusuna cevap vermeyecek. Bir daha hiç 'Ben bir sene daha ne yaparım?' kaygısına düşmeyecek. Başka hiçbir şeyden emin değil Zöhre. Bundan emin ama. Bir bildiği varsa Zöhre'nin o da bu. Son kez girecek sınava. Sonra...

HOCAM NEREDEN ANLADINIZ?

Oldum olası tırstım büyük laflar etmekten. Beceremediğimdendir muhtemelen. Hani bazı adamlar vardır ceplerinde her duruma uygun aforizmalarla gezen. Bir şey olur, bir olay, bir durum, değişik bir şey işte... O özendiğim abiler 'laaps!' diye yapıştırıverirler lafı. Bense ne zaman elimi cebime atsam en fazla birkaç buruşuk BİM fişi çıkar. 'Vay amına koyim!' derim desem desem başka da bir şey diyemem. Bunun okumakla, yazmakla falan alakası yok. Bunun hayatı ve olayları ciddiye alıp almamakla alakası var. Neyi birazcık ciddiye almaya kalksam ya bir gülme geldi hep ya da ağlama. Her iki durumda da son derece komik göründüğüm için de ciddiyet ve analiz gerektiren durumlarda hep başarısız oldum. Öyle öyle devirdim Dante'nin altını özenle çizdiği yaşı. Ne mutlu eveleyip gevelemeden konuşamayanlara!

İlk ve orta gençliğimin tamamını çok akıllı olduğum yanılsamasıyla geçirdim. Bu esnada hayat bana götüyle gülüyormuş nereden bileyim. Yaşadıklarım, tanık olduklarım, görüp geçirdiklerim, kısaca şu an bulunduğum hal ve duruma sebep olan her şey, şunu çok iyi anlamamı sağladı: Hocam haklıymış lan!

Lisede, şimdi adını da branşını da hatırlayamadığım bir hocam vardı. Ona dair tek bir şey kalmış aklımda. Canı ders yap-

mak istemediği zamanlar sınıftan rasgele birini seçer, alakasız bir soru sorar, afallayıp cevap verilemediğinde de "tabii bilemezsin çünkü sen bir salaksın!" der, sonra da kahkahalarla gülerdi. Çok kişiden nefret ettim bugüne kadar, çok kişiye zarar vermek istedim. Ama Kenan Evren dâhil hiç kimseyi öldürmek istemedim. Ciddiyim. Dünyanın en kötü, en pis, en sapık, ne bileyim en insanlık dışı adamını getirin karşıma yine de öldürmek istemem. Bir odaya kapatın, insan içine çıkmasın falan derim en fazla. İşte ömrü hayatımda bir tek lisedeyken o hocamı öldürmek istemiştim her "salak!" dediğinde. Bunun için ciddi ciddi planlar yapmış hatta kendime suç ortakları bile bulmuştum. Düşünün artık nefretin boyutunu...

Çok zaman geçti aradan. Adını da yüzünü de unuttum hocamın. Ne öfke kaldı artık ne nefret. Olmaz ya, olur da bir gün karşılaşırsam o hocamla yapmak istediğim tek bir şey var. Ellerine sarılıp öpmek ve şunu sormak; "Hocam, nereden anladınız?"

GECİKMİŞ BİR BORÇ

"Yaşlanmışsın!"

Birkaç dakika süren ama saatler sürmüş gibi gelen sessizliği bu 'tespitle' bozmuştu. Oysa ben bu hali, en azından bu halin bu şekilde ifade edilişini sikindirik romantik filmlere has bir klişe zannederdim. Bilmem ne kadarmış gibi süren sessizliği bozmak, saniyelerin saat ağırlığında geçmesi falan... Gerçekmiş meğer abartı zannettiğim zımbırtı, nereden bilebilirdim. Woody Allen ve izlerken sövdüğüm tüm artistler affetsin!

Yaşlanmışmışım! Bunu öylesine mi söyledi, canımı yakmak için mi, yoksa artan ağarmış saçlarıma ve derinleşen göz civarı kırışıklarıma bakarak mı, bilemedim.

"Sen hiç değişmemişsin." dedim. Güldü. Yalan söylediğimi fark ettiği için güldüğüne yemin edebilirdim. Aslında o an içimden sen de yaşlanmışsın demek geçmişti ama diyememiş, sadece sen hiç değişmemişsin diyebilmiştim. Çünkü biliyordum, durum ve koşullar ne olursa olsun kadınlar böyle şeyler duymaktan hoşlanıyorlardı.

Bu iki hırpalayıcı salvoyu müteakip derince sustuk yine bir müddet. Oysa bu karşılaşmayı nasıl da beklemiş, planlar yapmış, gözünün içine bakıp kuracağım ilk cümleleri bile kafamın

içinde döndürüp durmuştum yıllarca. Elbet karşılaşacaktık bir gün. O zaman önce hiç tanımamış gibi yapacak, sonra da tanımış ama bu hiç önemli değilmiş gibi davranarak havadan sudan konuşup ona kendini olabildiğince sıradan ve değersiz hissettirecek, herhangi bir cümlenin ortasında da lafını kesip hoşça kal diyerek sırtımı dönüp gidecektim. Binlerce kez kafamın içinde yaşamıştım bu sahneyi, binlerce kez gözümün önüne getirmiştim. Şimdi o an gelmişti ve ben ne bir tek laf edebiliyor ne de kıpırdayabiliyordum. Bakıyordum sadece, uzun uzun ve derin derin bakıyordum.

O bozdu yine sessizliği. Usulca, fısıldar gibi "Nasılsın?" dedi. Sahi nasıldım? Hiçbir fikrim yoktu nasıl olduğum hakkında. Böyle durumlarda genelde iyiyim der insanlar. Ben de iyiyim demeye niyetlendim ama dudaklarımdan "Yorgunum" kelimesi dökülüverdi. Bunu söylemek istememiştim ama bilinçaltım binlerce kelimeyle anlatamayacağım beden ve ruh halimi tek kelimeyle özetleyivermişti işte. Yorgunum demiştim çünkü gerçekten yorgundum...

"Ben de çok yorgunum." diye karşılık verdi. Sabaha kadar uyumamış. Daha doğrusu bebek sabaha kadar uyutmamış, ateşlenmiş, başında beklemişler bütün gece!

Uyumamış... Ateşlenmiş... Bebek... Yorgunmuş... Her gün karşılaştığı komşusuyla günlük mevzuları konuşur gibi doğal ve basit bir şekilde anlatıverdi bunları. Oysa ne evlendiğinden haberim vardı, ne de bir bebeği olduğundan. Üzüldün mü derseniz onu pek bilemiyorum. Kendimi bok gibi hissettim evet ama bu bokluğun içinde iyi bir şeyler de vardı sanki. Neden yorgunsun diye sorsaydı muhtemelen dökülmeye başlayacak, gittiğinden beri onu düşünmeden uyuduğum tek bir gece bile olmadığını, derin bir pişmanlık ve utançtan hiç kurtulamadığımı, onu durup durup özlediğimi ve en çok da özlemekten yorgun düştüğümü anlatacaktım. Sormadı... Ben de bir şey anlatmadım. "Geçmiş

olsun." diyebildim. "Allah bağışlasın." diye de ekledim. Gülümseyerek "Amin." dedi...

Sonraki birkaç dakika gerçek birer eski arkadaş gibi sohbet ettik. Ne konuştuğumuzu anlatmayacağım çünkü tesadüfen karşılaşan iki eski arkadaşın konuşmaları kimseye ilginç gelmez. Olabildiğince iğrenç bir sıradanlıkla konuşup vedalaştık ve ayrı yönlere doğru yürümeye başladık.

Tuhaftır, daha sırtımı döner dönmez hafiflediğimi, yıllardır üzerimden bir türlü atamadığım yorgunluğun geçer gibi olduğunu hissettim. Ve o an Nietzsche'nin sözü geldi aklıma. "Umut kötülüklerin en fenasıdır, çünkü işkenceyi uzatır", demişti yıllar önce koca Alman. Evet, artık herhangi bir umudum kalmamıştı. Kabarık bir hesabı ödedikten sonra cebinde hâlâ taksi parası kalan bir sarhoş gibiydim. Belki taksiden indiğim zaman beş kuruşum bile kalmadığı için hayıflanacaktım ama o an için iyiydim. Hesap kapanmış, borç ödenmiş, ne umut edecek ne de pişmanlığını yaşayacak bir şey kalmıştı. Bedbahttım ama mutlu gibiydim. Çok uykum vardı ama yorgun değildim. Ağlamaya başladım ama yıllar sonra ilk kez suçluluktan mütevellit gizli gizli değil de açık açık ve neredeyse gülümseyerek ağlıyordum!

Artık kimseye verecek hesabım kalmamıştı çünkü...

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 1

Uyuyorsun şimdi. Ya da uyuyacaksın birazdan. Uyu kuzum. Ama bir taraftan da beni dinle. İkisini birden nasıl yapayım deme, yaparsın sen. Senden önce sevdiğim kadın uyurken bile dinlermiş beni. Her ağladığımda yatağından fırlayıp kucaklar, öper, emzirir, tekrar uyutana kadar başımda beklermiş. Annemmiş.. Şimdilik işler iyi gitmiyor. Tabii şimdilik. Biliyorsun hepsi geçecek bunların. Umutsuzluğa kapıldığının farkındayım zaman zaman. En çok da o zamanlar üzülüyorum. İnan bana hepsi geçecek. Pessoa şey diyor ya hani kitabında "Kuvvetli bir inanç ve yeterli isteğin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok." Ben hem bütün gücümle inanıyorum sana hem de bütün kalbimle istiyorum. Sen de aynı şeyleri düşünüyorsan, gerisini zaman halleder hiç merak etme...

Günler iyice birbirine benzemeye başladı burada. Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi emin değilim. Ama şunu biliyorum ki o birbirine benzeyen günlerin içine sızan her şeyde biraz sen varsın. Kitap okurken senin sevebileceğin yerlerin altını çiziyorum, radyoda sevdiğin şarkılar çıktığında ben sevmesem de koşulsuz bir saygıyla sonuna kadar dinliyorum ve annemle günde en az bir kez senden konuşuyoruz...

Biraz içtim yine bu gece. İçip içip yazıyorum diye kızar mısın ki? Bu gece kızma e mi kuzum? İnsan çarşamba gecesi neden içer? Çok özlediği biri vardır da ondan içer. Bu çarşamba gecesi de çok özlüyorum ben seni. Ama biliyorum hepsi geçecek bunların. Umutsuzluğa kapılıp beni üzme. Pessoa'yı aklına getir, beni oradan hiç çıkarma, üstünü sıkıca ört ve içinden bir şarkı tut. Ben de burada o şarkıyı mırıldanayım ve ayrı yerlerde yan yana uyuyalım...

YANLIŞLIK

Adamın biri yanlışlıkla ölür. Vadesi dolmamasına rağmen ölüm meleği onu başka biriyle karıştırıp canını almıştır. Ve bu yanlışlık epey bir zaman sonra fark edilir. Tanrı bizzat el koyar duruma ve bir yanlışlık yapıldığını bunun telafisi için ne yapabileceğini sorar. Başta dünyaya geri dönmek ister bizim adam ama sonra düşünür ve;

"Amaan," der "zaten pek matah bir hayat yaşadığım yoktu, siz en iyisi beni cennetinize alın ben orada takılırım."

Tanrı buna karşı çıkar. "Hayır," der "daha vaden dolmadı, bir şekilde seni tekrar dünyaya göndermemiz lâzım. Sıran geldiğinde cennet talebini değerlendiririz. Ama bizden kaynaklı bir mağduriyet yaşadığın için sana şöyle bir seçenek sunuyoruz: Yaşadığın en mutlu an hangisi söyle, seni o ana gönderelim vaden dolana kadar o anda yaşa."

Sevinçle kabul eder adam bu teklifi ve düşünmeye başlar. Ömrü boyunca en mutlu olduğu zaman hangisiydi hatırlamaya çalışır. Sevgilisi ile ilk öpüştüğü an gelir aklına.

"Evet," der "kendimi en mutlu hissettiğim an o andır. Beni tekrar o zamana gönderin ve ben sıram gelene kadar sevgilimle öpüşeyim." "Peki." der Tanrı ve adamı sevgilisiyle öpüştüğü ilk

ana gönderir. Yalnız bununla yapılan hatayı telafi edemeyeceğini düşünerek adama söylemeden bir iyilik daha yapar. Ona insanların düşüncelerini okuma yeteneği de verir.

Adam gözlerini açtığında kendisini sevgilisiyle öpüşürken ve kafasında şu seslerle bulur. "Iyy nerden buldum bu sersemi, şu öpüşme faslını bir an önce kesse de şu bahsettiği hediyeyi çıkarsa artık." Adam okuduğu düşüncelerin dehşetiyle kızdan uzaklaşır ve Tanrı'ya yalvarmaya başlar. "Yanılmışım Tanrı'm. Benim en mutlu olduğum an babamla birlikte lunaparka gittiğimiz ilk günmüş. Ne olur beni o zamana gönder."

Tanrı adama kıyamaz ve adam gözlerini açınca kendisini babasının elinden sıkı sıkı tutmuş küçücük bir çocuk olarak bulur. Babası gülümseyerek "Nasıl oğlum beğendin mi?" diye seslenir. Ama tam o esnada içinden de "Hey Allah'ım ya, anasının da misafir ağırlayacağı tuttu, şimdi kahvede okey oynamak varken işin yoksa bu geri zekalıyı avut" diye geçirmektedir.

Çocuk kafasını yukarı kaldırır ve Tanrı durumu anlar. Başka bir ana daha gider adam, sonra başka bir ana daha, sonra başka bir an... Hepsinin sonucu aynıdır. Bir sürü denemeden sonra adam artık emin olmuştur. Mutluluk dediğimiz şey kandırmacadan başka bir şey değildir ve ancak karşımızdaki insanların gerçekte ne düşündüğünü bilmediğimiz sürece mümkündür. Kendi mutluluğunu başka insanlarla tanımlayabilen biri, gerçekte hiçbir zaman mutlu olmamıştır.

Ve en sonunda der ki Tanrı'ya: "Tanrım, benim gerçekte en mutlu olduğum an, meleğinizin bana yanlışlıkla yaşattığı anmış, daha fazla oyalanmadan siz beni yine o ana gönderin..."

KEDİ, YAĞMUR, CAN SIKINTISI VE BAZI ŞEYLER

Neyin, ne zaman, nereden geleceği hiç belli olmuyor. Kitaplardan ya da büyüklerimden öğrenmedim bunu. Bizzat yaşayarak öğrendim. Hem de bir kediden!

Birdenbire canım sıkıldı bugün. Her zamanki can sıkıntısından farklı bir sıkıntıydı. Artık alıştığım standart sıkıntı gibi de değildi, herhangi bir şeyden dolayı ortaya çıkan bir sıkıntı da değildi. Her zamanki gibi bir günde, sıradan bir saatte, her zaman yaptığım şeyleri yaparken sıkılıverdi içim. Yağmur olmasaydı kendimi eve atıp yorgana gömülür, bacaklarımı karnıma kadar çekip geçmesini beklerdim. Ama yağmur yağıyordu. Son dersten sonra kendime okuldan çıkıyormuş süsü vererek ön kapısından çıktım bahçenin, arka kapısından geri girdim. Kimselere görünmeden arka taraftaki çam ağaçlarının altında nispeten kuru bir yer bulup ceketimi serdim ve oturdum. Sıkıntı hiç azalmadı. Telefon etmek istedim, cesaret edemedim. Tekrar kendime döndüm. Bacaklarımı uzatmaya yeltendim ama belli bir alanın dışına çıkınca fena ıslanıyorlardı, kuru alana çekmek zorunda kaldım. Sonra bu duruma da canım sıkıldı, ıslanırsa ıslansın diyerek boylu boyunca uzattım. Bu biraz iyi geldi. Tekrar

telefonu elime aldım. Iıhh... Yine koydum cebime. Bir süre neredeyse hiçbir şey düşünmedim, bir süre sonra da bir süre hiçbir şey düşünmediğimi fark edip bunun üzerine düşünmeye başladım. Etrafta tek insan yoktu ve o an hayatımdaki tek güzel şey bu olabilirdi. Bir süre de buna sevinerek oyalandım. Ne güzel etrafımda hiç kimse yok... Derken onu gördüm...

Ne zaman geldiğini anlamamıştım. Ama duruşuna bakılırsa en az beş dakikadır orada gibiydi. Yaklaşık yedi sekiz metre ötemde, başka bir çam ağacının kuytusunda sessizce ve saygıyla (evet evet saygıyla, doğru kelime bu) beni seyrediyordu. Tüyleri ıslak, son derece çirkin, zayıf, kara bir kedi. Gözlerini hafiften kısmış öylece beni izliyordu. Ben de ona diktim gözlerimi. Kedilerden hiç hoşlanmadığım göz önüne alınırsa tedirgin olmam, tedirgin olmasam da çok ciddiye almamam, kendiliğinden gitmesini beklemem gerekiyordu normalde. Fakat o kadar dikkatli bakıyordu ki bana, kayıtsız kalamadım. Birkaç dakika karşılıklı öylece durduk. Sanki o uzaktan beni tartıyordu, ben de nasıl davranmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Sonra küçük adımlarla yanıma doğru yaklaşmaya başladı. Beş metre... Üç metre... Bir metre... Yok artık. Kucağıma falan gelmeye kalkmasın sakın dedim içimden, bu kadarına da hazır değildim. Hala durmamıştı ama... Bana ait kuru bölgenin içine kadar girdi ve diz kapağımın hizasına yakın bir yerde birden bire durup yere çöktü. Çok şükür... İki adım daha atsa yüz seviyeme kadar gelecekti ve o zaman soğukkanlılığımı korumam imkânsızdı. Hiç istifimi bozmadım. Bir süre seri boyun hareketleriyle, konumundan emin olmak için herhalde, sağa sola bakındı. Sonra tekrar gözlerini gözlerime çevirerek sabitledi. Sıkıntımı falan unutup kendime şaşmaya başladım. Dediğim gibi kedilerden hiç hoşlanmam ve bir kedinin bana bu kadar sokulmasına normal şartlarda asla izin vermem. Fakat o an ilginç bir şekilde ne kolumu oynatabildim ne ağzımdan kötü bir söz çıktı. Sadece baktım ben de ona.. Bir süre de o pozisyonda bakıştık...

Bir beş dakika kadar sonra zarif bir hamleyle kafasını önce dizlerimin üzerine koydu, sonra kendi ekseninde yarım daireye benzer bir iki hareket yapıp durdu ve sol tarafında karar kıldı. Manzara aşağı yukarı şöyleydi; Sırtım ağaca yaslı, bacaklarımı uzatmış durumdayım, vücudumun yarısı ciddi yağmur alıyor ve kafasını diz kapağımın hemen üzerine yaslamış bana bakan bir kedi var... Üstelik bundan rahatsız olmuyorum, neredeyse hoşuma bile gidecek bu durum, hatta abartıp kendimi iyi hissetmeye başladığımı bile söyleyebilirim. Ve prensiplerime aykırı olmasa elimle başını bile okşayabilirim kedinin...

O an fark ettim. Benim kedilerle sorunum yokmuş meğer. Benim herkesle sorunum varmış aslında. Nefes alan her şeyle. Kediler en sabırsız canlılar olduğundan ben de bütün tepkimi onlara gösteriyormuşum. O an fark ettim. Çünkü o kedi bana sabretti, zaman ayırdı, acele etmedi, herhangi bir şey beklemedi, acıklı hareketlerle ilgimi çekmeye kalkmadı. Üşüdüğü de aç olduğu da belliydi ama bunlarla ilgili hiçbir şey hissettirmedi. Muhtemelen onu istemediğimi belli etsem beni anlayışla karşılayıp uzaklaşırdı yanımdan. O benim ne yapacağımı bilemediğimi anladı ve bana zaman tanıdı. Önyargıyla yaklaşmadı, niye pis pis bakıyor bu adam bana demedi. Abartılı jest ve mimiklerle sevgi gösterisi yapmamı da istemedi. Sadece baktı, doğru zamanı bekledi ve usulca sokuldu, kuş tüyü gibi, sessiz, zarif ve rahatsız etmeden...

Sonra bir şey olmadı... On dakika kadar bunları düşündüm ve sonra teşekkür ettim. İşte bundan sonrası çok garip. İster inanın inanmayın, sanki bu anı bekliyormuş gibi, ben "Teşekkür ederim kedicik." der demez inceden miyavladı, kafasını sağlı sollu sürttü dizlerime ve sonra geldiği kadar zarif ve nazik bir şekilde kalktı ve bir kez bile arkasına bakmadan merdivenlere doğru gidip kayboldu.

Yıllardır sevmediğimi söylediğim, araya hep mesafe koydu-

ğum, kedigillerden bir kedi, insanlarla neden anlaşamadığımı, neden yanlarında hep canımın sıkıldığını anlamamı sağladı birdenbire. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Sonra yağmur dindi. Kalktım yerimden. Ön bahçeye çıkıp sağa sola baktım kediyi görebilir miyim diye. Göremedim. Gerçi görsem ne yapacaktım tam emin değilim. Ama muhtemelen şöyle bir şey yapacaktım: Sessizce gözlerine bakıp, fısıldayarak "tekrar teşekkür ederim kedicik" diyecektim. Bağırmama gerek yoktu, sesimi duymasına da gerek yoktu, diğer insanlardan da kedilerden de farklıydı o. Beni anlaması için duyması gerekmezdi. Ben bakardım o anlardı. Ama yoktu. Eve geldim. Yorgana gömüldüm. Yine canım sıkıldı. Sonra kalktım ve bunları yazmaya başladım...

Sonuna kadar okudunuz mu bilmiyorum. Çok da önemli değil zaten. Atlayarak okuyanlar hikâyemin burasına geldiklerinde şunu bilsinler yeter. Ben bugün bir kediden, neden bir türlü mutlu olamadığımı ve canımın hep sıkkın olduğunu öğrendim. Ve ona bir de buradan teşekkür etmek istedim. Teşekkürler kedicik...

ÖĞRETMENİM

Bugün öğretmenler günü. Uzun zamandır aklımda olan ama yazarken canımı çok yakacağını bildiğim için hep uzak durduğum, ertelediğim, hayatımın en özel insanını, öğretmenimi anmak ve gecikmiş bir borcu ödemek istiyorum hepinizin huzurunda...

Öğretmenler günü diye girdim lafa ama malumunuz ne iyi bir öğretmen olabildim ben ne de mesleğin gereklerini yerine getiren, işini gerçekten seven biri olabildim. Biraz takılıp bırakırım diye başlamıştım, elimden başka hiçbir iş gelmediğini görünce de hasbelkader on sekiz yıldır devam etmekteyim. Neredeyse her sene başında galiba bu sene son senem dedim. Şu anda da böyle söylüyorum ama bakalım hayırlısı... Neyse konu bu değil. Konu ilk ve belki de tek gerçek öğretmenim. Hatice öğretmenim...

1983-84 döneminde başladım ilkokula. O zamanlar işler çok sıkı değildi sanırım, daha altı yaşıma bile girmemiştim okula yazıldığımda. Evde üç çocukla bunalan annem hiç değilse gündüz biraz olsun nefes alabilmek için ısrar etmiş babama okula erken yazılayım diye, yazılmışım. Dayım sayesinde okuma yazmayı çoktan sökmüştüm ama nedense okul fikrinden bile nefret edi-

yordum. Babam çantayı önlüğü önüme koyup "Yarın okula başlıyorsun." dediğinde kopardığım yaygarayı hâlâ unutamıyorum. Çıldırmış gibi kendimi yerlere atıp bağırıyordum "Okula gitmicem!" ben diye. Ama nafile, sabah oldu, tuttu annem elimden okulun kapısına kadar götürdü. Yıldıztepe Mahallesi Havacılar İlkokulu... Kapıda elimi bıraktı ve tek bir laf etti. "Aman oğlum sakın öğretmenini üzme, kimseyle de kavga etme!" Eee, malını biliyor tabii...

Ürkek bir sığırcık gibi girdim sınıfa. Ve daha birinci dakikadan biçimsizliğimle dikkat çekmeyi başardım. Kepçe kulaklı, kısa boylu, sarkık dudaklı, çelimsiz ve diğerlerinden ortalama iki yaş küçük bir yaratık gibi girince sınıfa tüm gözlerin üzerime çevrildiğini hissettim. Galiba böyle bir şey bekliyordum, okul fikrinden bile nefret etmemin nedeni bu histi belki de. Biliyordum herkesin benimle dalga geçeceğini. Aynen düşündüğüm gibi oldu. Ortada öğretmen bile yokken henüz, daha sınıfa adım atalı on dakika olmamışken, sınıfın irilerinden biriyle altlı üstlü yumruklaşmaya başladık. Nedenini hiç hatırlamıyorum ama kesin laf atmıştır ben de gururuma yediremeyip saldırmışımdır elemana. Gururumdan başka hiçbir şeyim yoktu çünkü (ne tuhaf şimdi de aynı şeyi söyleyebilirim, otuz yıl geçmiş aradan ve hala gururumdan başka hiçbir şey yok elimde avucumda) ve kimsenin onu zedelemesine izin veremezdim. Vermedim de, haliyle sopayı da yedim. Öğretmen içeri girdiğinde sökük yakalığımla ve burnumdan sızan kanla kaşlarımı çatabildiğim kadar çatmış, bütün sınıfa pis pis bakar haldeydim. 'Gelin lan gelin .mına koyim' dercesine gardımı almış, sınıftaki herkesi kafamda düşman ilan etmiştim. Öğretmeni de daha yüzünü görmeden düşman hanesine yazmıştım. Karar vermiştim çünkü okul denen zımbırtı ben ve düşmanlarım arasında geçecek bir savaş demekti...

Öğretmen içeri girer girmez sertçe "Oturun bakalım!" diye bağırdı. Ben hariç herkes oturdu yerine. Sıkılı yumruklarımla

bir tek ben ayakta kalmıştım. Ne oturabiliyor ne de dışarı çıkabiliyordum. Kelimenin tam anlamıyla mal gibi kalakalmıştım. Öğretmen yanıma doğru yaklaştı. Çantasından kumaş mendil çıkarıp burnumu sildi, yakamı düzeltip başımı okşadı ve adımı sordu. Allah Allah... 'N'oluyo lan', dedim içimden, tamam anladık kadın beni dövmeyecek ama en azından bağırıp çağırması gerekmez miydi? Ağzımı açamadım şaşkınlıktan, gülümseyerek birkaç kere daha sordu. En sonunda fısıldayarak "Ali", dedim. Ne güzel ismin varmış dedi tekrar başımı okşayarak. Sonra bir şey oldu. Dünya dönmeyi bıraktı sanki o an, başım döndü, gözlerim karardı, bütün sesler kesildi. Ne oldu biliyor musunuz, öğretmenim bir kez daha eğildi ve beni usulca yanağımdan öptü... Aman Allah'ım ben o anı, o hissi nasıl anlatabilirim ki şimdi? Anlatamıyorum işte, siz anlayabildiğinizi onla çarpıp öyle anlamaya çalışın n'olur...

Sonra elimden tuttu öğretmenim ve boş bir sıraya kadar benimle yürüdü. Ben oturunca da tekrar masasına döndü. Ve ilk dersimizi verdi bize. Artık hepimizin arkadaş olduğunu, kavga etmememiz gerektiğini, bunun çok ayıp olduğunu falan anlattı. Açıkçası söylediklerinin büyük kısmını hatırlamıyorum. Aklımda kalan tek şey şuydu; hiçbir şey sormadan, yargılamadan, suçlamadan, bağırıp çağırmadan burnumu silip başımı okşayan ve sonra eğilip beni öpen bir meleğim olmuştu artık. Çünkü annem bile yapmamıştı bu kadarını. O genelde kavga ettiğim zamanlarda bana bağırmış, mutlaka suçlu olduğumu düşünüp beni itmiş ve genelde babama şikayet etmişti. Oysa Hatice öğretmenim, beni suçlamak yerine öpmüştü ben de ona âşık olmaya karar vermiştim. Hatta çoktan olmuştum...

Babamın tayini çıktığı için çok az zaman geçirebildim öğretmenimle. İkinci sınıfın sonunda Elbistan'a taşındık. Okulun son günü benim için küçük bir veda partisi hazırlamıştı sınıfta. Son ders karneleri verdikten sonra beni yanına çağırdı, uzun

uzun sarılıp yine öptü beni ve dedi ki. "Ali, ben seninle gurur duyuyorum. Sen çok iyi bir çocuksun. Ben ve arkadaşların seni hiç unutmayacağız, sen de bizi unutma e mi?". Zor tutuyordum zaten kendimi, bunları da duyunca dayanamadım, kocaman sarıldım öğretmenimin boynuna ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ve söz verdim, "Sizi hiç unutmayacağım öğretmenim." dedim...

Çok zaman geçti aradan. Neredeyse Otuz yıl geçti. Ama sözümü tuttum. Sizi hiç unutmadım öğretmenim. Sizden sonra onlarca farklı öğretmenim oldu. Ama ben bir tek sizi hiç unutmadım. Hiçbirini sizi sevdiğim kadar sevmedim. Çok istedim yıllar sonra karşınıza çıkmayı ama beceremedim, araya bir sürü şey girdi. Belki de utandım...

Gurur duyacağınız biri olamadım. En çok küfür edilmesinden hoşlanmazdınız mesela, oysa ben ağzı bozuk herifin teki olup çıktım. Ayrım yapmadan bütün insanları çok severdiniz siz, ben sevemedim. İyi bir çocuksun demiştiniz ya hani bana, utanarak söylüyorum ki o iyi çocuğu öldürüp kötü bir adam yarattım. Galiba en çok bu yüzden sizi tekrar bulup karşınıza çıkamadım. Evet öğretmenim, ben şimdi, hayatımda bir tek sizin karşınızda utanırım. Bunları da utanarak yazıyorum ama ben sizin gurur duyabileceğiniz bir öğrenciniz olamadım... Yine de öğretmenim ben sizi hiç unutmadım. Bunları okuyamazsınız muhtemelen, olsun. Ben gıyabınızda ellerinizden minnetle ve hasretle öpüyorum öğretmenim... Beni sorgusuz sualsiz sevdiğiniz için, bana güvendiğiniz, doğum günümde kitap hediye ettiğiniz, veda partisi hazırladığınız, her hata yaptığımda gülümseyerek tatlı tatlı uyardığınız için, ama en çok da o gün orada kendimi bok gibi hissederken beni öptüğünüz için çok teşekkür ederim öğretmenim. Allah size upuzun ömürler versin...

ANNE DOLMASI

Mutfağa girdi mi çıkamamalar, uyanık olduğu zamanların yarısını mutfakta geçirmeler kadınıdır benim annem. Üzüntüsünü, sevincini, iyi kötü her halini mutfakta yaşar. Mutfak kuşu der babam ona...

Evin herkes için farklı bir anlamı vardır muhtemelen. Kimileri için ev sıcak bir yuva, kimileri için kavga gürültü, kimileri için de insanın başını sokup ayaklarını uzattığı sığınak olabilir. Benim içinse ev anne demektir. Anne de mutfak...

Beş çocuk bir koca büyütürken kırk yılda, sadece emeğini ve sevgisini değil; umudunu, neşesini, sevincini, kederini, saçlarının tellerini, her şeyini serdi önümüze... Dedem öldüğünde ufaktım. O güne dair hatırladığım tek görüntü mutfağın bir köşesinde sessizce ağlayan annemin görüntüsüdür. Babamla en ciddi kavgalarını mutfakta etmiş, bize en çok mutfakta bağırmış, sitemini de sevgisini de en çok mutfakta göstermiştir...

Bize olan bitmez tükenmez sevgisinin bedeli kendinden vazgeçmesi oldu. Vazgeçmek derken, muazzam soylu bir adanma halinden bahsediyorum. Babam ve çocukları için dört duvarın arasına kapattı kendini. Mesela şimdi şehir merkezinde herhangi bir yere bıraksak annemi, eğer taksiye binmezse mümkün

değil evi bulamaz. Tek başına hiç çıkmamış ki! Kendisi için en son ne zaman alışveriş yaptı hatta kendisi için en son ne zaman bir şey istedi bilmiyorum. Ara sıra evde toplanan gün arkadaşları ve birkaç yakın akraba dışında görüştüğü bir arkadaşı bile yok. Sadece biz varız. Babam ve çocukları. O kadar...

Hepimiz büyüdük artık. Kendi dünyamızdayız. İş güç derken kardeşlerimle aynı anda evde bulunduğumuz zamanların sayısı iyice azaldı. Birçok şey değişti, eskidi. Annem de hayli değişti ve yaşlandı elbette. Saçları tamamen ağardı, kilo aldı, tansiyondan şekere her çeşit hastalıkla boğuşur oldu. Ama tüm bunlara rağmen değişmeyen tek şey nedir derseniz annemin mutfaktaki hali derim. Umutla yemekler hazırlamaya devam ediyor hep birlikte sofraya oturamayacağımızı bile bile. Sofraya ısrarla yedi tabak koyuyor. Ortanca kardeşim yurt dışında altı aydır. Ona rağmen tabağı her öğün muhakkak sofrada durur. Neden diye soramıyoruz hiçbirimiz. Sıkıyorsa siz sorun!

En mutlu olduğu anlar mutfağındaki masasında hep birlikte oturduğumuz anlardır. Artık bayram sabahlarında falan oluyor bu sadece. O günlerde görmelisiniz annemi, o kadar güzel bakıyor ki her birimizin gözlerine, yanaklarını sıkasınız gelir. Valla bak...

Birkaç gün önce biraz geç geldim eve. Salona girdim, babama selam verdim, göremeyince annemi sordum. Mutfağı gösterdi göz ucuyla. Mutfağa girdim. Baktım köşede oturmuş içini çeke çeke ağlıyor. "Ne oldu anne," dedim, "hayırdır?" "Yok bir şey." dedi. Ocağın üzerindeki dolu biber dolması tenceresinden anladım vaziyeti. Çöktüm yanına. "Ne o, terk mi etti çocukların?" dedim yalancıktan. Pis pis baktı. Veysel Salzburg'da, Gülşen teyzemlere gitmiş, Gülşah mesaiye kalmış, Yasin yeni dükkân açtıkları için gece yarısı ancak gelebiliyor eve. Ben de haber vermeden çarşıya gidince onun da yiyesi gelmemiş, babamın aldığı bir iki lokma dışında kalmış koca tencere, ona ağlıyor... Ah be annem...

Oturuyoruz bir süre. Sonra soruyor;

"Ali'm. Uçak çok mu pahalı?"

"Hayırdır annem ne oldu?"

"Özledim be yavrum Veysel'i. Altı ay oldu yüzünü görmeyeli, burnumda tütüyor"

Baktım bir elinde Veysel'in ev terlikleri, öylece tutuyor.

"Pahalısı neymiş anne. İstiyorsan gerçekten bir haftaya hallederim ben pasaportu falan gidersin."

İstiyor tabii istemez mi? Ama nasıl gidecek? Hadi biz idare ederiz diyelim, babamı hayatta hiçbirimize emanet edip de gidemez bir yere.

"Neyse az kaldı di mi?" diyor. "Ocağın sonunda gelecek inşallah."

"Az kaldı tabii anne." diyorum. "İki ay içinde burada inşallah."

Sanki bilmiyormuş gibi benden duymak iyi geliyor bunları. Işıldıyor yüzü hemen.

"Aç mısın? Dolma yaptım, ısıtayım mı?

Tokum aslında. Dışarıda yiyip de gelmiştim. Ama öyle bir soruyor ki insan nasıl tokum der?

"Açım anne," diyorum. "Isıt..."

BABAMIN TÜFEKLERİ

Babam ava giderdi eskiden. Eskiden dediğim otuz yıl falan olmuştur bırakalı. Ama bir dönem sıkı bir avcıydı ve ben babama bundan hiç bahsetmemiş olmama rağmen bu duruma çok şaşırırdım. Şaşırırdım, çünkü dünyanın en merhametli adamı olduğunu düşündüğüm babamın, elinde silahla küçücük kuşların, tavşanların peşine düşmesini, onları öldürmesini bir türlü almazdı çocuk aklım. Hafta sonları hava da uygunsa eğer beni de götürürdü yanında. Tüfeğin gök gürültüsünden de beter korkunç patlamasından it gibi korkar ve ne zaman ateş etse iki elimle iki kulağımı sıkı sıkı kapatırdım. Vurulan hayvanlar için de çok üzülür, onlara elimi bile süremezdim. Fakat buna rağmen hiç itiraz etmeden babam ne zaman ava gidiyoruz dese büyük bir mutlulukla peşine takılırdım. Mesele av meselesi değildi tabii. Mesele babamla baş başa kalabilme meselesiydi. Çok kardeşli bir evde büyüdüğüm için ava çıktığımız zamanlar dışında onu hep kardeşlerimle paylaşmak zorundaydım ve bu durumdan nefret ediyordum. O yüzden de babamın o iki kişilik minik av partileri benim için muazzam bir sevinç vesilesiydi.

Üzümlü marka, tek kırma diye tabir edilen, tek seferde tek fişek atan bir tüfekle avlandı babam uzun süre. Çift kırma

Superpoze'ler çıktı bir zaman sonra. İki fişek atıyorlardı peş peşe. Bazıları yan yana bazıları da üst üste duran bir çift namlu... Ondan da aldı babam ama Superpoze'ye geçtikten sonra ava gitme işleri biraz seyrekleşti. Nedenini bilmiyordum. Kafa da yormadım. Ara sıra da olsa gitmeye devam ediyorduk ava... Derken pompalı denilen ve seri halde altı fişek atabilen tüfeklerden sürüldü piyasaya. Rüya gibi bir şey. İlk önce babamın yakın arkadaşı balıkçı Recep Amca'da gördüm pompalıyı. Görür görmez büyülenmiştim, hiç unutmam. Recep Amca'mın tüfeği alıp bize getirdiği ilk günü de hiç unutmam. Çok güzeldi. Kız gibiydi. Fakat, babam ağız ucuyla bir hayırlı olsun demiş, bir kez olsun eline bile almamıştı. İlginçti!

Otomatikler herkesin eline düşer gibi olduğunda sordum bir gün babama. "Baba, biz neden bundan almıyoruz?" Artık neredeyse hiç gitmiyorduk ava. Söylememişti bir şey ama ben anlamıştım. Ayda bir gidiyorduk ama neredeyse hiç sıkmadan geri dönüyorduk. Öyle günlerin birinde sormuştum biz niye almıyoruz diye. Paramız yok falan gibi bir cevap bekliyordum sanırım. Öyle olmadı ama. Bir süre baktı babam gözüme, sonra "Ayıptır oğlum," dedi, "böyle avcılık olmaz!" Şaşırmıştım haliyle, kuşa ne ayıp olacak? Aynen öyle de sordum, "Kuşa ne ayıp olacak?" Güzel babamın, Türkçeyi, okuma yazmayı askerde Ali Okulu'nda öğrenmiş babamın cevabı hâlâ derinine inemediğim bir ders gibidir bana. "Oğlum, sen kuşu vurmaya çıkarsın, o da kaçmaya çalışır. Sen sıkarsın, o alacak nefesi varsa kaçar, yoksa düşer. Ama bu namussuz otomatikler hayvanın alacak nefesi varsa da müsaade etmiyor. Bunun adı avcılık mavcılık değil bunun adı et toplayıcılığı. Vahşi hayvan mıyız biz?"

O muhabbetten sonra hiç ava gitmedi babam. Sanırım tövbe gibi bir şey etti. Ama o iki tüfek, Üzümlü'yle Superpoze hala durur salondaki çekyatın altında...

Yazıya başladığımda niyetim bir yere bağlamaktı. Mevzuyu

babamdan açıp içinde adalet geçen, merhamet geçen, her durumda zayıf olanı korumak zorundalığımız geçen laflar edecektim ama vazgeçtim. Vazgeçtim çünkü gazım kaçtı! Öyle bir kafayı yemişler ülkesinde yaşıyoruz ki, artık götümü yırtsam bile yazdıklarım bir tek kişide dahi herhangi bir etki yaratmayacak, farkındayım. Ve bu farkındalık bana bir duble rakı daha söyletiyor. Uzatamıyorum çünkü uzun şeyleri kimse sallamıyor, devir kısa kısa yaşayıp kısa kısa anlatmalar devri. Uzatırsam sıkılırsınız. Hatta uzatırsam "Kısa kes piç!" deme ihtimaliniz bile yüksek. O yüzden kısa kesiyorum. Babamın hikâyesi olsun bu. Babamla ava giden küçük benim hikâyem olsun. Bir yere bağlanmasın. Kimseye bir şey demek istemesin. Ben de demeyeyim daha fazla bir şey. Sadece otomatik tüfeklerin .mına koyim. O kadar...

HAYAT GERÇEKTEN ÇOK GARİP

Hayat gerçekten garip. Biz de en az hayat kadar... Sıradan, kıpırtısız geçen bir gün bile kendi içinde öyle çok çelişiyor ki. Dokuz gibi uyandım sabah. Kahvaltı yapmadan çıktım evden her zamanki gibi. Mahalle kahvesine gittim ve yaş ortalaması elli olan bir masada saatlerce okey oynadım. Bir ara hayat kırmızı yediliden ibaretti. Son eldi, kırk sayı kadar gerideydim ve kırmızı yedili okeydi. Tek taşa kalmıştım ara taşıydı beklediğim taş (sarı altılı) ve ikisi de çıkmıştı. Sadece kırmızı yediliye açabilecektim ama gelmedi. Üç oyun üst üste kaybedip çıktım kahveden. Saat üçe geliyordu kafeye gittim kitap okumak için. Yusuf Atılgan'ın *Aylak Adam*'ı bilmem kaçıncı kez elimdeydi. Bir ara tuvalete kalktım döndüğümde garson kızın göz ucuyla kitabı incelediğini farkettim ve sesimi çıkarmadan izledim bir süre. Sonra masama döndüm. Kız özür diledi; ben de önemli olmadığını Yusuf Atılgan'ı tanıyıp tanımadığını sordum. Okumadığını ama çok duyduğunu söyledi. İsterse bitirince verebileceğimi söyledim. "Biter mi bugün?" dedi, gülümsedim. Daha önce bilmem kaç kere okuduğumu söylemedim tabii. "Biter," dedim "ince zaten." Okumaya başladım. Açık limonlu çay getirdi bu arada ve adisyona yazmadı. Jeste jestle karşılık vermek istedi galiba ya da

yazmayı unuttu bilemedim şimdi. Neyse, bitirdim kitabı verdim. Teşekkür etti ve bana Battaile okuyup okumadığımı sordu. Küçük bir şok yaşadım. Eskişehir'de benden başka okuyan olmadığını zannederdim hep, birinin ondan bahsetmesi çok şaşırttı beni. "Okudum." dedim heyecanla "Sen okudun mu?" "Hayır," dedi "okumadım ama bir dergide okumuştum; onun kötülük tasnifi Yusuf Atılgan'ı çok etkilemiş." Öyle hoşuma gitti ki... Galiba insanlardan umudumu kesmek için biraz aceleci davranıyorum. Umulmadık yerlerde yaşam belirtileri çıkıyor böyle karşıma. Vedalaşıp ayrıldıktan sonra Ömür'ün yanına gittim. Şehirdeki en eski arkadaşım... Dünya tatlısı kızıyla oynadık biraz. Sonra eşinden de izin alıp Bomanti'ye gittik. En son..... ile gitmiştik oraya ve kısa bir süre sonra da görüşmemeye başlamıştık. Önünden geçerken bile içim titriyordu düne kadar ama öyle gidiverdik işte birden. Nasıl olduğunu bile anlamadım. Başta burulur gibi oldum ama müzikle birlikte dağıldı burukluğum. Zannettiğim kadar kötü hissetmedim kendimi, evet orada hiç özlemediğim kadar özlediğimi fark ettim ama bunun da sevdaya dâhil olduğunu düşünüp orada geçirdiğimiz o birkaç güzel saati gülümseyerek hatırladım. Sonra benden konuşmaya başladık. On beş yıllık arkadaşım o kadar şaşırttı ki beni... Kırk yıllık bir psikiyatrist gibi benimle ilgili analitik çözümlemeler yapmaya başladı. Ve söylediği her şeyde haklıydı. Kendimi çok karmaşık zannederdim, oysa beş on dakika içinde asıl sorunun ne olduğunu seriverdi önüme. Araya şarkılar girdi sonra, 'ne dert kalır, ne hüzün' dedik, 'doymadım sana, ağlarım' dedik vs. Kemancı abi 'o'nu sordu. "Hoca," dedi "Geçen bir kızla gelmiştin, nerede?" gibi bir şeyler söyledi. Genelde kardeşimle gittiğim için oraya, yanımdaki kız onun da dikkatini çekmiş sanırım. "Evde." dedim, 'yok artık o...' diyemedim... Ona içlendim biraz, sonra Ömür yine bana döndü. Yanlış yaptığımdan, hayatımı kendi kendime karmaşıklaştırdığımdan, insanları kendimden uzaklaştırmak

için elimden geleni yaptığımdan falan bahsetti. Yine haklıydı. Benim geri zekâlı arkadaşım belki de hayatı boyunca bu kadar uzun süre haklı olmamıştı hiç. Evet bu akşam ne söylediyse haklıydı... Sonra kahvelerimizi içtik ve kalktık. Bebeği (Melis) ve eşini aldık önce evden. Biraz daha Melis'le oynadım ve bir kez daha çocuk duyarlılığına hayran olup eve geldim. Yeterince içmedim sanırım, gözüm parkta. Bayi kapanmadan bir şişe şarap alıp parka gitmek niyetindeyim... Bakalım... Neyse, öyle işte hayat gerçekten garip... Nasıl olacak bilmiyorum... Bakalım...

KELİMELERİN BAZI ANLAMLARA GELMEDİĞİNE DAİR

"Oğuz Atay'a..."

Tarif edememek... Anlatamamak...

"Önce söz vardı" yazar İncil'in girişinde. "Sözden önce de yazı vardı" der Derrida. Sözün sınırının anlatamamak olduğunu söylemek ister sanki. Tabii ne demek istediği tam olarak anlaşılamaz çünkü yazmadan önce söylemiştir. Oysa söz ne kadar da eksik... Yazı biraz kurtarır durumu. Bir yere kadar ama...

Sevdiğinin gözlerinin içine, "seni seviyorum, sen benim ışığımsın, ellerimi sakın bırakma" bakışıyla bakan bir adam düşünün mesela. O bakışı tam olarak hangi sözcüklerle anlatabilirsiniz? Alın işte yukarda yazdım. Bir daha okuyun. Okuduklarınız milyonla çarpılsa bile o bakıştaki teslimiyetin ve masumiyetin yanına yaklaşamaz. Ya da, "merak etme hepsinin üstesinden geliriz" saç okşaması; "Ayının teki de olsam seni çok seviyorum" yüz dökülmesi; "İyi ama bu kadarı da fazla, sen de laflarına biraz dikkat et" kaş çatışı; "Farkındayım, pişmanım ve çok üzülüyorum" ses titremesi... Bunların hangisini hangi söz eksiksiz anlatabilir?

İletişebilmek adına kelimeleri icat eden atalarımıza aşkol-

sun! Ellerin, gözlerin ve harflerle kirlenmemiş sesin görkemine bıraksalardı keşke kaderimizi. Belki bir medeniyet geliştiremezdik ama anlatamamanın ezikliğiyle kendimizi parçalayıp ruhsal buhranlar da yaşamazdık...

Büyük yönetmen Kim Ki-Duk'un Boş Ev isimli muazzam bir filmi vardır. Filmde genç bir adamın tatildeki insanların evine girip onların yokluğunda evlerinde yaşaması anlatılmaktadır. Girdiği evlerde yaşamını sürdürürken de onların evlerinde ufak tamiratlar yapar. Bir gün boş ev sanıp girdiği evde güzel bir kadınla karşılaşır ve ona âşık olur. Kadın mutsuzdur ve kocasından şiddet görmektedir. Aralarında hiç konuşma geçmese de ilişkileri tutkulu bir aşka dönüşür. Ana karakterler olan kadın ve adam film boyunca neredeyse hiç konuşmazlar. Sadece tek bir sahnede bir tek cümle eder kadın. Onların dışında herkes durmadan konuşur. Koca, komşular, ev sahipleri, polis vs. Ama onlar hiç konuşmaz. Çünkü öyle şeyler duymuş ve yaşamışlardır ki artık tahammül edebilecekleri tek şey sessizliğin şefkatidir. Çok güzel severler birbirlerini, hiç olmayacak şekilde severler ve bu aşkı tek bir sözle bile kirletmezler...

Yıllar önce, "İnsanlardan beklentiniz nedir?" gibi bir soruyla karşılaşmıştım. Şöyle cevaplamıştım o soruyu;

"Susun! Çünkü bana söyleyeceğiniz her şeyi ya daha önce birileri söyledi ya da bir yerlerde okudum. Nasihat kafa karışıklığına iyi gelir; merhamet acıya, şefkat öfkeye... Ve ben o kadar çok şey görüp geçirdim ki, ne nasihate ihtiyacım var artık ne merhamete ne de şefkate. Çünkü tahammülüm kalmadı artık. Çünkü hiçbiri gerçek değil. Gerçek olan tek bir şey var; Şu an burada olmak zorunda olduğum için olmak istediğim yerde olamıyorum ve bir gün burada olmak zorunda kalmadığımda olmak istediğim yerde olacağım. Bedenimle ya da ruhumla. Bilmiyorum. Bir gün olacak ama bu. Anlayabiliyorsanız bunu içinizden anlayın. Anlamıyorsanız da, susun..."

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 2

"Öfkeliyim evet. Genelde öfkeliyim. Çünkü çok ayıp ettiler bana. Açık verdim çünkü en baştan, her şeye inanabilen bir salak olduğumu hiç saklayamadım. Ve tanıdığım neredeyse herkes bu özürümü acımasızca kullandı. Ve sen de, üzgünüm ama sen de farklı değilsin...

Niye her şeyi unutup iki eski sevgili, iki arkadaş gibi konuşamıyoruz diyorsun ya. Yapamayız işte onu, yapamıyoruz. Sen normal normal konuşursun ama benim içim titrer sesini duyunca, anlattıklarını bile dinleyemem. Çünkü ben o esnada seni hâlâ çok seviyor olurum. Bir taraftan da artık arkadaş olduğumuz için bu durumu saklamaya çalışırım. Tabii bunu da beceremem. Oynamaya çalıştığım bu rezil oyun sinirlendirir sonra beni. Saçma sapan bir sebeple kavga çıkarıp bağırmaya başlarım. Sen şaşırmış gibi yaparsın çünkü sen çok akıllısın. Ben değilim. "Nasıl ya?" dersin, "arkadaşlar böyle şeyler için kavga eder mi hiç?" İşte o son lafı etmesen ne güzel olur. Ama edersin. Ben de sana siktir git falan derim. Tutamam kendimi çünkü. Sonra sen beni yeniden affedene kadar küfürbaz, anlayışsız bir salak olarak hatırlarsın. Biraz zaman geçince de affeder, yeniden oturup konuşmak istersin. Ve aynı şeyler yeniden tekrarlanır. Nietzsche'nin Bengi

Dönüş Teorisi dediği zıkkım tam olarak bu işte. O yüzden beni hiç affetme ya da affetsen bile bana belli etme!"

VAZİYET

Israrla bir şeyler soruyor insanlar. Dertlerini anlatıp anlamamı, hiç değilse dinlememi istiyorlar. Üstelik yıllardır ben insan sevmiyorum diye feryat etmeme rağmen yapıyorlar bunu. Ya psikopatlar ya da kafa buluyorlar benimle. Durum şeye benziyor, boşanmış bir aile terapistinden yolunda gitmeyen bir evlilikle ilgili yardım istemeye... Anlayacağınız komple sıçmış vaziyetteyiz...

Öğretmenliğe başladığım ilk yıllarda kendimi, eline gitarı ilk aldığında bir gün Joe Satriani'yle sahneye çıkacağını zanneden hevesli bir ergen gibi hissediyordum. Oysa hayat kariyer planımı Esra Erol'un evlilik programı orkestrasında basçı olmama göre tasarlamış. Bir tek farkla, o basçı sürekli gülümsemek zorunda, benimse suratım asık dolaşmaya hakkım var en azından. Niye böyle oldu? Biliyorum aslında da... Hani her şeyi bana anlatıyorsunuz ya, ben kime, neyi, nasıl anlatayım?

En çok yalan söylememeye çalışırken yalan söylüyor insan. Kırmamaya çalışırken kırıyor. Çekip gideceğim diyorum ya hani bazen! Yalan! Bok giderim anasını satayım! Nereye gidiyorsun? Her sabah alarmla uyan, ayın on beşi geldiğinde boş cüzdanla bankamatik önünde pusuya yat, sonra kocaman hayaller kur! Sevsinler...

Bir haftadır iki tane kumru dadandı bizim bahçeye. Babam da çaktırmadan, ufak ufak ekmek kırıntıları atarak iyice alıştırdı. Neredeyse hiç çıkmıyorlar bahçeden. Fırsat buldukça onları izliyorum hava kararana kadar. Birbirlerinden en fazla on, on beş metre uzaklaşıyorlar. Aralarındaki mesafe arttıkça gerildiklerini o kadar belli ediyorlar ki. Ürkek kafa hareketleriyle sürekli birbirlerine bakıyorlar, hani bir tehlike olsa, bir uçuşta yanına gidecekmişçesine. Kumru bile hayvan haliyle en fazla on on beş metre uzakta kalmaya tahammül edebiliyorken, insanlar yüzlerce kilometreye katlanabiliyorlar. Ya da katlanabildiklerini söylüyorlar. Ben katlanamıyorum valla, dayanamıyorum bazen? Dayanabilenler nasıl beceriyorlar?

YAN TARAFTAN SEVMEK

Küçüklüğümde uzun seneler oturduğumuz evdeki odamın camı sağımızdaki apartmanın yan tarafına bakıyordu. Ön cephesi pırıl pırıl boyalıydı apartmanın. Benim her gün saatlerce seyrettiğim yan cephe ise inşaat sıvasıyla duruyordu. En az on yıllık binaydı ama bir kez bile boyanmamıştı o taraf. Grinin en saçma hali, abuk sabuk bir yan taraf! Çok dikkat çekmeyen bir alan olduğu için gereksiz masraf olarak görmüş ve boyatmamışlardı muhtemelen. Ben daha o zamanlar, çocuk aklımla o duvara bakıp bakıp şuna benzer bir sonuca varmıştım. Herkes ve her şey, zayıf, acıklı ve masum yanlarını görünmez zannedilen yerlerinde gizleyip, diğerlerine gösterdikleri ön cephelerini ise süsleyip, güzelleştirip, bazen de acımasızlaştırıp, yan taraflarının kimse tarafından görülmediği yanılsamasıyla kendilerini kandırıyorlardı. Yanılıyorlardı ama. Birileri, sayıları az da olsa birileri için yan taraflar ön cephelerden daha önemliydi.

Birini gerçekten sevmek istiyorsanız ya da sevip sevmediğinizden emin değilseniz, ona herkesin gördüğü ön tarafından değil de herkesten, sizden bile saklamak istediği yan tarafından bakmaya çalışın. Eğer yan tarafından da severseniz ya da seviyorsanız, gerçekten seviyorsunuzdur...

Pavyonda çalıştığım yıllarda (dostlarım bilir üniversitenin ilk yıllarında pavyonda çalışmıştım, vestiyerde duruyor gelenin gidenin ceketini paltosunu alıp veriyordum) şarkıcı Pervin Abla vardı. Her gece mutlaka bir tane Bergen şarkısı söyler ve söylerken de muhakkak ağlardı. Bir gün dayanamayıp sordum;

"Abla madem bu şarkılar seni bu kadar üzüyor neden her gece söylüyorsun" diye.

"Üzülüyorum be sosyolog (pavyonda lakabım sosyologdu)" dedi, "kadersiz kadın bok yoluna öldü gitti. Ben de her gece bir şarkısını söyleyip kendimce anıyorum işte. Orospunun fatihası da böyle olur ne yapayım!"

Şaşıp kalmıştım. Önce *Pervin Abla*'ya baktım sonra önümde duran Giddens'ın Sosyolojiye giriş kitabına.. Sonra dedim ki;

"Allah kabul etsin be ablam!.."

Aynı Pervin Abla'nın bir sevgilisi vardı. Artık sevgilisi mi demek lazım dostu mu, siz karar verin. Kara kuru, sol ayağı hafif aksak, tabancasını belinden eksik etmeyen, aksi, lanet, itin önde gideni bir herifti. Garsonundan komisine herkese eziyet ederdi. Biraz paralı bir tip olduğu için ve patronla da arkadaşlığı olduğu için bulaşmak istemezdi kimse. Pervin Abla'ya da inanılmaz kötü davranır, herkesin içinde durup dururken bağırıp çağırır, aşağılardı. Birkaç kere tokatladığını bile gördüm. Nefret ediyordum o pislikten! Fırsat bulduğum bir ara;

"Niye katlanıyorsun bu ite be abla" dedim. "Korktuğun için mi?"

Gülerek cevap verdi;

"Ne korkcam be sosyolog? Ölmüş eşek kurttan korkar mı hiç?"

Şaşırmıştım.

"Eee, abla o zaman siktir et gitsin başından niye çekiyorsun bu herifi?"

Durakladı biraz. Sonra;

"Yok be, aslında iyi adam." dedi. "Seviyor da beni. Ama herkesin içinde gösteremiyor sevgisini. Öyle büyümüş. O yüzden terso yapıyor buralarda. Yoksa yalnızken görsen bizi, o kadar güzel, o kadar şefkatli seviyor ki, için gider valla."

"Abla madem seviyor seni, niye çekip almıyor bu pislikten?" diyecek oldum. Diyemedim. O it herif, kimselere göstermediği yanını, yan tarafını göstermişti Pervin Abla'ya. Pervin Abla'da onu başka kimsenin göremediği yerinden sevmişti. Ben bir şey desem ne olacaktı demesem ne olacaktı!

"Eyvallah ablam" diyebildim sonunda. "Sen öyle diyorsan öyledir..."

BEN ÇOK İÇTİM

İnsan suçlamak istedikten sonra her şeyi suçlayabilir. Şartları suçlar, kaderi suçlar, yaptıkları için kendisini, yapamadıkları için karşıdakini ve bu kompozisyonu dizayn ettiği için Tanrı'yı. Tatlı ama zararlı bir alışkanlıktır suçlamak, bir kez başlandı mı önü alınamayan.

Bizim hikâyemizin ilk çeyreği, onu suçlayıp durmamla geçti. Durup durup neden diye soruyordum kendime. Neden? Beni neden sevmiyor? Sevmiyor madem, neden çekip gitmiyor? Bütün bu bir araya gelememeler yan yana olamamalar neden? Kafamın içinde milyon tane nedenle, çok geceyi sabah ettim gözümü bile yummadan...

Derken, onun bu halini kabullenip, zehirli "neden" sorularını kendime yöneltmeye başladım. Sen neden bırakıp gitmiyorsun peki? Değer mi bütün bunlara? Neydi ki onda olup da başka hiç kimsede bulamadığın, seni görünmez zincirlerle kendine bağlayan şey? En az birinci çeyrektekiler kadar yıpratıcı bir sürü "neden namlusunu" dayayıp kafama, elimde şarap şişesi, çok sabahladım kenar mahalle parklarında, hiçbirinizin haberi olmadan...

Sonra ikimizle de uğraşmaktan yorulup, kadere yönelttim bütün öfkemi. Cevapsız "neden"lerimi bira kutularına sokuş-

turup gökyüzüne fırlattım aylar boyunca. Küstüm, sitem ettim, küfrettim gecelerce. Allah affetsin...

Ve en nihayetinde taşlar yerine oturdu. Nihilizmle pesimizmden devşirme bir kolaj yapıp kendime, suçlamayı da bıraktım, nedenler sıralamayı da. Bütün çaresizliğimle tevekkülün şeffaf ve muğlak kollarına bıraktım kendimi. Böyle olması gerekiyormuş demek ki dedim. İnsan, götünü de yırtsa değiştiremeyeceği şeyleri değiştiremiyormuş dedim. Yine çok ağladım. Yine çok içtim. Ama ara sıra dua da etmeye başladım. Hiç beddua etmedim. Sabır dedim. Sabrettim...

Bir gün bütün bunlar bitecek elbet. Öyle veya böyle. Bitecek. Sözüm olsun, o zaman radikal bir karar alıp içkiyi bırakacağım. Romantik bir akşam yemeği hazırlayacaksın bana. Masada bir şişe şarap olacak. Centilmen bir erkek olarak şişeyi benim açmamı bekleyeceksin. Ben de şişeyi açıp sadece senin kadehini dolduracağım. "Eee sen içmiyor musun?" diyeceksin. Gülümseyerek "Yok" diyeceğim "Ben çok içtim!" Sen sessizce kafanı sallayıp, şaraptan ciddi bir yudum alacaksın. Ben de gülümsememi hiç bozmadan seni izleyeceğim...

ARAYIŞ

Vakti zamanında bir zat yollara düşmüş Cüneyd El Bağdadi'yi ziyaret etmek için. Mahalleye gelince kahvedekilere sormuş, evini göstermişler. Gitmiş, kapıyı çalmış. Kapıyı açan Cüneyd El Bağdadi "Kimi arıyorsun?" diye sorunca adam "Cüneyd'i arıyorum" demiş... Cüneyd El Bağdadi'nin cevabı ibretlik...

"Ben de..."

Kendimi bildim bileli kendimi arıyorum ben de. Kimim? Yani ben benim elbette de, benim diyen bu ben aslında kim? Çaresiz bir arayış bu. Yine Cüneyd'in çaresizlikle ilgili muazzam bir tesbiti var. Çare arayanlara "Çare, çareyi terk etmektir", der. Çare çareden vazgeçmektir demek gibi bir şey bu. Cüneyd Allah dostu bir veli, kendinden vazgeçmesi de kolay nefsini öldürmesi de. Ben ne halt edeceğim peki?

Okuduğum her satırda, içtiğim her dublede, tuttuğum her oruçta, sevdiğim her kadında kendimden bir şeyler arayıp durdum. Dolayısıyla da her şeyle kurduğum ilişkinin öznesi hep ben oldum. Şimdi biri kalkıp bana bencilsin dese kızarım. Peki bu hal, bu yaşantı bencillik değil de ne?

Wittgenstein, "Üzerinde konuşamayacağın şey hakkında sus!" dedi. Beceremedim. Sokrates, "Kendini tanı!" dedi. Tanı-

yamadım. Annem, "Allah akıl fikir versin!" dedi. Vermedi Allah akıl fikir. Ortasını zorladığım ömrümün arkada kalan kısmına bakınca tek bir şey görüyorum sislerin ardında. Şikayet... Kime mi? Orhan Gencebay'ın dediği gibi. "Şikayetim yaradana..."

İÇE AKAN GÖZYAŞLARI

Her gelmenin gelmek demek olmadığını, haliyle de her gitmenin aslında gitmekten sayılmayacağını çok küçük yaşta öğrendim. İlk, annem gitti benden. İki yaşımda abi olmuştum çünkü ve kardeşimin ona benden daha çok ihtiyacı vardı. Tamam dedim çaresiz, sıramı bekledim. Ama sıra bana hiç gelmedi. Bir sürü kardeşim oldu çünkü. Öyle öyle, bekleye bekleye büyüdüm. Anladım hep durumu. Anneme hep hak verdim. Ne sitem ettim ne de kızdım. Yine de bekledim...

Dizimi masanın kenarına çarptığımda, mahalledeki çocuklardan dayak yediğimde, babam ilk tokatı attığında... Hep içime içime ağladım! İçime içime ağladım ve bekledim. Annemi bekledim. Koşup gelseydi annem, sarılsaydı bana, yapıştırsaydım başımı göğsüne, ağlamaktan ortalığı ayağa kaldırırdım ama annem hiçbirinde gelmedi. Gelemedi. Çünkü hep çok işi vardı. Öyle öğrendim ben kimselere göstermeden, içime içime ağlamayı!

Demem o ki, ben şimdi sana kalk gel demem. Beklerim hep ama gel demem. Diyemem. Çünkü öyle öğrendim. Canım çok yanıyor şu an. Şimdi gelsen, sarılsam sana, yapıştırsam başımı göğsüne ağlamaktan ortalığı ayağa kaldırırım. Ama gel demem.

Diyemem. Öyle öğrendim çünkü. Gelmezsen işi vardır derim. Öyle öğrendim çünkü. Çünkü biliyorum. Sevdiğim bütün kadınların hep, hep ama hep çok işi oldu çünkü!

B İLE BAŞLAYAN FİLMLER

Hafta içi okulda olduğum her öğleden sonra mutlaka görüyorum onu. Önceleri de sık sık görürdüm ama üzerinde pek durmadığımdan olsa gerek her gün görüp görmediğimi hatırlamıyorum. Ama bu yıl aşağı yukarı hep aynı saatlerde geldiğini bildiğim için dışarıdaysam yakınlarında olmaya çalışıyorum, sınıftaysam da camdan bir kez de olsa muhakkak ondan tarafa bakıp hafifçe gülümseyerek selam veriyorum. Dışarıda olduğum zaman çok yaklaşmıyorum yanına ama illa ki olabildiğince yakınında olup selamımı veriyorum. Bazen görüyor beni, bazen de görmüyor. Gördüğü zaman o da bana gülümseyip selamımı alıyor mu ondan da emin değilim. Çünkü konuşmuyoruz. Konuşmayı istemediğimden değil, onun konuşmayı pek sevmediğini bildiğimden. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü bir kere konuştuk. Konuşmuştuk bir kere...

Ekim ayının ikinci haftasıydı. Günü tam hatırlamıyorum. Gayet keyifsiz olduğum, mutsuzluktan yeni başlayan döneme bile tam olarak konsantre olamadığım günlerden biriydi. Öğleden sonraki ilk dersim boştu. Öğretmen odasında vakit geçirmek istemediğimden pansiyon binasının önündeki bankların birine oturmuş boş boş etrafı seyrediyordum. Önce sesleri duy-

dum. Ayak altında sertçe ezilen teneke kutu sesi. Sese doğru bakınca da onu gördüm, Aziz'i. Tabii o zaman bilmiyordum ismini, az sonra öğrenecektim...

Başta da söylediğim gibi Aziz'i sık sık görür ama çok dikkat etmezdim. Sık sık görüp dikkat etmediğimiz pek çok insan gibi! Uzunca boylu, orta-uzun saçlı, esmer bir adamdı. Okuldaki çöp konteynırlarından teneke kutuları toplardı. Okul lise olduğu için kantinde gazlı içecek satışı yasak da olsa bizim ergenler bir yolunu bulup bol bol kola ve benzeri gazlı içecek tüketiyorlardı. İşte Aziz de o gazlı içeceklerin teneke kutularını çöpten çıkartıp önce ayağıyla iyice eziyor, sonra da yanında taşıdığı iki tekerlekli pazar çantalarına benzeyen el arabasının içine atıyordu. O gün ben bankta sigara içerken o işini yapıyordu. Seslendim;

"Kolay gelsin."

"Sağ olasın."

"Yorulmuşsundur. Gel bir sigara iç dinlen."

"Yok eyvallah. Daha gezecek çok yerim var."

"Peki. Kolay gelsin."

Çok konuşası yoktu anlaşılan. Üstelemedim. Çay içmek istedim birden. İçeriye kantine gidip çay alırken camdan baktım. Hala oradaydı Bir bardak da ona aldım ve yanına doğru gittim Tekrar merhaba diyerek çayı uzattım. Elindekileri yere bırakıp çayı aldı.

"Eyvallah."

"Afiyet olsun."

"Öğrencileriniz çok iyi."

"Nereden anladınız?"

"Başka okullara da gidiyorum kutu toplamaya. Sizinkiler oradaki çocuklara hiç benzemiyor."

"İyidir bizimkiler."

Sigara paketini çıkardım. Ona tuttum önce.

"Yasak değil mi bahçede sigara içmek?

"Yasak ama dersteler şimdi. Yak bir şey olmaz"

Aldı sigarayı. Çakmak çıkarıp önce benimkini sonra da kendisininkini yaktı. Bir süre sustuk. Sonra o bozdu sessizliği.

"Sen iyi bir öğretmensin. Çocuklar seviyor seni."

"Sanmıyorum" diyerek güldüm. "Onu nereden anladın?"

"Her gün geliyorum buraya. Ara sıra da sana denk geliyorum. Öğrenciler ne zaman yanından geçseler ya da yanına gelseler hep gülümsüyorlar."

"Oradan mı anladın?"

"Az şey mi bu sence?"

Değildi galiba ama o güne kadar hiç öyle düşünmemiştim. Çok acayip geldi yaptığı tespit. Hiç tanımadığım biri yıllardır beraber çalıştığım arkadaşlarımın bile dikkat etmediği bir şeye dikkat etmiş üstelik bundan bir sonuç bile çıkarmıştı. Haklı olup olmaması hiç önemli değildi. Ama söyledikleri çok kıymetliydi. Devam etti;

"Berlin Güneş'i diye bir film var oradaki öğretmene benziyorsun."

"İzlemedim o filmi. Nasılmış ki o öğretmen?

"İyi. Değişik!"

"Vay arkadaş. Eyvallah"

"Büyük Balık filmindeki Edward Bloom'a da benziyorsun biraz."

O filmi izlemiştim işte. Yok devenin nalı dedim içimden.

"Yok artık. Ne alakamız var abi Edward Bloom'la?

"Bence var alakanız. Ama tabii bir dersine girip nasıl anlattığına bakmak lazım."

"Cidden istiyorsan ayarlarız bir gün girersin dersime. Fakat hayal kırıklığına uğrarsın muhtemelen. Bildiğin devlet memuruyum ben. Lise felsefe öğretmeniyim. Neyi ne kadar ilginç anlatabilirim ki?

"Orası belli olmaz işte. Danny de devlet okulunda öğretmendi ama bir sürü çocuğun hayatını değiştirdi?"

"Danny?"

"Buzları Kırmak filmindeki lise öğretmeni."

Mevzu iyice enteresan olmaya başlamıştı. Al sana izlemediğim bir film daha...

"Usta sen sürekli film izliyorsun sanırım!"

"Günde en az bir tane izlemeye çalışıyorum."

"Şahaneymiş."

"Sen izlemez misin?"

"Denk gelirse izlerim. Eskiden daha çok izlerdim ama artık o kadar izleyemiyorum."

"Filmler iyidir."

Sessizlik oldu biraz. Çaylar da sigaralar da bitti. Yavaş yavaş gideceğini hissettim. Ama ilginç gelmişti muhabbeti hemen bitmesin istediğim için gevezeliği sürdürdüm.

"Ne tür filmleri izliyorsun?"

"Nasıl?"

"Yani ne olursa izler misin yoksa özellikle şunları izlerim dediğin bir tür var mı?"

"Haa. Tür değil de belli filmleri izliyorum evet"

"Nasıl belli filmler?

"Sadece B ile başlayan filmleri izliyorum iki yıldır. Ondan önce pek film izlemezdim!"

Haydaaa! Al işte bu da benim gibi manyak çıktı. Ne güzel de akıllı uslu konuşuyorduk. Adam sadece adı 'b' ile başlayan filmleri izliyorum dedi! Belki orada kesip muhabbeti yol almalıydım. Derse de az kalmıştı zaten. Ama yenik düştüm merakıma;

"Usta neden? Neden sadece 'b' ile başlayan filmleri izliyorsun?"

Yüzüme baktı bir süre. Anlatsam mı anlatmasam mı diye düşündü muhtemelen. Sonra cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Bana tutmadı, unuttu sanırım. Bir nefes çektikten sonra da anlatmaya başladı;

"İşimiz çöp bizim malum. Ekmeğimizi taştan değil çöpten çıkartıyoruz. İki sene kadar önce Vişnelik Mahallesi'ndeki çöp konteynerinin içinde teneke kutu ayıklarken büyük ve temiz bir poşet çarptı gözüme. Açtım poşeti. İçinden eski ama iyi görünen bir DVD oynatıcı ve bir sürü CD çıktı. Belki işe yarar diye attım el arabasına. Evde anten olmadığı için sadece TRT 1'i izleyebildiğim bir televizyon vardı. Bağladım aleti ona. Çalışıyor. Sonra CD'lere baktım. Yüzden biraz fazlalar. Balalayka, Basit Hesaplar, Bağbozumu, Barda... Onuncuda falan düştü bende jeton. Lan bu filmlerin hepsi B ile başlıyor dedim. İlk filmi taktım izledim. Sonra da işte her gece yatmadan bir tanesini izlemeye çalışıyorum. Filmler bitince en başa dönüyorum. Beşer kere falan izledim her filmi. Bir iki tanesi bozuk çıktı, çizilmişler. Bazıları da takılıyor arada ama çoğu iyi durumda takılmadan izleyebiliyorum."

Muhtemelen adamın birinin geniş bir arşivi vardı. Ve arşivini geniş hafızalı hard diske falan aktarmaya başlamış, işi biten CD'leri de çok yer kaplıyor diye çöpe atmış olmalıydı. Ama o zaman niye A değil de B ile başlıyordu bütün filmler?

Bunları düşünüp bir şeyler demeye niyetlendim ama daha ben ağzımı açamadan "Hadi bana müsaade." deyip hızlıca yürümeye başladı. Öylece baktım arkasından...

Ders başladı on dakika sonra. Rehberlik saati. Sosyal Sorumluluk Projesi kapsamında ne yapılabilir konulu beyin fırtınası yapıyoruz. Her öğrenci bir şey söylüyor;

"Huzurevine ziyarete gidelim."

"Hayvan barınağına mama götürelim."

"Mavi kapak toplayalım."

"Kitap bağışı kampanyası başlatalım."

Birden atladım lafa;

"Çocuklar, her birimiz birer tane 'c' ile başlayan film CD'si yaptıralım mı?"

MEZGİT

Sükûnetten kafayı yemiş bir akşamüstü. Amasra sahilinde her şeyin biz istemeden yavaş yavaş önümüze bırakıldığı bir balıkçı lokantasındayız. Etraftaki her şey o kadar ağır ki... Servis ağır, konuşmalarımız yavaş ve sakin, tek bir korna sesi bile duyulmuyor. Birbirimizin gözüne bakıp ufak ufak rakı yudumluyoruz. Tek derdimiz, ana yemek olarak Mezgit mi söylesek Tekir mi? Çok anlayan bir gurmeymişim gibi önümüzdeki mezelerden küçük lokmalar alıp "güzel olmuş, şahaneymiş, bak bu çok taze vs." diye mırıldanıyorum. Huzurdan gebermek üzereyim...

Derken çişim geliyor. Tuvalet oturduğumuz bahçede değil iç mekânın üst katında. Başımı döndüren iç huzurumu masaya emanet edip içeriye doğru yürüyorum. Ve elbette adımlarım son derece yavaş. Bahçe ile tuvalet arasındaki salonda kocaman bir duvar televizyonu asılı. Gözüm takılıyor istemsiz. Haberler açık. Ses kısılı. Görüntüler ve altyazı var sadece. Okuyorum altyazıyı. Şam'da patlama. On sekizi kadın ve çocuk kırk bir kişi ölmüş!

Çevre hassasiyetine, hareket eden şeylere gayri ihtiyari kafa çevirme refleksine, sabahtan beri içine çöreklenen huzuruna sokayım senin Ali! Al işte, götüne sok Mezgit'ini de huzurunu da!

Birkaç saniye durakladıktan sonra aynı tempoyla yürümeye

devam edip tuvalete gidiyorum. Ama hiçbir şeyin tadı yok artık, çişimin bile. Yapılması gerekeni bir çırpıda yapıp bir an önce masaya dönmek istiyorum. Başımda aniden beliren can yakıcı bir ağrı.

Masaya dönüyorum. Emanet ettiğim huzura sarılayım diyorum, olmuyor bir türlü, birkaç beden büyük geliyor artık o huzur. Suratım düşmüş. Soruyor, "Neyin var, bir şey mi oldu?" Benim bir şeyim yok! Bana bir şey olmadı! Ama kırk bir kişi! On sekizi kadın ve çocuk... İstemsizce sağa sola bakıyorum. Aşağı yukarı kırk kişiyiz mekânda. Benden başka herkes sakin ve huzurlu görünüyor. O da huzurlu aslında, tek kaygısı benim asılan suratım. Çaktırmamam lazım, gerçek bir keyif pezevengi gibi davranmam lazım. Çünkü onun suçu yok, az önce inceden haşladığım garsonun suçu yok, Mezgit'in, Tekir'in, rakının, denizin, o an orada olan hiç kimsenin ve hiçbir şeyin suçu yok. Sanki bir tek ben suçluyum, sanki o bombayı ben patlattım, sanki o kadınlar, o çocuklar ölmeden önce gözümün en içine baktılar teker teker!

"Tekir," diyorum, "dün gelmiş, Mezgit bugün. Daha taze diye Mezgit söyledim." Huzurla gülümsüyor. Belki içinden oh bile çekmiştir gizlice osurur gibi. Bir şey yok diyor gözleri. Demek ki balık seçerken gerilmiş biraz, o kadar. Süratle unutmam lazım. Süratle unutuyorum. 18 ne? 41 ne?

"Çıkınca sayısal mı oynasak bugün çekiliyor."

"Olur, ama var mıdır burada sayısal bayii?

"Bakarız. 18 ve 41 olsun ama bütün kolonlarımızda."

"Neden?"

"Hiiiç, içimden geldi öyle."

"Tamam, hadi soğutma balığı."

"Ah evet balık. Mezgit..."

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 3

Doğal gaz faturasının üstündeki Maliye Bakanlığı logosunu sana benzettiğimde delirdiğimi anladım. Ve biraz içim rahatladı. Artık kimse bir şey yapamazdı bana, kimse üzemez, kimse zarar veremezdi. Kanunun ve Tanrı'nın verdiği yeni yetkiye dayanarak bağıra bağıra sevebilirdim artık seni. Çünkü deliler ve çocuklar her ne halt ederlerse etsinler bir şekilde bağışlanırlardı ve ben artık çocukluk trenini çoktan kaçırdım diye hayıflanmayacaktım... Ben kurtulmuştum, 'Gerisini onlar düşünsün...' diye mırıldanarak dolaptan bir Ice Tea Mango aldım. Akıllı zamanlarımda Ice Tea Şeftali içerdim ama artık delirdiğim için doğal olarak saçma sapan şeyler yapmam gerekirdi, dolaptaki en saçma içecek de Ice Tea Mango'ydu. Bir elimde içecek kutusu, diğerinde doğalgaz faturası on dakika kadar odada dolaştım ve içimden en sevdiğim Ferdi Tayfur şarkısı yarışması yaptım. Birinciliği Allahım Sen Bilirsin aldı. Çünkü ben de artık Ferdi Baba gibi her şeyi ona havale etmiştim...

HAYAT ASLINDA HAVADAKİ TOP

"Bilmiyorum ki! Nereden bileyim? Böyle değildi eskiden. Çoluk çocuk girince işin içine kendini düşünmemeyi de kendisi için düşünmemeyi de öğreniyor insan!"

Uluönder Parkı'nda oturuyoruz Samet'le. Aynı yaştayız aşağı yukarı. O da öğretmen benim gibi. Evli ve mutsuz... Bir kızı var. Başka da hiçbir şeyinin önemi yok sanki. Yavaş yavaş geldi bu hale. Neredeyse gözümün önünde geldi.

Evlenmeden önce de evliliğinin ilk yıllarında da it gibi âşıktı karısına. Çok beklemeden çocuk da yaptılar iyice perçinlendi mutlulukları. Karı koca çalışıyorlardı. Her açıdan iyiydi durumları. Ama sonra, yavaş yavaş her insanın başına gelen zımbırtı Samet'in de başına geldi. Sıkıldı... Her gün biraz daha sıkıldı. İşten sıkıldı önce, kravattan, erken kalkmaktan, her sene hep aynı şeyi anlatmaktan. Evden sıkıldı sonra, yeni mobilyalardan, ev kredisinden, taa kışın yapılan tatil hesaplarından, karılı kocalı gidilen ev oturmalarından... Karısından sıkıldı, ödevmiş gibi geçiştirilen sevişmelerinden, her haltı birbirlerine danışmalarından, yerli yersiz münakaşalarından... Rol yapmaktan, her şey yolundaymış gibi davranmaktan, yüzüne takıp dolaştığı gülümseyen maskeden... Sonra kendinden de sıkılmaya başladı. Git

gide hayattan sıkılır oldu Samet. Birçoğumuz gibi... İyi ki kızım var diyordu çok daraldığı zamanlar. Ama bazen de "ah şu kız olmasaydı biliyordum ben yapacağımı" derdi usulca. Her şeyden vazgeçmişti anlayacağınız. Kızından başka...

Son zamanlarda çok sık görüşmüyorduk Samet'le. İçine daldığı cendereye beni de çekmek istemiyordu belki de. Senede iki üç kere arar, "abi gel oturalım biraz" derdi bugün olduğu gibi. Çok konuşmazdık buluştuğumuzda. Sanırım o yüzden ararlı beni. Kendisini dinleyecek değil anlayacak birine ihtiyacı olduğunda ararlı beni, bilirdim... Anlardım da...

"Hayat ne biliyor musun abi? Düşün bak rövanş maçındasın. İlk maç kendi evinde sıfır sıfır bitmiş. İkinci maç oynanıyor. Deplasmandasın. Dakika doksan artı iki. Bir sıfır yeniksiniz. Hakem üç dakika uzatma vermiş. Yani bitime yarım dakika ya var ya yok. Gol atarsanız tur sizin, atamazsanız her şey bitiyor. Maçın uzama ihtimali yok. Bir uzun top yollamış kalecin. Önüne düşmüş. En ileride sen varsın. Pas verecek adam arıyorsun. Arkadaşlarının yorgunluktan götü düşmüş. Etrafında kimse yok sizden. Senin de götün düşmüş. Topu sürmeye mecalin yok. Sürebilsen kaleciyle karşı karşıya kalıp topu kaleye takman işten bile değil. Ama mecalin yok. Ve maç bitti bitecek. Umutsuzca ve tüm gücünle abanıyorsun topa. Kaleye en az otuz metre var. Olmaz. Gol mol olmaz. Bir bok olmaz artık. Ama n'apıcaksın, olmayana kadar zavallı bir umutla bekliyorsun işte. Top üstten auta çıkana kadar bekliyorsun. Maç bitiyor sonra. Eleniyorsun. İşte hayat o havadaki top abi. Biliyorsun hayatta gol olmayacak. Ama başka ne çaren var ne de şansın. Bir şey olmayacağını bile bile bekliyorsun. Bir şey olmayacağını bile bile beklemek işte hayat..."

Birden bire döküldü sözcükler ağzından. Anlıyordum zaten onu hep. Ama bugün daha bir anladım. Acıdım. Üzüldüm...

"Oğlum tamam da ne güzel kızın var bak. Şu boktan dün-

yada varlığı sana bağlı olan, gözünün içine bakan, seni hesapsız kitapsız seven ve senin de öyle sevdiğin bir canlı var lan. Bana baksana bir de yarın geberip gitsem benden geriye kalacak hiçbir şey yok!"

Umutla baktı yüzüme;

"O olmasa zaten..."

Kestim lafını;

"Olmasa diye bir şey yok oğlum. O var. Bir o var belki eyvallah ama o var!"

Önüne baktı bir süre. Ne düşündüyse artık gülümser gibi oldu. Konuyu değiştirdi sonra;

"Haftaya salı doğum günü kızımın. Biliyorsun değil mi?"

"Herhalde biliyorum oğlum manyak mısın, unutur muyum?"

"Aldın mı hediyesini?"

"Hediyesi hazır. Bizim yayınevinin bastığı *Küçük Prens* var ya önsözünü yazdığım. Onu getireceğim. Bir şartım var ama. Sen okuyacaksın onu kızına. Bitene kadar her akşam bir bölüm okuyacaksın. Bittiğinde de eğilip kulağına diyeceksin ki; kızım büyükler gerçekten de çok tuhaf, n'olur geç büyü!"

Anladı ne demek istediğimi. Bu kez içinden gelerek kocaman gülümsedi;

"Eyvallah abi..."

SADECE BABALARA ANLATILABİLECEK BAZI ŞEYLER

"Babalarını kalplerinin cennetinde saklayan Soma'lı çocuklara"

Benim babam işçiydi. Şeker fabrikasında çalıştı otuz yıl. Öyle tehlikeli bir iş yaptığı söylenemezdi. Fabrikanın ziraat kısmının park-bahçe bölümünde çiçekle böcekle falan ilgilenirdi. Sabah sekizde işe gider beş buçukta da işten çıkardı. Ve ben neredeyse çocukluğumun her beş buçuğuyla altısı arasını havanın durumuna göre bahçede, eşikte ya da cama tüneyerek geçirirdim. Bir keresinde babamın işten çıkacağı saate yakın bir telefon geldi. İş kazası geçirmiş. Bakımını yaptığı çim biçme makinesine elini kaptırmış. Ambulansla hastaneye götürmüşler. Ona bir şey olacak diye öyle korktum ki, nerede ne zaman babasına bir şey olduğunu düşünen bir çocuk görsem onun acısını bütün kalbimle hissederim hâlâ. Allahtan çok ciddi değilmiş durumu. Birkaç dikiş ve bir hafta raporla döndü eve...

O zamanlar kahve alışkanlığı vardı babamın. Annemin deyişiyle "kumara" giderdi bazı akşamlar iş çıkışı. Kumar denilen şeyin çayına, kahvesine çevrilen okey olduğunu yıllar sonra anladım. Ama anneme şimdi bile sorsanız, babamın o zamanlar kumar oynadığını söylemeye devam eder...

Saat altıyı geçtiyse ve babam eve gelmediyse yüzüm düşer, boynum bükülür, eve geçip, sessizce çekyatın köşesine ilişip hiç konuşmadan, başımı dizlerimin arasına çekip beklemeye başlardım. Annem hep evdeydi. Kardeşlerim de vardı. Ama ben beklerdim babamı. Çünkü babam başkaydı. Bazı şeyler olurdu hep ve onları sadece babama anlatabilirdim. (Bütün erkek evlatlar bilir, bazı şeyler sadece babalara anlatılır...)

Oyundan kalkamayıp eve gece yarısına doğru geldiği zamanlar olurdu. Öyle zamanlarda hayvan gibi uykum da gelse uyumaz, inatla babamı beklerdim tünediğim pencerenin kenarında. Evin köşesinde belirdiğinde de, sanki ben bütün akşam onu beklememişim gibi ya da o perdenin oynamasından benim beklediğimi anlamazmış gibi koşarak yatağıma gider, gözlerimi sımsıkı yumar ve uyuyormuş gibi yapardım. Bir tür küslük oyunu oynardım kendimce. Bugün bile çözebilmiş değilim o psikolojiyi. Bütün akşam gelmesini beklediğim babam eve girdiğinde niye uyuduğumu zannetsin isterdim, bilemiyorum. Ama bir şeyi çok iyi bilirdim. Babam eve girer, annem ona bağırır, o genelde sesini çıkarmaz, ben kulaklarımı ve gözlerimi sımsıkı kapatıp annemin yorulmasını, bağırışlarının ve ağlamalarının bitmesini, öfkeyle yatak odasına gidip kapıyı da çarparak kapatmasını beklerdim. Çünkü öyle zamanlarda babam usulca yanıma sokulur, uyuduğumu düşündüğü için parmaklarının ucuyla saçlarımı okşar, "güzel oğlum benim" diye fısıldayıp ufak ufak kendine yer açar ve benimle uyurdu. Ben de uyanık olduğumu çaktırmamaya çalışarak onun ter, sigara ve çiçek karışımı, hâlâ unutamadığım, dünyanın en eşsiz kokusunu, 'babam kokusunu' içime çeker, çeker, çeker, dünyanın en güzel uykusuna yatardım...

Mutlulukla mutsuzluğun çok da fark etmediği anlar vardır. Çünkü bazen eve gelen babalar bir takım mutsuzlukların nedeni ya da sonucu olabilirler. Ama ne olursa olsun bir çocuk için dünyanın en güven veren ve kendini en güçlü hissettiren hissi

babanın bir şekilde eve gelmesidir. Babaları eve gel-e-meyen tüm oğullar ne demek istediğimi çok iyi bilir!

ÇOCUK HÜZNÜ

Çocukluğunu yarım yaşayanlar ne kadar büyürlerse büyüsünler, her çaresiz anlarında ona geri dönerler. Onları nerede görseniz tanırsınız. En yetişkin halleri, hatta hüzünleri bile biraz çocuksudur onların.

Çocuk hüznü, evet. Çok istediği oyuncağın neden alınmadığını bir türlü anlayamayan, babasının nereye gittiğini, bir gün önce akvaryumda nazlı nazlı süzülen balığına ne olduğunu, dedesinin ona sormadan neden cennete gittiğini, annesinin saçlarını yıkarken neden canını yaktığını ve neden hep yorgun olduğunu, arkadaşlarının neden oyunlarına onu almadığını bilemeyen; Allah'ın ve karşı evdeki yaşlı amcanın niye hep öfkeli olduğuna akıl sır erdiremeyen, iri bakışlı, sarkık dudaklı, bükük boyunlu çocuk hüznü...

Çocukluğunu yarım yaşayanlar büyüdüklerinde, o hüznü de büyütürler beraberlerinde. Onlar bu yüzden her şeye üzülebilirler. Onları üzmek bu yüzden çok kolaydır. Bu yüzden gözlerinde akacak yer arayan yaşlarla dolaşır onlar. Onları kandırmak ve ağlatmak bu yüzden çocuk oyuncağıdır. Ve bu yüzden onlarla uğraşmak iki kere ayıptır. Onların çabucak kırılıverecek hayalleriyle oynamak iki kere günahtır. Eğer şefkat gösteremeyecek-

seniz, uzak durun en azından. Bütün büyüyememişlerin yarım kalmışlığının hatırına en azından bunu yapın. Uzak durun!

KOALALARDAN KURTULMAK

Onunlayken öğrendiği her şeyi unutmaya başladığını fark etti. Onunla birlikteyken bildiği şeyleri de unutuyordu ve onun yanındayken bilemediği pek çok şeyi sonradan da bilemedi. Düşünceleri ile davranışlarını birbirine uyduran görünmez bağ, onun gidişiyle birlikte kopmuştu sanki. O zamanlar düşünmeden davranıyordu, artık davranmadan düşünmeye başlamıştı. Bir taraftan da süratle unuttuğu için bildiklerini, bu davranışsız düşünme acınacak bir noktaya gelmişti. Ve ne yazık ki insan neyi düşünmek istemezse onu daha çok düşünüyordu.

Örneğin koalaların karınlarını nasıl doyurduklarını düşünmeyi yasaklamıştı kendine ama o andan itibaren başka bir şey düşünemediğini gördü. O aptal hayvanlar zihninden çıkmıyordu artık. Bütün meselelerin çözümü koalaların düşünülmemesine bağlıydı, eğer koalaları düşünmeden bir saat geçirebilirse hayatında ters giden her şey düzelecekti, o geri dönecekti mesela... İçkiyi azaltacak, sigarayı bırakacak, yeniden insan arasına çıkacak, kaybettiği kiloları hızla geri alacak, tekrar gülmeye başlayacaktı. Bütün iş, o hayvanları zihninden uzaklaştırabilmekteydi. Ama olmuyordu bir türlü.

Başka şeyler düşünmeye başladığı zamanlarda bile birden

ağacın birine sarılmış bütün geri zekâlılığıyla şaşkın şaşkın bakarak ne olduğu belli olmayan yaprakları kemiren o lanet hayvanın görüntüsü belirliveriyordu zihninin derinlerinde. Bu 'zihninin derinleri' lafı da ne kadar sevimsiz. Sanki üç boyutlu bir şeymiş gibi. Bir de altı-üstü oluyor bunların... Bilinç altı, bilinç üstü, bilinç ortası..Ne çok biliyorlar, her şeyden de haberleri var. Şaşmaz hesaplama yöntemleriyle üçe bölmüşler zihnimizi. Şu köşe alt köşesi, şu köşe üst köşesi, ortada okaliptus ağacı... Evet evet, o ağacın yaprağını yer koalalar. Nasıl bir ağaçsa, ağaç hakkında bilgisi yok ama koalaların yapraklarını kemirdiği kesin.

İnsan zannedildiği gibi aynı anda pek çok şeyi düşünemez, iki şeyi bile aynı anda düşünemez, bu mümkün değil. Ama iki düşünce arasındaki geçiş çok hızlı olduğundan bazen aynı anda pek çok şeyi düşündüğü yanılsamasına kapılabilir. Saniyede üçyüz bin kilometre hızla eski sevgilimizden koalalara geçebiliriz mesela ama aynı anda eski sevgilimizi ve koalaları düşünemeyiz. Bu teknik olarak imkânsız, tabii bir koalaya âşık değilsek ve daha sonra âşık olduğumuz koala tarafından terk edilmediysek...

Davranmadan düşünmeye başlamıştı artık ve düşünceler dışardan gözlenemediği için hiçbir şey yapmıyor izlenimi veriyordu etrafındakilere. Yakınları endişelenmeye başlamıştı ama o bunu çok umursamıyordu. Bildiği her şeyi unutmaya başlamıştı. Bilmediklerini de bundan sonra hiç öğrenemeyecekti. Günün büyük kısmında çekyatın üzerinde oturup gözleri yarı aralık, çıplak duvara bakıyordu sadece. Aslında büyük bir mücadele içindeydi ama dışardan anlaşılamıyordu. Problemin kaynağını bulmuştu. Lanet koalaları düşünmeden bir saat geçirebildiğinde her şeyin yoluna gireceğinden de emindi. Ama... Sahi koalalar o ağaçtan hiç inmezler mi?

OROSPU ÇOCUĞU JERRY!

Sakin ve huzurlu uyanmıştı adam. En az dört beş saat kesintisiz uyumuştu ve son zamanlarda neredeyse hiç uyuyamadığı düşünüldüğünde bu durum bedeni ve aklı için ciddi bir iyileşme belirtisiydi...

Uyanır uyanmaz sağ elini sol tarafına götürdü. Epeydir sol göğüs kafesinin altında tuhaf kıpırtılar oluyordu (ya da ona öyle geliyordu) ve bu durum onda bir tür tik ortaya çıkarmıştı. Eli yine sol tarafına gitti. Her şey normaldi. Biraz oyalanıp yukarı çıktı. Üst katta kahvaltı sofrası hazırdı. Normalde o saatlerde hiçbir şey istemezdi canı kahve ve sigara dışında. Ama o sabah hemen sofraya kurulup ekmek zeytin peynir triosuyla on beş dakika sevişti. Tekrar aşağıya indi sonra. Bir sigara yaktı, beraberinde getirdiği çayla beraber içti. Bilgisayarı açtı. Bir süre boş boş ekrana bakıp kapattı. İyiydi. Uzun zaman sonra her şey normal gibiydi...

Çok değil, daha iki akşam önce bir atak geçirmişti. Diğer ataklar gibi birdenbire başlamıştı dünkü de. Başlangıçları hep aynı oluyordu. Ayak parmaklarından başlayan bir uyuşukluk önce bacakları, sonra kolları peşinden gövdeyi ve tüm vücudu sarıyordu. Bir süre kıpırdayamıyor sonra da göğsünün sağ ve sol

tarafında sanki iki kalbi varmış gibi tık tık tık atıp duran seğirmeler başlıyordu. Daha sonra kasılmaya ve titremeye, en sonunda da saatlerce sürebilen ağlama krizlerine evriliyordu atak! Ağlarken de sürekli aynı sesleri duyuyordu... Bugün iyiydi ama. Neredeyse güzel başlamıştı gün, öyle de devam ediyordu.

Bunları düşünüp biraz gülümsedi. Sonra tekrar yatağa geçti. İyiydi. İyileşiyordu. Geçiyordu. Belki de tamamen iyileşmişti. Kumandayı aldı eline. Yatağın tam karşısındaki televizyonu açtı. Salak sabah programlarını zapladı biraz. Sonra bir çizgi filme takıldı. Tom ve Jerry...

Az önce bulduğu gülümsemeyi tekrar takınıp izlemeye başladı. Jerry ufak yaramazlıklar yapıyor, Tom da onu yakalamak için beceriksiz hamlelere girişip, komik durumlara düşüyordu. Bir süre sonra bokunu çıkarmaya başladı Jerry. Tom, Jerry'i yakalayamayacağını anlamış ve pes etmişti çoktan. Şerefsiz fare rahat dursa Tom ona dönüp bakmayacaktı bile. Ama Jerry ibnesi durmak bilmiyor, şımardıkça şımarıyor, Tom'u taciz edip zavallı hallere düşürüyordu. Önce üzerine benzin döküp bütün tüylerini yaktı, sonra evin balkonundan betona çakılmasına neden oldu. Peşinden hileyle dinamit lokumu yuttuṛup fitili ateşledi. Parçaları duvarlara yapıştı Tom'un...

Ayakları kolları uyuşmaya başladı önce... Sonra da sağlı sollu tık tıklar... Gözlerinden akan yaşları fark ettiğinde tişörtünün çene altı kısmı hayli ıslanmıştı. "Keşke ölse Tom" dedi. Fakat Allah kahretsin ki kedilerin gerçek hayatta dokuz, çizgi filmlerde ise sonsuz canı vardı. Bir türlü ölemiyordu Tom. Jerry de iyice pervasızlaşmış, akla gelmez işkencelere devam ediyordu...

Daha fazla dayanamadı. Televizyonu kapatıp kumandayı fırlattı. "Amına kodumun faresi!" diye bağırmaya başladı. Hem bağırıyor hem ağlıyordu. "Amına kodumun faresi!!!"

Sesleri duyan annesi telaşla aşağı indi. Cenin pozisyonunda, titreyerek ve ağlayarak "amına kodumun faresi" diye bağırırken

buldu onu. Yatağın kenarına oturup, "Tamam oğlum, geçti" dedi. "Geçti tamam." Oğlunun başını okşadı usul usul. Önce bağırmayı, sonra ağlamayı, en sonunda da titremeyi kesti adam. Annesinin eli saçında, yarı bilinçli ve biçimsiz bir tavşan uykusuna sızdı...

Babası geldi sonra. Babasının sesini duydu. Babası annesine, "yine mi başladı?" dedi, titreyen sesiyle. "Yok." dedi annesi, "Fare girmiş odaya, ondan korkup bağırmış. İyileşti benim oğlum. Yok bir şeyi!"

"Anne!!! Anne yağmur başladı bak. Çekme hiç e mi ellerini saçlarımdan..."

KÂHTA - ADANA ARASINDA BİR GÜNLÜK GAZETE HABERİ

Başkalarının topraklarında günde yirmi lira kazanmak için tütüne, pamuğa, fındığa gidip geri dönemeyen bütün hemşerilerime...

Belki her şey başka türlü olurdu bu kez. Cıvıl cıvıl bir bahar günü gibi olmazdı da belki, sürpriz bir ılıklıkla insanları sevindiren sıradışı bir yaz günü gibi olurdu. Sürpriz, sıradışı gibi kelimeleri hiç kullanmazdı normalde ama burada şu an her şey normal olamayacak kadar güzeldi.

Evet evet, bu kez diğerleri gibi olmayacaktı. Gerçi her seferinde bir engel çıkmıştı bugüne kadar ama Allah var engellerden ziyade kendi korkaklığı ve beceriksizliğiydi hep ayağına takılan. Adı üstündeydi ama geçmiş geçmişti. Olan oldu dedi, hepsi buraya kadar. Zurnanın zırt dediği yerdeydi artık. Ensesinde kavuşturduğu iki elini hafifçe oynatıp keyifli keyifli gülümsedi. Annesi "keyif eşekte olur!" derdi. Onu hatırlayıp daha bir keyiflendi. Canım annem diye geçirdi içinden, keşke sen de görebilseydin...

Sımsıkı kapalıydı gözleri ama uyumuyordu. Uzandığı çam ağacının dibinde gözlerini sıkı sıkı yummuş gülümsüyordu. An-

cak böyle mümkündü çünkü. Karar vermişti. Yarım bıraktığı okulu dışarıdan bitirecek, sonra geçip karşısına böyleyken böyle diyecekti. Ben diyecekti, dur bir dakika, abi deyip durma, ben seni diyecekti, çok...

Çavuş'un baş ağrıtan bağırtısını duydu o anda. Bitmiş mola. Kendiliğinden açıldı gözleri itaatkâr bir refleksle. Kendiliğinden gitti ayakları diğer yirmi kişiyle beraber traktörün römorkuna. Kâhta'dan Adana'ya pamuk toplamaya gidiyorlardı. Fark etti. İşler hiçbir zaman başka türlü olmazdı, olmayacaktı. Okulu hayatta bitiremez, öğretmenin kızıyla hayatta konuşamaz, gözlerini sıkı sıkıya yummadığı sürece bunları hayal bile edemezdi. Keyfi kaçtı. Yine annesi geldi aklına. "Keyif eşekte olur!" Yine gülümsedi. Ama bu kez keyifli keyifli değil de acı acı dedikleri cinsten. İlerledi traktör. Acelesi vardı. Römorkta yirmi kişi, bir Musa, önde de bir şoför ve bir çavuşla beraber yirmi üç kişi... Traktörün acelesi vardı. Sabah ezanı okunmadan tarlada olmaları, işe başlamaları gerekiyordu. Sonuna kadar kökledi gazı şoför. Sonra bir viraj çıktı önüne, alamadı, savruldu. On dört kişi ve Musa artık hiçbir sabah ezanını duyamayacaklardı. Bir günlük gazete haberi olacaklardı artık sadece, o kadar. Tütüne giden, fındığa, çaya, pamuğa giden, günde yirmi lira için günde on beş saat başkasının toprağında çalışan onlarca hemşerim gibi... Bir günlük gazete haberi olacaktı Musa. O kadar...

Kahta – Adana yolunda, annesini on yaşındayken kaybetmiş, eve bakabilmek için lise ikiden ayrılmak zorunda kalan, köy öğretmeni Serdar Hoca'nın kızına aşık bir garip Musa, kısa bir süre gölgesine sığındığı çam ağacının dibinde keyifle hayal kurup, göz açıp kapayasıya mutlu oldu. Ben de şahidiyim. Bu da böyle geçsin kayıtlara...

SİZ HİÇ ÖLMEK İSTEYECEK KADAR ACI ÇEKTİNİZ Mİ?

Birkaç hafta önce bir zarf geldi eve. İsimsiz, adressiz bir mektup. Okuyucum olduğunu söyleyen bir kadın, Nisa Suresi'nin 148. ve 149. ayetlerinin yazılı olduğu birer küçük kâğıt, bir tane kullanılmış solo test, odasının tavanındaki avizenin gölgesini çizdiği bir resim ve bir mektup yollamış. Ve anlatmış uzun uzun. Annesini, çocukluğunda başına gelen şeyleri, bana yolladığı solo testin hikâyesini uzun uzun anlatmış. Okudukça kanımı donduran iki sayfalık mektubun detaylarına girmiyorum çünkü ismi olmasa bile böyle şeyleri detaylı anlatmak ayıp gibi geliyor. Belki şu an yaptığım da ayıptır, bilemiyorum. Burada sizlere bu mektuptan bahsetmemin tek nedeni, mektubu yazan kişinin beni okuduğunu biliyor olmam. Bağışlayın beni, belki de iki kişi arasında kalması gereken bir hadiseye tanıklık ediyorsunuz şu an. Ama inanın başka şansım yok. Çünkü şu soruyu ona mutlaka sormam lazım. Neden ben? Neden anlattın bana tüm bunları? Zaten güçlükle üstesinden geliyorum yaşamak ağrısının, hiçbir faydam olmayacağını bile bile acını anlatmak için neden beni seçtin?

Mektubun bir yerlerinde "Hiç ölmek isteyecek kadar acı çek-

tin mi?" diye sormuşsun bana. Cevap veriyorum. Hayır! Çok acı çektiğim zamanlar oldu. Ama çektiğim acılar bende ölme isteği yaratmadı hiç. Tam tersi, içimdeki yaşama isteğini kamçıladı genelde. Yaşama ve diğer insanların burnundan getirme isteğini! Zaman zaman hayatı sorguladığım, anlamsız bulduğum, bu kadar tantanaya değip değmeyeceğini düşündüğüm oldu elbet. Ama bunu üzgün ve mutsuz olduğum anlarda değil, duyarsız ve her şeye karşı nötr olduğum anlarda yaptım çoğu zaman. "Ölmeyi isteyecek kadar çok acı çekmek!" Demek ki bünyeye göre değişebilen isteklere neden oluyormuş acı. Bende sıklıkla öfkeye neden oldu. Ne kadar çok acı, o kadar öfke... Yerli yersiz her şeye sinirlenmemin ve genellikle abartılı bir agresiflikle ortalarda dolaşmamın nedeni budur belki de, kim bilir?

Bir insana, daha da beteri bir çocuğa ölmeyi isteyecek kadar acı çektirebilen insanlarla birlikte yaşıyoruz. Ve bu belki de acının kendisinden bile acı. Çare ne peki? Belki delirmek. Ağız dolusu küfretmek belki. Belki unutmak, belki de bunlardan hiç bahsetmemek...

Velhasıl kardeşim, mektubunu okudum. Sonuna kadar okudum. İkinci okuyuşumda ağladım biraz. Avize gölgesi resmini odamın sol tarafındaki kitaplığın dış kısmına yapıştırdım. Ayetlerin yazılı olduğu kâğıtları yüksekçe bir yere kaldırdım. Solo test hâlâ ortalarda duruyor, onu ne yapacağımı bilemedim. Senin canını bu kadar yakan alçaklardan birinin evinize geldiğinde getirdiğini yazmışsın bu solo test'i. Parçalasam mı, saklasam mı, bilemedim. Ve sana o kötülükleri yapan orospu çocuklarına ağız dolusu küfrettim...

Belki de en önemlisi şu. Seni anladım ben kardeşim. İkimiz de biliyoruz, elimden başka bir şey gelmez. Ne olanları değiştirebilirim, ne de ömrüm boyunca seni anımsayıp üzülebilirim. Çünkü seni de, yaşadıklarını da, bana yazdıklarını da bir süre sonra unuturum. Unutacağım. Çünkü unutmak zorundayım.

Çünkü unutmak zorundayız! Yoksa takılır kalırız. Olmaz! Ama şu an (bütün kalbimle söylüyorum, yemin ederim) seni anladım kardeşim. Bok götüresi dünyada senin için başka hiçbir şey gelmese de elimden, seni çok iyi anladım...

Belki de bu yüzden yazdın bana. İçi geçesice dünyada bir kişi de beni anlasın diye yazdın belki. Eğer öyleyse kardeşim, için rahat olsun. Anladım ben seni...

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 4

Olmak istediği yerde olamayan herkes, biraz acıklı biraz da komik (he lan he trajikomik derler ona, çok biliyonuz!) bir gülümsemeyle dolaşır sokaklarda. Özellikle ekimde, özellikle yağmurun yağmak isteyip de yağamadığı zamanlarda, özellikle çok popüler olmayan bir Müslüm Gürses şarkısı mırıldanarak, özellikle mutsuz, ekseriyetle nereye gideceğini bilmeyerek, bilhassa da kendisi dâhil hareket eden her şeye, hatta hareketin kendisine küfür ede ede...

Yirmilerimin sonunda bırakmıştım kendimle hesaplaşmayı. Allah'ın ve annemin benim için öngördüğü hayata eyvallah diyerek, ikisinin gölgesine sığınıp kaderime razı olmuş; kitaplarımla, oyuncaklarımla ve iki gecede bir içtiğim birkaç Kırmızı Tuborg'la kendime yalandan bir mutluluk sığınağı inşa etmiştim. Kendimi kandırmışım, otuz altı yaşıma bir gün kala fark ettim -doğum günüm üç ekim- .

Bana iyi gelecek bir tek şey var artık. Benim yüzümü güldürecek bir tek kişi... Büyük beklentilerim yok, kurduğum en baba hayal bile standart ve ortalama. İçinde rengi çok önemli olmayan panjurlar, ev oturmaları, adı Nar olan bir kız çocuğu ve ille de öpmeden uyumayacağım bir çift çıkık elmacık kemiği olan,

bana ait, minik bir dünya. Hepsi bu kadar. Valla hepsi bu kadar, artan bir şey varsa alın aranızda paylaşın...

Perec bir kitabında şey diyordu, insan mutluluğu yakalayamaz, insan mutluluğu tarif bile edemez. İnsan sadece nedensizce mutlu olur, nedensizce de mutsuz. Bu ikisini birbirinden ayıran herhangi bir çizgi falan da yoktur. Sadece hayat vardır, içinde her boku barındıran lanet bir hayat, sırası geldikçe de her şey yaşanır. O kadar... Şimdi diyorum ki ben de Perec ustanın affına sığınarak, sıram gelmedi mi hâlâ?

MESAFE İYİDİR

Gündeme yahut gidişata dair bir şeyler yazmaya çalışıyorum üç dubledir. Her seferinde içim kalkıyor, sanki yazmaya değil de kusmaya kalkıyorum, midem bulanıyor. Merkezbankasıdolarbakanbaşözgecanşiddetortadoğusuriyeışidçocuklaraliismail... Velhasıl dostlar, beceremiyorum. Ben dördüncü dubleyi de söyledim valla, kasklarınızı takın!

Şeyler, onlardan uzaklaştıkça güzelleşirler, yaklaştıkça da çirkin görünürler. Bizim en büyük problemlerimizden biri bunu fark etmememiz, fark etsek de öyle değilmiş gibi davranmamız bence. Herkes herkesle anlamsız ve gereksiz bir şekilde yakın olmak istiyor. Ben mesela, ortalama bir günde aşağı yukarı elli kişiyle tokalaşıp, on kişiyle öpüşüp, birkaç kişiyle de sarılıyorum en az. Hepimiz bunu yapıyoruz neredeyse. Bahanemiz de şu, "sıcakkanlı milletiz!" Pehh... Eriyecez sıcaklıktan haberimiz yok. Bir sürü arıza, kırgınlık, kızgınlık, taciz, bok püsür hep bu manasız yakın olma dürtüsünden kaynaklanıyor. Oysa biraz düşünsek, uzak ve mutlu yaşamak o kadar mümkün ki... Aşka bakın mesela. Aşk, en çok iki kişi birbirine uzakken aşk oluyor. Sonra yaklaşmaya başlıyorsun. Sonrası rezalet. Hep böyle bu... Velhasılıkelam, iyidir mesafe...

Geçenlerde okul pansiyonuna nöbete giderken canım istedi portakal alayım dedim. Yaklaşık otuz sene hiç meyve yememiş bir adam olduğum için bu istek hayli garipti aslında. Girdim mahalle manavına. Pansiyonda kırk civarında çocuk olduğunu da hesaba katıp bir file (file deniyor ona sanırım, çünkü portakallar file içindeydi) portakal aldım. On-on iki kilo falan geldi sanırım. Neyse tarttırdım, ödedim, sırtlanıp okula gittim. Yemeğe yaklaşık bir saat falan vardı. İçim kıyıldı, portakallardan birini soyup yiyeyim dedim. Zehir gibi acı! Denk gelmiştir deyip kalbimi bozmadan bir tane daha soydum. Daha rezil! Üçüncüden sonra sikeyim böyle işi deyip fileyi kavradığım gibi dış kapının yanındaki çöp konteynırına attım. Geri dönerken de yol boyunca sövmeye devam ettim. Ben mi malım, manav mı suçlu, malı halde bekleten kabzımal mı, yoksa hormonu basan köylü mü bilemediğim için ortaya karışık salladım...

Lan oğlum etmeyin lan! Hanginizsiniz bilmiyorum ama kimseniz etmeyin. Alışmaya çalışıyoruz, görmezden gelelim diyoruz, sövmeyelim, olabildiğince her şey normalmiş gibi davranalım diyoruz. Gönüllü deliliğe talibiz neredeyse, bir şey dediğimiz yok. Bu Tarz Benim izleyip, Ütopya izleyip, Survivor falan izleyip oyalanmaya çalışıyoruz. Tamam. Eyvallah ne derseniz o. Tamam ulan tamam, her şeye tamam da bırakın bir tane portakalı olsun adam gibi yiyelim lan. Zaten sevmem meyve, ayda yılda bir canım istemiş almışım, niye üzüyorsunuz oğlum beni?

Kimse kimseyi kandırmasın aga. Kimse kimseye masum ayağı yapmasın. Gücü yeten, denk getiren herkes bir şekilde geçirme derdinde. Manav çürük portakalı dayıyor, çünkü daha olgunlaşmadan iri görünsün diye hormonu çakan amcam yüzünden yolda çürümeye başlıyor mal. Öğrenci öğretmeni, yazar okuru, yöneten yönetileni, maşuk aşığı... Herkes herkesi aldatma derdinde. Niye mi? Yukarda anlatmaya çalıştım, çok yakınız da ondan.

Uzatmayayım kardeşlerim. Uzak durmak lazım. Mesafe iyidir. Ve tecrübeyle sabittir. Beşinci dubleye geçtiğim için bir filozof aforizması mı yoksa şarkı sözü mü olduğunu bilemediğim ve şu an aklıma gelen şey özetliyor işte hal-ü pür melalimi:

"Seni uzaktan sevmek, aşkların en güzeli..."

YARALARIMIZLA EŞİTLENİYORUZ BİRBİRİMİZE

Zor olanı yapmaya çalışıyorum. Acıyı, üzüntüyü, öfkeyi, hüznü anlatmak kolay. Ama bunlara neden olanda da sendeki yaraların aynısı varsa neyi nasıl anlatabilirsin?

"Bana acıyorsun!" demişti bir keresinde. O an içim acımıştı. Yanılıyordu. Ben o sıralarda kendime acımaktan başka bir bok yapmıyordum. Yine de üzülmüştüm öyle düşündüğü için. Acınacak halde olduğunu düşünüyor olması ona acıyor olmamdan daha acıydı çünkü. Ne çok acı vardı sahi. O kadar acının arasında nasıl sevdiysek birbirimizi...

"Korkuyorum!"

"Neden?"

"Beni çok üzeceksin!"

O an bağırmak, sakın korkma demek istedim. Korkma, ben seni hiç üzmem... Diyemedim. Yaralarını görmüştüm çünkü. Belki de daha ilk günden yaralarımızla eşitlenmiştik birbirimize. Bizi birbirimize çeken benzer yaralar ağzımıza sıçacaktı. Herkes iyi bilir birbirlerinin en çok canını yakanlar birbirlerine denk insanlardır. Acıyla ve yarayla denkleştiğin birine nasıl yalan söylersin?

Durmaksızın geçmişiyle kavga ediyordu. Bense geçmişimle geleceğimin birbirini yediği saçma bir muharebeye kumandanlık ediyordum. Kazanırsam kaybedeceğim, kaybedersem kazanacağım lanet bir savaş. Yorulan iki cengaver gibi bir süre birbirimize sarılıp dinlenmek istedik belki de. Olmadı. Sarıldığımız yerlerimizden iyice yaktık birbirimizin canını...

Şimdi boynumuz bükük, çekildiğimiz köşelerimizde yaralarımızı sağaltmaya çalışıyoruz. Ne için? Yenilerine yer açmak için. Ayrı yerlerde, benzer yaralarla aynı günün ağrısını çekip, ayrı insanlara katlanıp, aynı sonsuzluğa hazırlıyoruz kendimizi. Gözümüz aynı yerde. Yaralarımızın eşitlendiği değil sıfırlandığı o yerde! Hiçbir şeyin fark etmediği, hiçbir yaranın hatırlanmadığı, kimsenin kimseyi kıramayacağı o yerde...

NE FARK EDER?

İnsanlar amaçlı amaçlı geçiyorlar yanımdan. Bir kısmı önümde bir kısmı arkamda neredeyse düzenli sayılabilecek bir tempoda gözden kaybolana kadar yürüyorlar. Sanki hepsinin işi var. Sanki hiçbirinin canı sıkılmıyor. Sanki bir benim işsiz güçsüz ve sanki bir tek benim canım sıkılıyor. Barın yüksekçe taburesinde oturuyorum. Önümde, ağır arjantin bardakta bira. Kaldırmaya bile üşeniyorum... Öylece ılıyor bira. Son yarım saattir garsona kurmaya yeltendiğim beş cümlenin üçü devrik ikisi yarım. Yani evet, konuşmak bile zor geliyor...

Önümden geçen insanları tanıdığım birilerine benzetme oyunu oynamak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Olmuyor. Bu akşam kimse kimseye benzemiyor nedense! Hava serin. Mekân loş. Gürültü şimdilik katlanılabilir seviyede. Bir mucit, bir ressam ya da ne bileyim işte yetenekli yaratıcı bir bok olsam en eşsiz eserimi bu akşam verebilirdim diyebileceğim kadar güzel bir akşam belki de. Oysa ben sadece sıkılıyorum. Oyunlarım da hiçbir işe yaramıyor.

(Tam burada biradan ciddi bir yudum alıp bir de sigara yakıyorum) Bira leş! İyice ılımış. Sigara... Sigara her zamanki gibi. Güzel. Sadece aç karnına güneşin altında şekersiz sakız çiğner-

ken içilen sigara bok gibidir. Eğer o kadar psikopatsanız bir deneyin, ne demek istediğimi anlarsınız! Onun dışında sigara hep iyi gelir. Gerçi uzun vadede öldürüyor ama olsun. İyidir sigara...

Durum, mekân, iklim ve ruh halimi özetledim. Tüm bu laf kalabalığının sonucu ise şu. Seni özledim... Seni özlüyorum... Bağlantıyı kuramadın mı? Saçma mı geldi? Tabii her şey normal, bir bu saçma, değil mi? Salak salak yürüyen insanlar, durduğu yerde ısınan bira, hiç değişmeyen sigara, üşenik cümle teşebbüsleri, bok püsür, hiçbir şey saçma değil; her yerde ve her durumda seni özlüyor olmam saçma öyle mi? Öyle mi? Eğer gerçekten öyleyse, olsun ne yapalım? Saçma da olsa şimdi burada, oturduğum yerde seni çok özlüyorum. Gerisi malum lafın. Çünkü seni çok seviyorum ve çok uzağımda da olsan, bu düşünce bile gülümsetiyor beni...

İnsanlar yürüsün, bira ılısın, ben cümle kuramayayım ne fark eder? Seni seviyorum ya ben, bana ne gerisinden...

PİYANGO

Rakı içmeye çıktım akşam. Tek başıma. Gittiğim mekânın sigara içilen dış tarafına oturdum. İçerde sigara içilmiyor malum. Oturdum içiyorum. Bir süre sonra bir abi çıktı dışarı. Her yer dolu. Masama sokulup "Oturabilir miyim?" dedi. "Tabii abi," dedim, "otur." Oturdu. Konuşmadık başka bir şey. O sigarasını içti; ben de sigaramı ve rakımı. Derken piyangocu geldi. Büyük ikramiye ebesinin damı trilyon veriyormuş bu yılbaşı. Abi yüz tane çeyrek bilet aldı. 1250 Lira yapıyor. Saydı parayı, aldı biletleri. Piyangocu uzaklaşınca dayanamayıp sessizliği bozdum;

"Abi," dedim "neden o kadar bilet aldın?"

"Çok para lazım yeğenim!" dedi. Dedim "abi çıkmaz ki sana çok para." Ki zaten biletler için verdiği para bile bence çok para ya, neyse. Çıkmaz yani çok para. Bugüne kadar selam verdiğim hiç kimseye çok para çıkmadı. Sorun sende değil abi, sorun bende demek istedim. Diyemedim.. "N'apıcaksın abi o kadar çok parayı?" dedim gayri ihtiyarî...

Yüzüme baktı. Sadece baktı uzunca müddet. Sonra anlatmaya başladı. Karısından iki sene evvel boşanmış. Kadın çocuğunu da alıp Almanya'ya gitmiş sonra, babasıgil oradaymış. Velayeti anneye vermiş mahkeme. O gün bu gündür de göremiyormuş abi kızını. Falan filan işte...

"Eee abi," dedim, "kızını görmek senin en doğal hakkın. Bunun parayla pulla ne alakası var? Bilet almaya harcadığın parayla uçak bileti alsaydın gider kızını görürdün..."

"Çok biliyon artist" dedi bana ve hışımla kalktı gitti masamdan. O andan bu ana kadar da kendimi yiyip bitirmeme neden oldu. Ayıp ettim abiye. Belli ki uçak bileti parasıyla halledemediği için meseleyi, çok para istiyordu abi. Ve başka çaresi olmadığı için belki de, bütün parasını piyango biletine yatırmıştı. Oturduğum yerden, gördüğüm ve dinlediğim kadarıyla ahkâm kesmek kolay dedim, kendime kızdım. Sonra Eskişehirspor'un kupa maçı başladı. Maça daldım abiyi de kızını da unuttum. Sonra maç bitti. Sonra biraz daha içtim. Sonra az şiir okudum, az yürüdüm, eve geldim, bir bira açtım. Sonra abiyi hatırladım tekrar. Sahi, abi çok para çıkarsa ne yapacaktı acaba?

SEVİYORUZ İŞTE...

Birini ya da bir şeyi sevmek, değer vermek, onu her şeyiyle sevmek demektir çoğu zaman. Ne olduğunu, ne olacağını, sınırlarını bilip, hatalarıyla, eksikleriyle, yanlışlarıyla ve sebep olduğu üzüntülerle kabul etmek demektir. Hiç kıvırmasak mı? Kıvırmadan söyleyelim evet, gerçekten sevmek bir tür çaresizliktir. Bir şeyi gerçekten çok seviyorsan başka çaren yoktur da ondan seviyorsundur. Vizontele filminin meşhur bir sahnesi var ya hani. "İnsan memleketini neden sever?" diye sorar Belediye Başkanı ve cevabı da yine kendi verir; "Başka çaresi yoktur da ondan sever!"

6 Kasım ülkemizin saçma sapan tarihlerinden biridir. 6 Kasım 1981'de YÖK belası musallat oldu başımıza. Yine 6 Kasım 1996 olaylarında polisin öğrencilere uyguladığı biçimsiz ve ölçüsüz şiddetin canlı şahidiyim. Ama öyle bir 6 Kasım daha var ki, travması cihana değer! 6 Kasım 2007... Liverpool-Beşiktaş maçı...

Akşam 21.45'te Star'dan canlı yayınlanacak maç. Dört Beşiktaşlı arkadaş gündüzden kararlaştırdık, Alara Bilardo Cafe'de izleyeceğiz. 8 gibi toplanıp, üçer bira içip 9 buçukta mekanda yerimizi aldık. Ekrana hayli yakın bir yere kurulduk başlama

düdüğünü bekliyoruz. Ve çalıyor ziktiğimin düdüğü (çalmaz olaydı!)

5. dakikada Voronin'in vuruşu sağdan auta gitti, 8. dakikada Crouch'un kafası diğer taraftan auta gitti, 14. dakikada Benayoun'un füzesi direğe çarpıp auta gitti, 19. dakikada Crouch'un vuruşu auta gitmedi. Bize girdi. Sonra hep girdi! Benayoun vurdu girdi, Voronin vurdu girdi, Babel (şu an Türkiye'de oynuyor mikrop) vurdu girdi, Crouch tekrar vurdu bir daha girdi. Velhasıl 8 tane gol bize bir güzel girdi. Maç 5-0'ken diğer Beşiktaşlı arkadaşım usulca dürttü beni. Döndüm, elindeki matarayı bana uzatıyor. Hiç konuşmadık ama ne demek istediğini anladım. "Al iç hacım, daha çok yiyecez!", diyordu içinden. Kökledim ben de viskiyi. Muhtemelen olacakları tahmin edip tedarikli gelmiş herif. Ben viskiyi kökledim, Liverpool atakları... 81, 84, 89... 6-0, 7-0, 8-0...

Kalede Hakan Arıkan vardı. 89. dakikadan sonra bir ara zoom yaptı kamera Hakan'ın yüzüne. O gözlerde gördüğüm çaresizlikle çok az yerde karşılaşmışımdır. N'olur daha fazla uzamasın bu maç der gibi bakıyordu gözleri. Benimkiler de öyle bakıyordu sanırım. Arada binlerce kilometre vardı ama içimden elimi Hakan'ın omzuna koyup, "az kaldı birader, bitiyor az kaldı" demek geldi. Diyemedim tabii. Ben maçtan kopmuş bunları düşünürken son düdük çaldı. Liverpool 8-0 Beşiktaş...

Salonda bağıranlar vardı, ağlayanlar, küfür edenler, sessizce oturmaya devam edenler, öfkeyle uzaklaşanlar... Tam bir hengâme ve bu hengâmenin ortasında öylece reklamların döndüğü ekrana boş boş bakan biz dört adam. İlk hangimiz başlattı bilmiyorum ama bizden biriydi eminim. Önce kısık, zar zor duyulan silik bir ezgi gibi başladı, ikincide birkaç kişi daha katıldı, üçüncüde ben, sonra da bütün salon... Bağıra bağıra hep birlikte aynı şarkıyı söylüyorduk;

"Seviyoruz işteeeeeeeeeeeeeeee

Var mı diyeceğinnnnnnnnnnnnn

Seviyoruz işteeeeeeeeeeeeeeee

Var mı diyeceğinnnnnnnnnnnnnn"

Öfke, üzüntü, utanç... Ne varsa silinip gitmişti. Birkaç dakika önce şampiyonlar ligi tarihinin en ağır yenilgisini almıştık. İçimiz kan ağlıyordu. Çoğumuz sabah iş yerinde karşılaşacağımız berbat şakaların, gazete manşetlerinin (size yemin ederim maç biter bitmez münasebetsiz bir gazetenin sekiztaş! başlığı atacağını tahmin etmiştim) bilincindeydik. Buna rağmen hep bir ağızdan "seviyoruz işte, var mı diyeceğin?" diye bangır bangır bağırıyorduk. Dakikalarca bağırdık. Yetmedi mekândan çıktığımızda da bağırmaya devam ettik. Sanki Şampiyonlar Ligi'nde finale kalmıştık da onu kutluyorduk.!

Dakikalar sonra ilk Ahmet ayıktı duruma. Ahmet, maçı izlerken matarayı uzatan arkadaş. Yanıma sokulup "Oğlum n'apıyoz lan biz, 8 yedik amk, n'apıyoz biz!" dedi. Ahmet'e baktım, baktım baktım. Haklıydı haklı olmasına da. "N'apalım lan! N'apalım, seviyoruz işte" dedim...

Öyle işte, hayat da öyle. En çok sevdiklerimiz, bizi en çok üzenler, canımızı en çok yakanlar değil mi? Çok sevdiğimiz kadınlar üzmedi mi bizi hep? Çok sevdiğimiz babamızdan yemedik mi ilk tokadımızı? Lan ben en çok dedemi severdim hayatta, 10 yaşımı bile beklemeden ölüp gitti bu çocuk şimdi kime dedem der de sarılır diye düşünmeden. Beşiktaş'ım 8 yemiş. Yesin anasını satayım, canı sağ olsun. Seviyoruz lan işte, var mı diyeceğiniz?

İNSAN İÇİNE HİÇ ÇIKMAYACAKTIM

Keyifli şeyler yazmak istiyorum bazen. Yapamaz mıyım bunu? Pekâlâ yapabilirim. Dört yıldır sabırsızlıkla beklediğim Dünya Kupası'ndan, neden hepimizin Şili'yi tutması gerektiğinden (Nedenlerden sadece biri; Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulduğunda ilk tanıyan ülkelerden biri Şili'dir) falan bahsedebilirim. Beni tutan, elimi ve aklımı bağlayan ne peki? Ülkenin gidişatı mı? İnanın umurumda bile değil. Yıllar önce vazgeçtim ülkem için kaygılanmaktan. Aldığı her toplu kararla beni hayal kırıklıklığına boğan halkım sayesinde, ülke sorunlarını zerre umursamayan asosyal yavşağın teki oldum çıktım. Ayrıca itiraf etmeliyim ki büyük felaketler bile kısa süren duygu değişiklikleri dışında kalıcı davranışlara neden olamıyor bende. 17 Ağustos depreminde çok uykum olduğu için evden çıkmayı reddedip, devirip kıçımı öğlene kadar uyumuştum mesela. Öğlen uyanıp, bir bira açıp haberleri izlemiştim saatlerce.

Eee, ne mi öyleyse? Ayrıntılar... Herkesin, her zaman, her yerde karşısına çıkabilen, çoğu zaman fark bile yaratmayan sıradan insanların halleri, acıları, telaşları, kaygıları, yoksunlukları kelimenin tam anlamıyla ağzıma sıçıyor benim.

Akşam üzeri kafede oturuyorum. Keyfim yerinde sayılır.

Karneleri dağıtmışız, okul kapanmış vs. iyiyim yani... Neredeyse gülümseyerek yanımda getirdiğim kitabı okumaya koyuluyorum. Daha ilk sayfada mendil satan çocuk yanıma sokuluyor. "Abi bir mendil alsana." Cebime atıyorum elimi, para yok. Cüzdanı çıkartıp bakıyorum içine, ıhh, yok! Sahi, gelirken para çekecektim bankamatikten, unutmuşum. "Valla hiç param yok abicim" diyorum. Sertçe gözüme bakıyor bir süre, inanmıyor tabii. Biraz tepemde dikilip sonra mırıldanarak uzaklaşıyor. Ne dediğini duyar gibiyim, yalancı pezevenk falan diyor muhtemelen. Ama ben yalan söylemiyorum, cidden beş kuruş yok o an cebimde. Fakat bir taraftan da çocuk inanmamakta o kadar haklı ki. Allah kahretsin ben bu hali nasıl anlatayım? İki kişi birden aynı anda haklı olur mu? Olur işte, oluyor. Canımı yakan paramın olmaması değil. Küçücük bir çocuğun mendil satmak zorunda olması da değil. Canımı yakan, çocuğun yalan söylediğimi ve onu başımdan savdığımı düşünmesi...

Bununla boğuşurken öğlen yaşadığım ve süratle unuttuğum o olay geliyor aklıma. Okulun kapanış töreni. Bakan gelecek. Civar okullardan da öğrenciler getirilmiş kalabalık olsun diye. Ben arkalarda bir yerlerde sotedeyim. Saçım sakalım bakan karşılamak için pek müsait olmadığından, icabında derhal sıvışabileceğim bir yerde durmuş mal mal dikiliyorum. Sonra birden onu görüyorum. En fazla 12-13 yaşlarında bir kız çocuğu. Yaklaşık yüz kilo. Üstü başı dökülüyor. Sınıf arkadaşlarının iki metre gerisinde tek başına dikiliyor. O an biri dokunsa bana hüngür hüngür ağlayabilirim. Ne oldu da böyle oldum peki? Belki o kızın o an orada dikilmesi o anlık bir şeydir sadece. Belki çocuk sınıfının en çalışkan, en sevilen öğrencisidir. Büyüyecek, diyet falan yapacak, kilolarından kurtulacak, iyi bir üniversiteye girip, iyi bir iş bulup mutlu mesut yaşayacak belki. Yani henüz bir trajedi falan yok ortada, biliyorum. Fakat o an, o bahçede sadece ikimiz fazlalıkmışız gibi geliyor işte bana. Defolup gitsek

sanki herkes rahatlayacak! Çocuğun yanına gidip, elinden tutup, "Hadi ablacım gidelim buradan" demek istiyorum. Tam o esnada bakanın arabası görünüyor. İnsanlar koşuşturmaya başlıyor. Ben de kendimi dışarı atıp bir sigara yakıyorum. On dakika sonra bakınıyorum sağa sola, kız yok... İyi ki yok. Ben de unutuyorum zaten bir süre sonra. Ama şimdi yine aklımda işte lanet olsun!

Sanırım benim sorunum bu. Tek tek insanlara, şeylere, alışılmış hatta kanıksanmış durumlara üzüle üzüle kafayı sıyırıp çıktım. Hata yaptım. İnsan içine hiç çıkmayacaktım

KORKU

Birbirimize soracağımız o kadar çok soru, konuşmamız gereken onlarca konu varken, biz çareyi susmakta bulmuştuk. Hem korkuyorduk da, göz göze geldiğimiz birkaç saniyeden anladığım kadarıyla. "Benim sorularıma cevap verir de sıra ona gelirse?" korkusu vardı üstümüzde muhtemelen. Ya da sadece bende vardı, onu dâhil etmeden. Zaten hiç anlayamamışımdır gözlerini, ya onlar yalan söyler ya da ben gerçeklerden kaçıp yalanlara sığınırım. Onun için sadece bende vardı herhalde bu korku, yıllar öncesinden miras kalmıştı hem de. Rakamların yerini harflerin aldığı bir matematik dersinde ilk kez "anlamadım" dedim, ömrümde ilk kez anlamak istediğim halde anlamadığımı birisi anlasın istedim, anlamadı. "Nesi var bunun anlaşılmayacak, gel tahtaya" dedi, gittim. Orda da anlamadım; oturmak ya da ayakta olmak değildi bunun nedeni, ben harflerle matematiği bağdaştıramamıştım, anlamamıştım. O günden sonra vazgeçtim anlamadıklarımı sormaktan. Nasılsa "o" anlardı, ona inanır, aldanırdım. Anlamadığım anlaşılmasındı, aldanmaya razıydım.

"Şehre 'Mega Hafıza Uzmanı' gelmiş, konferanslar verecekmiş, duydun mu?" dedi, evet gerçekten söyledi bunu. Onca sorunun, geçen onca zamanın muhasebesi bitmişti, Mega Hafıza Uzmanı'ndan konuşalım istiyordu.

"Biz çocukken çıkardı ya televizyona, hani seyircilerle oyunlar oynar hafızasının ne kadar güçlü olduğunu gösterirdi."

Aferin ona. Bu nereden çıktı demedim, ben de sarıldım bu gereksiz konunun gittikçe zayıflayan kollarına, suskunluğun kuyusunda daha da derinlere düşmemek için.

"Hayret," dedim, "benim ufalıp küçülmesini hatta yok olmaya yüz tutmasını istediğim şeyin, hafızanın ve hatırlamanın, gelişmesi, genişlemesi için insanlar uzman oluyor, uzmanları dinliyor."

Anladı, üstelemedi. Ama anlamasın isterdim; sorsun, ben de "Ne var bunda anlaşılmayacak" deyip hazırlıksız yakalayayım isterdim, belki de rahatlardım. Olmadı, sormadı, sormadım.

"Ben balık hafızalı olmak istiyorum" dedim saniyeler sonra. İçimde kanatılmayı bekleyip tatlı tatlı kaşınan bir yara vardı, açılsın istiyordum. "Her gördüğüm yeri ilk kez gördüğümü sanıp sonra alışmış olmak, her şeyi önce öğrenip sonra unutmak, akvaryumumu her turumda yeni evimmiş sayıp sağa sola giderek güzelliğine iç geçirmek, süs olsun diye konulan köprünün altından üstünden geçmek ve bunların hepsini yaparken hepsini aynı anda unutmak, beni izleyerek huzur bulanların huzurumu kaçıranlar olduğunu hemen unutmak..."

Yine olmamıştı, tuzağa düşmemiş, 'Neden?' diye sormamıştı.

Ben de soramam. Korkarım sıranın bana gelmesinden. Cevaplarından korktuğum sorular var. Ne olurdu tuzağa düşseydi?

Bir ben miyim acemi kalan?

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 5

Bir insan bir boku bir kere yediyse bir daha yer. Tecrübeyle sabittir bu. Tabii benim tecrübemle değil. Benim tecrübelerimden aforizma falan çıkmaz. Kederli ve mutsuz sarhoşlar için kafa bunaltacak anekdotlar çıkar sadece. Kaç tane insan evladı gelip gittiyse bu dünya çöplüğünden alayının tecrübeleriyle sabittir. Yani bunu, bir insanın bir bok yediğinde aynı boku bir daha yiyeceğini herkes bilir. Peki, ben niye şimdi herkesin bildiği bir şeyi anlatmaya çalışıyorum? Anlatmaya çalışıyorum çünkü bunu daha önce de yapmıştım. Anlatmaya çalışıyorum çünkü kederli ve mutsuz bir manyaksan daha önce anlatmaya çalıştığın şeyleri durup durup anlatmaya çalışırsın. Anlatmaya çalışıyorum çünkü bu yoluna tükürdüğümün dünyasında gerçekten anlatmak istediğim şeyler kimsenin umurunda değil. Anlatmaya çalışıyorum çünkü anlatmazsam susup kendi bataklığımda boğulacağım. Alın işte yine yaptım, gerçekten anlatmak istediğim ama kimsenin umurunda olmayacağını bildiğim için anlatmadığım şeyler anlatmaya başladım. Üstelik anlatmaya çalışıyorum diye başlayan hiçbir kişisel açıklamanın umurunuzda olmadığını bile bile. Bunu da anlatmaya çalışmıştım eğer unutmadıysanız. Neyse özeli bırakıp genele dönelim. Hepinizin çok iyi bildiği gibi bir insan bir boku bir kere yediyse bir daha yer. Anlatabildim mi?

GELMEMİŞİN BİRİ

Gelmemişin biri... Bu iki kelimeyi yazdım yaklaşık yarım saat önce. Sonra da bakmaya başladım. Kafamın içinden en az bir şiir, bir öykü, birkaç ne olduğu belli olmayan parça geçti. Ama tek satır ekleyemedim bu küçücük cümleye. Hiçbirini yakıştıramadım devamına. Sonra olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Onu, beni ve durumumuzu anlatan sihirli bir öykü olduğunu anladım sonra bu iki kelimenin. Gelmemişin biri...

Şarabı kendim içtim...

Onu kendimden, beni ondan korumalıyım. Fakat Allah kahretsin, o çok güzel. Bin gün boyunca da görmesem hep en son gördüğüm kadar güzel. En kızgın olduğum zamanlarda bile sesini duyar duymaz japon balığına dönüyorum. Sersem, sessiz ve başka her şeyi unutan...

Yağmur başladı, haberi olsa niyet eder mi ki benimle ıslanmaya?

Kafamda bir öykü dönüp duruyor kaç zamandır. Sadece içtiği zaman çok konuşan, sürekli sevdiği kadından bahseden ama her seferinde kadının ismini değiştiren bir adam. Bunu neden yaptığı belli değil. Belki kendini kandırıp gerçek ismi unutmak istiyor, belki bir sürü kadında hep aynı kadını sevmiş, belki de

anlattığı her şey uydurma. Hep aynı kadını hep aynı cümlelerle anlatıyor. Her seferinde kadının ismi farklı. Niye? Bilmiyor, beraber bakacağız...

Anahtarlıkla poster öylece duruyor masada, bir şey söylemek istiyorlar ama cesaretleri yok...

Cehalet mutluluktur demişti ya Sokrates. Yeni anladım ne demek istediğini. Bazen bilmek, haber almak kaygıyı artırmaktan başka bir işe yaramıyor. Bazen bilmek, hayal kurmaya bile engel.

Ve seviyorum ben, sonunu bile bile...

KAFES DOLUSU MUTSUZLUK

Llosa bir öyküsünde hiçbir şeyi unutmayan bir adamı anlatır. Adını şimdi hatırlayamadığım kahraman doğduğu andan itibaren gördüğü, duyduğu, yaşadığı tek bir şeyi bile unutamaz. Herkes bunun tanrının bir lütfu, çok özel bir yetenek olduğunu düşünür ve adama imrenerek bakar. Adam ise neredeyse her gece tanrıya dua eder unutabilmek için. Fakat nafile... Hiçbir şeyi unutamaz ve başına gelen bir dizi saçma sapan olaydan sonra kafasını duvarlara vura vura intihar eder. İşte o hikâyede geçen bir diyalog vardı. Kendisine unutmamanın ne kadar müthiş bir yetenek olduğunu söyleyen bir dostuna şöyle cevap vermişti bizim adam. "Tanrı nefret ettiği insanlara öyle yetenekler verir ki, dışarıdan bakan herkes bunu ödül zanneder fakat bu aslında cezaların en büyüğüdür. Üstelik bunun nasıl bir lanet olduğunu da kimselere anlatamadığı için aslında iki kere cezalandırılmış olur. Bu da Tanrı'nın yaptığı bir tür espridir!"

Bir süredir kendimi Llosa'nın kahramanı gibi hissediyorum. Hafızam en büyük düşmanım ve ben umutsuzca kafamı vuracak duvar beğenmeye çalışıyorum. Tanrım, afedersin ama bu hiç komik değil!

Sahip olduğum ilk evcil hayvanım bir muhabbet kuşuydu.

Her şeyiyle ilgilendiğim, sorumluluğu bana ait olan ilk canlıydı o. Beraberliğimizin birinci senesi dolmadan öldüğünde acım o kadar büyüktü ki ne bok yiyeceğimi şaşırmıştım. O gün babam bir şey söyledi bana. "Üzülme oğlum, yenisini alırız!" Tabi ki babamın iyi niyetinden kuşkum yok, üzülmemem için öyle söyledi. Ama o zaman babamı öldürmek istemiştim. Yenisi nasıl olabilirdi ki? Dostum, arkadaşım, yaşamı bana bağlı olan bir canlı gözümün önünde ölmüştü ve babam yenisinin alınabileceğini söylüyordu. Bilmiyordu. Dünyada milyonlarca muhabbet kuşu vardı evet ama sadece bir tanesi benim dostumdu ve o da ölmüştü. Yenisini istemedim. Babam yine de aldı ama bir kez bile sokulmadım yeni kuşun yanına. Çünkü biliyordum, nasılsa o da en çok bağlandığım anda beni bırakıp gidecekti..

Alın işte size kuşlarla insanlar arasındaki en büyük benzerlik. İkisi de en çok ihtiyaç duyduğunuz anda basıp gidiyor... Gider... En azından ben aksine hiç şahit olmadım bu yaşıma kadar...

SAZOVA PARKI'NDAKİ HER ŞEYDEN DAHA GÜZELDİN

İnsanların değerleri onlarla beraberken değil ayrılıp birer anı olduklarında daha iyi anlaşılıyor. Geç oluyor evet ama teslim edilmeyen hiçbir hak da kalmıyor geride, bir şekilde ödeşiliyor. Şu an yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu. İkimizin de hakkını teslim etmek için senden uzaklaşmak zorunda oluşumu açıklamaya çalışmak.

Hatırlar mısın? Sazova Parkı'na gitmiştik bir gün. Alıştığım müşkülpesentliğine inat, her şeyi güzel bulmuştun. Ağaçları, kuşları, masal şatosunu, korsan gemisini, hatta kısa bir süre beni... Fark ettiysen hiçbirini onaylamamıştım. Nedenini şimdi söylüyorum. Ağaçlar, kuşlar, şato, gemi, hatta ben... Hiçbirimiz fena değildik o gün, haklıydın. Ama sen hepimizden ve her şeyden daha güzeldin. Ve o an bunu söylemek olmazdı. Şimdi, söylenecek her şeyi söylemek için geç kaldığım bu zamanda ve bu yerde söylüyorum bunu. Sen öyle güzeldin ki o gün parkta dolaşırken, biz, bütün park seni izliyorduk ve özellikle ben seni ağaçlardan, kuşlardan, şatodan, gemiden, hatta kendimden bile kıskanıyordum...

O günün gecesi, seni bırakıp eve dönerken, o gün olanla-

rı düşünüp, yaptığım şeyin ne kadar saçma olduğunu anlayıp ve bu saçmalığa makul bir gerekçe bulamayıp bayiden iki tane 'Kırmızı Tuborg' alıp bankta içmiştim. Çok sonra düştü jeton, ben haksız falan değilmişim aslında. Ben o gün hiç de saçmalamamışım. O gün diyalektiğin ve felsefenin evrensel kurallarına uymuşum sadece. Çünkü o gün oradaki en güzel şey senmişsin. Herhangi bir şey (Sevgili olur, at olur, çiçek olur, ne olursa artık...) herhangi bir şey herhangi bir yerdeki en güzel şeyse, başka her şey hükmünü yitirir çünkü. O gün orada en güzel şey sendin ve elbet sen bunu fark edemezdin. Fark etmemek de en güzel şey olmaya dâhildi çünkü. O zaman gençtim, bunun anlayamamıştım. Şimdi yeterince yaş aldım ve her şeyi anlıyorum. Bir işe yaramaz artık ama olsun...

Yıllar önce seninle Sazova Parkı'na gitmiştik. Sen parktaki her şeyden daha güzeldin. Ben de bunun farkındaydım. Şimdi ikimiz, düşsek de birlikteliğin kaydından, tarih bunu böyle yazsın!

SOPA DEĞİL O MERCEDES!

Dünya çok bozdu. Ve biz içindeydik. Birbirimizi mi bozduk yoksa beraber mi bozulduk, bilmiyorum!

Bir süredir internette dolaşan bir haber, daha doğrusu bir yazı var. Doğudaki illerimizden birinde sopasını Mercedes ilan etmiş bir güzel abimiz yaşıyormuş yıllardır, yeni öğrendik. Sopasının ucuna Mercedes amblemi takmış, dikiz aynası, radyosu şehirdeki ustalar tarafından takılmış güzel bir abi. Ve bütün şehir uymuş abinin bu oyununa. Mercedes'ini kurallara göre park ediyor, bakım için sanayiye gidiyor, hatta hız sınırını aştığı için polisler tarafından ikaz ediliyor abimiz. O sopa sadece onun için değil tüm şehir için bir Mercedes artık. Çünkü öyle kabul ettirmiş!

Birileri "deli" diyor o güzel abimiz için. Afedersiniz ama siktirsinler oradan! Yemin ediyorum size, kırka yaklaşan saçma yılı devirdiğim ömrümde onun kadar akıllı bir adam görmedim ben. Belki değişik, belki çok alışılmış şekilde davranmıyor tamam ama... Deli? Asla! Çünkü bir çok insanın yapamadığını, yapmaya cesaret edemediğini yapmış. Önce kendi gerçeğini yaratmış sonra da bunu koca bir şehre kabul ettirmiş. Ve psikopat bir diktatör gibi zorla yapmamış bunu. Başlarda kendisiyle dalga geçen, küçümseyen, aşağılayan ahaliye inat bıkıp usanmadan her

gün bacaklarının arasına kıstırdığı Mercedes'ine binmiş, sokak sokak dolaşmış, arabasını süslemiş, yıkayıp paklayıp yıllarca yanından ayırmamış. Sonunda da herkese kabul ettirmiş. O bir sopa değil demiş artık herkes yıllar süren ısrarın sonunda. O bir sopa değil, o bir Mercedes...

Felsefe'nin en kadim sorularından biridir "Gerçek nedir?" sorusu. Yüzlerce filozof binlerce farklı yanıt vermiştir bu soruya. Gerçeği bir olgu olarak gören de olmuş, durum olarak gören de, yanılsama olarak da... Ve bence en güzel cevabı da bazı aklı evvellerin "deli" dediği o canımın içi abi vermiş farkında bile olmadan. Nedir gerçek? Gerçek; gerçek olduğuna inandığımız ve başımıza ne gelirse gelsin bir an bile şüpheye düşmeden yaşadığımız ve savunduğumuz şeydir. Tıpkı Allah'a inanmamızın temelinde var olan koşulsuz iman gibi, iman ettiğimiz şeydir gerçek...

Yıllar önce sıkıldığım manasız bir akşam saatinde kendimi dük ilan edivermiştim. Başlarda kimse sallamamıştı haliyle. Ama ısrarla kendimi Dük olarak tanıtmayı sürdürdüm Mercedes'li abim gibi. Sonra sonra alıştı insanlar. Ali diyen, abi diyen, mesleğimden dolayı hocam diyen, yazar diyen, şair diyen, oğlum diyen, lan diyen bir sürü insan var etrafımda. Ama itiraf ediyorum, duyunca yüzümü güldüren en sevdiğim hitap "Sayın Dük'üm..." Çünkü dük dışındaki tüm sıfatlar bana birilerince yüklendi, Milli Eğitim "öğretmen" yaptı, okurlar "yazar" vs. dedi, annem sayesinde "oğul", sevmeyen insanlar yüzünden "lan" oldum. Ama dük... İşte onda kimsenin katkısı yok. Bir akşam canım çok sıkılıyordu ve kendimi Tepebaşı Dük'ü ilan ettim. Kafayı yemiş bu şizofren diyenlere de zerre kulak asmadan bildiğimi okudum. Şimdi elinizi vicdanınıza koyup söyleyin, aristokrat bir ailede doğmaktan başka hiçbir vasfı olmayan Cambridge Dük'ü mü gerçek dük yoksa ben mi?

İÇ DÖKÜNTÜSÜ - 6

Uyuduğumda uyanacağım gün, dünün aynısı olacak. Bugün de bir önceki günün aynısıydı çünkü. Kendimi herkes tarafından aldatılmış salağın teki gibi hissediyorum. Sanki herkes gizli gizli beni izleyip hayvanlar gibi eğleniyor...

Truman Show diye bir film vardı. Jim Carrey'nin. Şimdi uzun uzun filmi anlatamayacağım ama orada bir sahne var. Herkes tarafından kandırıldığını geç de olsa fark eden Truman'ın kafasını yukarı kaldırıp birkaç saniye bakakaldığı bir sahne. İşte o bakışla bakıyorum günlerdir etrafa...

Bir arkadaşımla konuşuyordum. Nasıl olduğumu sordu. "Bilmem," dedim "mal gibi oldum iyice ya bildiğin gibi değil. Marul gibi bir şey oldum. Marul yani. Sebze işte olsa da olur olmasa da. Mesela bir salata düşün içinde marul varsa yersin ama yoksa fark etmezsin olmadığını. Tadını bile aklına getiremezsin bak düşün bi. Varlığıyla yokluğu fark etmeyen, olsa da olur olmasa da salak bir sebze işte..."

Ait olduğun yeri biliyorsun ama görünmez zincirlerle olduğun yere zincirlenip bırakılmışsın. Kafanın içinde dünya turu yapıyorsun ama tuvaletini yapmak için odadan çıkmaya da üşeniyorsun... Televizyon kumandasına taktığım Duracell pil iki haftada bitti. Ne anlatayım lan ben daha...

ÜÇÜNCÜ SINIF BİR MEYHANEDE UNUTULMUŞ MEKTUP

Ilık bir sonbahar öğleden sonrası okuldan çıkmış, ertesi günün tatil olmasının verdiği rahatlıkta evde biraz dinlenmiş sonra da birkaç kadeh içmek için Halit Baba'nın mekânına gelmiştim. Eskişehir'de, Subay Orduevi'nin arkasında, Yıldız Dolmuş Durağı'nın köşesinde küçük, salaş bir mekân Halit Baba'nın yeri. Müşterilerinin yaş ortalaması ellinin üstünde. Kadınların girmediği, belki de o yüzden kendimi daha rahat hissettiğim, on, on beş günde bir uğrayıp birkaç kadeh rakı içtiğim şirin bir mekân. Yukarıda dört, aşağıda üç olmak üzere toplam yedi küçük masadan müteşekkil. Genelde eğer boşsa üst katta duvar dibindeki masada oturma alışkanlığım var. Boştu o gün masam, oturdum. Her zamanki gibi bir otuz beşlik rakı, üç parça meze ve ciğer söyleyip bir yandan ufak ufak demlenmeye diğer yandan da gelirken aldığım aylık edebiyat dergisine çöplenmeye başladım.

Birinci dubleyi bitirdiğimde çatalım yere düştü. Almak için eğildiğimde de yerde, masanın ayağının hemen yanında bir zarf gördüm. Kalınca, üzerinde herhangi bir yazı olmayan, beyaz, temiz bir zarf. Çatalla birlikte onu da alıp masaya koydum. Ni-

yetim garsonu çağırıp hem temiz bir çatal istemek hem de zarfı ona vermekti. Benden önce oturan müşteri düşürmüştü belli ki. Ve genelde müdavimler geldiğinden mekâna, garson muhtemelen benden önce oturanı hatırlar, bir dahaki gelişinde ona verirdi. Bu niyetle seslendim garsona, temiz çatal istedim, ama zarfı vermedim, veremedim. Ne tuttu beni bilemiyorum, bir şeyler engel oldu ama şimdi anlatmaya kalksam da inanmayacaksınız muhtemelen, o yüzden kaba bir merak deyip geçelim. En azından içinde ne var bakayım dedim kendi kendime, para ya da mühim başka bir şey varsa verirdim garsona. Bir süre elimde evirip çevirdikten sonra zarfı açtım. Yapıştırılmamıştı zaten, yapıştırılacak kısım iç tarafa sokuşturulmuştu o yüzden açtığım belli olmaz diye de inceden rahatlattım kendimi.

Zarfın içinden iç içe geçmiş iki ayrı kâğıt tomarı çıktı. Bir kısmı beyaz çizgisiz kâğıda, diğerleri de açık mavi kâğıda yazılı iki ayrı mektup... Bir süre kararsız kaldım. Özel olduğu belli olan bir şeydi nihayetinde. Ama merakımı yenemeyeceğimi de adım gibi bildiğimden mevzuyu fazla uzatmadan bir bardak daha rakı koydum kendime ve okumaya başladım.

"Sevgili Dostum;

İnsanların birbirine selam vermeye üşendiği diyarlarda tek başına bir mekânda içkisini içerken arayamadığı kızları düşünen heriflere bakıp gülümsüyorum. Aklımda tek bir şey var çünkü ve ben artık her türlü üzüntüyü ertelemek istiyorum. Otuz küsur yıllık ömrümün en uzun Ekim'ini yaşıyorum. Bu ayın her gününü üçle çarpıp yaşadım sanki. Boktan bir maçı sonuna kadar izlemek gibiydi Ekim, onuncu dakikada bitirmişken sınavı doksan dakika daha dışarı çıkamamak gibi, acıdan geberdiğin böbrek taşı kırma makinesinden kurtulabilmek için beş saniyede bir saatine baktığında hep yarım saatinin daha olduğunu görür gibi. Ve sonunda, sonu görünmeye başladı Allah'ın cezası ayın.

Velhasıl Ekim'de beklemeye kalmış bir çocuk gibi mahzundum. Kasım'ın ucu göründü neyse ki. Kasım'da neler olacak, bakacağız artık!

Ömrümün sadece başlarını biraz hatırlıyor ve sonunu biliyorum. Aralarda ne yaptım peki? Allah kahretsin! Arada olup biten her şey birbirine benziyor ve karışıyor. Hatırlamaya çalışmak bile bu kadar sıkıntı verirken nasıl yaşamışım bu hayatı? Nasıl çat diye çatlamamışım orta yerimden? Neye benziyor bu durum biliyor musun? Kötü bir filmi yüz ellinci kez falan seyretmeye...

Fakat şükürler olsun ki ölümümle bunların hepsinin üstesinden geleceğim. Bunu biliyorum. Nasıl mı? Anlatırım. Ölmek isteyip de ölemediğim her anın, her sıkıntının, kalıp katlanmak zorunda olduğum her acının intikamını tek seferde alacak gibiyim.

Bunları okuduğunda intihar hazırlığında falan olduğumu düşüneceksin kesin. Yanlış. Bilirsin inançlarım engel bir kere böyle bir şey yapmama. Ayrıca o kadar da cesur sayılmam ben onu da bilirsin. Sadece biliyorum nasıl olacağını. İster gelişmiş bir tahmin de buna, ister vasıflı bir öngörü. Tanrı bazı insanlara bir takım ayrıcalıklar veriyor. Kimine iyi bir yaşam, kimine anlayış, sabır, şefkat... Hiçbir şeyi layık görmediği kullarına da giderayak bir iyilik yapıyor ve ölümlerini öngörme becerisi lütfediyor. Ne kıyak ayrıcalık değil mi?

Üzülme. Ben üzgün değilim. Ne yarım bıraktığım bir iş var geride ne de ertelendiğine üzüldüğüm bir heves. Keşke dediğim şeyler yok değil tabii. Ama şu an bulunduğum mesafeden bakınca geçmişe, tüm o keşkeler eski, buruk ve puslu anı parçalarından başka bir şey değillermiş işte. Kaçmak isteyip de kaçamayan, bununla birlikte durması gereken yerde durması gerektiği gibi durmayı da beceremeyen herkes gibiyim anlayacağın!

Bazen önüme ilk çıkan insanın boğazına yapışıp "neden?" diye bağırmak, öyle veya böyle bir cevap almak istiyorum. Hemen geçiyor tabi bu istek. Hayli tehlikeli malum. Öyle zamanlarda çoğunlukla parka gidip bira içiyorum. İyi geliyor.

Sana son yazdığımda (ki çok uzun zaman oldu hatırlar mısın bilmem) işlerin şaşırtıcı biçimde yolunda gittiğini, kendimi iyi hissettiğimi, artık neredeyse kanıksadığım göğüs spazmlarımın bile geçer gibi olduğunu söylemiştim. Yanılmışım. Bizim gibilerin hayatında sürekliliği olan tek şey can sıkıntısı ve hüzünmüş meğer. Onun dışında, kendimizi biraz olsun iyi hissettiren her şey zavallı halüsinasyonlardan başka bir şey değil...

Ne tuhaf, çocukken ne olacağımı sorduklarında bilim adamı olacağımı ve insanlara yardım edeceğimi söylerdim. Kim öğrettiyse artık bunun iyi bir şey olduğunu. Şimdiyse bırak birilerine yardım etmeyi, yardım isteyecek bile gücüm yok. Sebep olanların! Neyse...

Günlerimi bir odaya kapanıp içimi karartarak geçirdiğimi düşünme. Aksine neredeyse bütün gün dışarıdayım. Bolca içiyor, ara sıra histerik kahkahalar atıyor, çoğunlukla da şaşkın şaşkın sağa sola bakıp insanları gözlüyorum. Biriktirmek ister gibi. Neyi mi? Bilmiyorum tam olarak. Öyle işte tuhaf bir hal...

Bu mektubu sana yollayabilecek miyim, o kadarına gücüm yeter mi, bilmiyorum. Niyetim yollamak, şimdi değilse bile sona doğru. Şu an 'Hangi son lan?' dediğini duyar gibiyim. Son işte, kurcalama fazla son derken ne kast ettiğimi. Evet, eğer yollayabilirsem sana bunu, beraberinde bir mektup daha olacak. Tahmin ettiğin gibi, o'na yazdığım mektup. Kendisine yollamaya cesaret edemedim, asla da edemeyeceğimi biliyorum. Ama bir taraftan da yazdıklarımı okumasını istiyorum. Velhasıl dostum kızacaksın bana biliyorum ama yapacak bir şey yok. İstersen verirsin ona, ister saklar istersen de yırtar atarsın. Her kararın başım gözüm üstüne...

Zaman geçiyor. Ve bu iyi bir şey. Gerçekten... Özetle, iyiyim ben... Olabildiği kadar. Az kaldı, yakında bunları uzun uzun konuşuruz kimsenin lafımızı bölemeyeceği o yerde. O zamana kadar hoşça kal..."

Başım dönmeye başlamıştı. İkinci bardağını doldurduğum rakıdan tek bir yudum bile almamıştım oysa. Okuduklarım rakıdan beter tesir etmişti bünyeme. Suçlu gibi hissediyordum kendimi. Şahit olmaması gereken bir şeye şahit olmuş, tanımadığı bir insanın mahremine girmiş, utanılacak bir şey yapmış gibi hissediyordum. Beyaz kâğıtlara yazılı ilk mektubu okumuştum. Önümde açık mavi kâğıda yazılı diğer mektup öbeği duruyordu. Emindim artık, okumamam gerekiyordu. Ama kendimi de biliyordum, okuyacaktım. Rakımdan ciddi bir yudum çekip mavi kâğıtların ilkini elime aldım.

"Melek...

Çok yalan söyledim...

O kadar çok yalan söyledim ki Melek inan yatacak yerim yok benim. Kendimi bildim bileli durmaksızın yalanlar söyledim. Aileme, arkadaşlarıma, öğretmenlerime, yolu bir şekilde benimle kesişip kıyısından köşesinden de olsa hayatıma değen herkese mütemadiyen yalan söyledim.

Toplum ortalamasının üstünde bir dürüstlüğe sahipti babam. Bana ve kardeşlerime neyin iyi neyin kötü olduğunu bıkıp usanmadan anlatırdı. Hırsızlık yapmanın, kalp kırmanın, küfür etmenin, yalan söylemenin kötü ve günah olduğunu bebekliğimden beri duydum ondan. Yani hep bildim yalan söylemenin iyi bir şey olmadığını. Belki de o yüzden, başlarda biraz zorlandım bu yalan işinde. Ya aşırı bozuk cümleler kurardım, ya da haddinden fazla düzgün. Eğer ciddi bir yalansa söylediğim ağzım kurur, boncuk boncuk terler, kekelerdim. Zamanla alıştım tabii. Babamın yalanın kötülüğü ile ilgili söylediklerine ve içimde hiç

eksik olmayan Allah korkusuna rağmen, yeterince ikna olmamış olmalıyım ki bu yaşıma kadar arttırarak sürdürdüm söylemeyi. Söylediğim yalanlar yüzünden çok şey kaybettim. Ve yine söylediğim yalanlar yüzünden çok şey kazandım. Doğruluğuna şiddetle inandığım, içimdeki karışık bir aritmetik işleminin sonucunda da, kazandıklarımdan kaybettiklerimi çıkarttığımda geriye kocaman bir sıfır, bir hiç kaldığını gördüm. Hiç... Nötr... Etkisiz eleman... Yaşantımın en başından bu güne, tam olarak şu ana taşıyabildiğim tek şey kocaman bir hiçlik hali anlayacağın. Haliyle de sormadan edemiyorum, madem her şey hiç yaşanmamış gibi olacaktı ben bu .mına koduğumunun otuz küsür yıllık hayatını ne diye yaşadım?

Velhasıl dediğim gibi. Çok yalan söyledim ben. En çok da sevdiklerime... Anneme, babama, öğretmenlerime, sevdiğim kadınlara. Hatta diyebilirim ki yalan benim için bir tür sevgi testi oldu. Şeytanın turnasol kağıdı! Birini gerçekten sevip sevmediğimden ona söylediğim yalanlar nispetinde emin olabildim.

Tüm bunların nedeni psikopat bir mitoman (yalan söyleme hastası) olmam değildi elbette. Zamanla bir mitomana dönüşmüş olabilirim biliyorum. Ama en azından benim hikâyem bir mitoman olarak başlamadı herkes de bunu bilsin...

Evet, çok yalan söyledim ben. Utanmalıyım bundan biliyorum. Fakat tek ben değil. Bu duruma sebep olan herkesle beraber, bir gün toplu bir utanma ayini yapsak ancak arınabilirim sanki. Sebep olanlar evet... Sebep olanlar! Neyse...

Ne sanmıştın ki? Durup dururken boktan yalancının teki olup çıktığımı mı? Öyle değil işte o iş. Nasıl mı? Dinle madem...

Çok yalan söyledim evet. Çünkü fark edilmek istedim. Anlaşılmak demiyorum bak. Kimsenin kimseyi tam olarak anlayamayacağını çok erken zamanlarımda öğrenmiştim zaten. O yüzden de fark edilmek istemiştim sadece... Bazı insanlar şanslı

doğar bazıları da şanssız. Arada kalanlar da şanslı olmayı ya da olmamayı umursamayan ve ekseriyetle iktidar partilerine oy veren geniş kalabalıkları oluştururlar. Şanslı doğanlardan değildim ben. Ve Allah kahretsin ki bu benim için büyük bir problemdi...

Hatırladığım ilk ben, fakir, zayıf, çirkin ve önemsizdi. Bununla beraber Allah'ın cezası beynime sığmayan uçsuz bucaksız bir hayal gücüne sahiptim. Şu an bile bu durumu Allah'ın benimle kafa bulma yöntemi olarak düşünürüm. Kendim gibi, çocuklara has masumiyetle bir gün gerçekleşeceğinden emin olduğum hayallerim de sıradan ve önemsiz olsaydı yalanların pek çoğuna ihtiyacım olmazdı. Ne yazık ki öyle olmadı.

Biliyor musun bütün mitomanlar gibi ben de işe kendimi kandırarak başladım. Annem, babam ve üç kardeşimle paylaştığım iki odalı kerpiç evimizde ne zaman daralsam kendime bir köşe bulup, uyuyor numarası yapıp ama asla uyumayıp hayaller kurarak çıktığım yolculuk ne ara kendime gerçekliğini hiç sorgulamadığım yalanlar söyleme halini aldı, hatırlamıyorum. Dediğim gibi, çok zaman oldu...

Fark edilmek istemiştim. Mevzunun en basit ve manalı özeti bu aslında. Çünkü evrensel bir kural vardır. Fakir, zayıf, çirkin ve önemsizsen, fark edilmezsin. Ve kafan ortalamanın biraz üzerinde çalışıyorsa bunu sorun yaparsın. Bu kadar basit. Örneğin babası şeker fabrikasında işçi olan üç kardeşli, kepçe kulaklı, mal gibi görünen bir çocuksan, kızların, öğretmenlerin ve aralarına karışmak için can attığın bebelerin umurunda bile olmazsın. Ama mesela babanı bir başsavcı gibi tanıtıp anlatırsan işler değişir. Kepçe kulakların birden bire elf kulağı gibi sevimlileşiverir. Zayıflığın göze batmaz, fakir ve önemsiz değil de ciddi ve gözüne girilmeye çalışılan biri oluverirsin. Valla bak. Tecrübeyle sabit. En önemlisi de ne biliyor musun? İşte o zaman fark edilirsin. Aptal bir yalancısındır elbette ve elbette bir süre sonra çıkacaktır gerçek ortaya. Lakin ne gam! Ne önemi var ki? Bir süre

de olsa fark edilmenin vahşi hazzını yaşamışsındır ve aklında tekrar tekrar fark edilmek için yeni senaryolar yazmak dışında hiçbir şey yoktur.

İnsan, hele hele benim gibi bir insan, kendisi için neredeyse imkânsız olan bir şeyin, fark edilmenin kolay bir yolunu buldu mu bir kere, mümkün değil bundan vazgeçemiyor. Haliyle öyle yaptım ben de. Vazgeçmedim. Yaşımla ve bedenimle birlikte yalanlarımın çapı da büyüdü. Oruç tuttuğumu herkese ilan ettikten sonra battaniyenin altında bisküvi yiyerek Allah'a, öğretmenimden hep aferin aldım diyerek babama, Veysel'i hiç ağlatmayacağıma söz vererek anneme, onu ömrüm oldukça seveceğime ve okul bitince evleneceğimize inandırarak Pınar'a ve o kadar da fakir, zayıf, çirkin ve önemsiz olmadığımı, insanların aslında beni çok sevdiğini söyleyerek kendime manyak gibi yalanlar söyledim. Tabii hepsi sırayla elimde patladı. Annem işe yaramaz bir yalancı olduğumu her fırsatta haykırdı, babam bana bir daha hiç güvenmedi, Pınar'ın benden önemli, fakir olmayan ve kepçe kulaksız bir talibi çıktı ve kuvvetle muhtemel Allah beni cehennemde uzun uzun yakacak. Olsun! Böyle olacağını zaten biliyordum. Tıpkı ruhunu şeytana satan Goethe'nin kahramanı gibi ben de hesabımı kitabımı yapmıştım. Madem olduğum gibi göründüğüm ve göründüğüm gibi olduğum sürece kimse tarafından fark edilmem mümkün değildi ve fark edilmek benim için bu kadar önemliydi yapabileceğim tek şey vardı. Ben de onu yaptım. Bedeli umurumda değildi. Yapmam gerekiyordu ve yaptım. Çok yalan söyledim...

Öyle öyle uzadı işte mevzu. Fark edilmenin tadını almıştım bir kere. Sonu hep utanç ve kepazelik de olsa umursamadan yalanlar söylemeye devam ettim. Özellikle de çok sevdiklerime. Ve bu yalanlar histerisinin ortasında şunu anladım. Fark edilme ihtiyacı tamam zaten, her şeyi başlatan zımbırtıydı o ihtiyaç (bütün ciddi yalancılar ne demek istediğimi çok iyi anlayacak-

tır) ama onun da ötesinde bir neden daha vardı. Yalanlarına son vermek isteyen herkesin yalanlarına son vermesine mani olan bir şey. Kaybetme korkusu. Önce fark edilmek, sonra da elde ettiklerimi bir şekilde olabildiğince uzun süre elimde tutabilmek için yıllar yılı oynadım bu aşağılık oyunu. Sana kadar...

Sen çıktın sonra karşıma. Su gibiydin. Güzel. Aydınlık. Kelebek gibiydin. Narin ve kırılgan. Ay gibiydin. Gölgeli ve mahcup. Melek... Bütün kadim kitaplarda bahsedilen meleklerden biriyle karşılaştığımı anladım. Kendim dâhil her şeyden ve herkesten vazgeçmek üzere olduğum, günlerin, haftaların, ayların tek bir gün gibi yaşandığı ve artık fark edilmek bile istemediğim zamanlardı artık. İlk defa hiç yalan söylemeden sokuldum birine. O kadar hassastın ki (güzel ve akıllı) ufacık bir yalan bile söylesem hemen anlayacağını, anladığını yüzüme vurmayacak kadar da zarif olduğunu ve bu zarafetin seni solduracak kadar üzeceğini gördüm bir kaç saat içinde. Aynı bir kaç saat içinde söz verdim kendime. Her ne olursa olsun asla yalan söylemeyecektim sana. Çünkü anlamıştım. Melektin sen ve meleklere yalan söylemek günahların en büyüğüydü!

Herkesin masumiyetini yitirdiği bir nokta olur. Daha doğrusu herkesin masumiyeti yitirdiğini fark ettiği bir an. Yoksa aslında eskidir kaybediş. En azından bende öyle oldu. Birdenbire fark ettim. Birdenbire... Seninle karşılaştığım ilk gün anlamıştım ömrümün kırılma noktasında olduğumu. Nedeni senin ışıltın mıydı benim sarhoşluğum mu? Bilemiyorum şimdi. Her neyse! Aslında o güne dair pek çok detay silinip gitmiş hep övündüğüm hafızamdan. Unutmadığım az şeyden biri bir melekle karşılaştığıma dair içimdeki mutlak inanç, diğeri de beni renkten renge sokan utanç! Utanıyor olmam doğrudan seninle ilgili değildi elbet. Henüz utanacağım şeyler yapacak kadar vakit geçirmemiştik. Öyleydi de işte, sen anlattıkça kaybettiğimden iyice emin olduğum masumiyetimin cesedi hücre hücre ele ge-

çirmişti ruhumu. Çünkü sen melektin. Çünkü sana yalan bile söyleyemiyordum. O gün o kadar utandım ki varoluşumdan, inandığım her şey üzerine yemin ettim. Bedeli ne olursa olsun sana asla yalan söylemeye kalkmayacaktım.

O gün ben senden önce söylediğim bütün yalanları sana söylemişim gibi utanıyordum. Soyut bir vaftiz suyu olsaydı da girip arınabilseydim keşke. Ama pozitivizmin çağındaydık ve öyle şeyler ancak romantik yeniçağ romanlarında olurdu. Halledebilirim sandım ilk başta, üstesinden gelirim. O zaman karar vermiştim sana yalan söylememeye. Bilmiyordum olacakları. Nereden bilebilirdim? Bizi karşılaştıran kader seninle birlikte beni paklarken benimle birlikte seni kirletiyormuş. Bilmiyordum. Bilsem yalanlar söylemeye devam eder, seni kendi karanlığıma hiç çekmezdim. Bilmiyordum. Sadece seni seviyor ve başka hiçbir şey bilmiyordum.

Arada neler oldu? Arada bir sürü şey oldu. Meğer coğrafyadan ontolojiye bir sürü lanet faktör biz birbirimizin olamayalım diye pusuda bekliyormuş. Bunu da bilmiyordum (yazarken fark ettim, ne çok şey bilmiyormuşum!)

Şimdi bunları okurken, yaşadıklarımız yüzünden kendimi ya da seni suçladığımı, olamayışımızın yükünü kaldıramayıp pişmanlık soslu bir veda teşebbüsüne giriştiğimi düşünebilirsin. Düşünme. Amenna, kadere inancım tam. Ama elbette bu inanç zaman zaman isyan etmeme de engel değil. Gerçi kader kaderse madem arada isyan da kadere dâhildir muhakkak. Neyse...

Aramızdaki zaman ve mesafe gittikçe açılıyor. Ve ben artık bunu bile umursamayacak bir noktadayım. Mecburi bir tevekkül ve iyi niyetli bir beklentiyle, belkiler diyarında bekliyorum artık. Keşkeler diyarı... İnşallahlar diyarı... Başka türlü nasıl gelebilirim üstesinden?

Eğer okursan bunları bir gün, ne olur içinden güzel şeyler geçir. Üzülme demiyorum, nasıl üzülmez insan? Ama üzüntü-

ne içimden geçirdiğim bütün güzellikler eşlik etsin. Bil ki sana bunları yazarken üzgün değilim ben. Üzüntüyü çoktan aştım. Başka türlü bir kavuşma ihtimalimizin olduğuna, hatta o kavuşmadan başka kavuşma ihtimalimiz olmadığına ikna oldum. Böyle olsun istemezdim elbette. Olmadı…

Bil ama! Sana hiç yalan söylemedim. En çok seni sevdim. Gücüm yetseydi eğer her şeyin başka türlü olması için ne gerekiyorsa yapardım. Olmadı… Çok uzattım biliyorum, bitireyim artık. Görüşeceğiz bir yerlerde. İstesem de senden çok uzaklaşamam bilirsin. Kendine, aklına, gövdene, kalbine ve etrafındaki her yeni doğan bebeğin gözlerinin içine çok iyi bak. Bir yolunu bulup her şeye sıfırdan başlamak için geleceğim. Şimdilik hoşça kal güzel meleğim…"

İyice dönüyordu başım dışarı çıktığımda. O an fark ettim, mektubun sahibinin ismini bilmiyordum. Mektubu yazdığı arkadaşının da ismi hiç geçmemişti yazdıklarında. Dostum demişti sadece. Ben de ona dostum derim o zaman diye düşündüm. Birkaç saat arayla aynı masada oturduğum, adını bile bilmediğim ama belki de hakkında herkesten daha çok şey bildiğim isimsiz dostum…

Soğumuştu hava. Tam bir Eskişehir klasiği. Kendine has, başka hiçbir yerin soğuğuna benzemeyen, yüzünün çıplak yerlerini bıçak gibi değil jilet gibi kesen kaprisli bozkır soğuğu. Ama o gece üşümüyordum. Başım dönüyordu. Sarhoşluk dönmesi gibi değildi yalnız. Tuhaf, tarifi zor bir baş dönmesiydi. Kafam fazla yükten sersemlemiş bir ata benziyordu sanki. O halde uzun uzun yürüdüm. Özellikle kalabalık yerlerde yürüdüm. Adını bile bilmediğim, hiç görmediğim dostumla karşılaşırım belki diye umut ederek yürüdüm. Karşılaşsaydım eğer kesin tanırdım. Yarasından tanırdım. Evet yüzünü hiç görmemiştim ama yarasını görmüştüm onun az önce. Eğer karşılaşsaydık muhakkak tanırdım. Karşılaşmadık. Ne o gün ne de başka bir gün. Elimde

ne yapacağımı bilmediğim beyaz ve açık mavi kâğıtlarla suçunu bilmeyen bir mücrim gibi bekledim bunları yazana kadar. İyi mi yaptım kötü mü hala bilmiyorum.

Dostum şimdi nerededir, bir gün bunları okur mu yoksa o öngördüğü yere çekip gitti mi sessizce hiçbir fikrim yok. Sadece şunu biliyorum, belki yanlış bir şey yaptım, hemen oracıkta mektupları yırtıp atmalı, okuduklarımı da derhal unutmalıydım. Yapamadım. Sonra çaresiz oturdum ve bunları yazdım. Yazdım çünkü ustamın da dediği gibi "yazmasaydım çıldıracaktım!"

RESİMSİZ GÖZYAŞLARI

Şıp...
Şıp...
Şıp...
Şıppp...
Şıp...
Şıp...
Şıp...
Şıppp...

Yoluna tükürdüğümün çeşmesi! Bölük komutanından talimat almış nöbetçi çavuş sadakatiyle şıpırdayıp duruyor yattığımdan beri (hep şıpırdayıp duruyordur muhtemelen de ben yatınca fark etmişimdir.) Moral bozan, beyin ezen, obsesif bir refleksle, hiç şaşmadan üç kısa bir uzun şıp! Ucuz mutfak evyesine vurdukça gaza gelen minik su damlaları... Mutfak, yatak odama komşu. Kalksam yerimden otuz saniyede halledip sabaha kadar rahat edeceğim ama kalkamıyorum. Bırak yataktan kalkmayı sağımdan soluma bile dönemiyorum. Çünkü kalksam ya da sağa sola dönsem başka bir şeyle ilgilenmiş gibi olacağım. Başka bir şeyle ilgilenirsem de Ramazan'a ayıp olacak. Ramazan... Bütün dün-

yanın ayıp ettiği, ihanet ettiği, terbiyesizlik ettiği bir güzel çocuk...

Öğretmenliğimin ilk yıllarında şehrin küçük ilçelerinden birinde çalıştım bir süre. Birkaç bin nüfuslu, ilçeden çok kasabayı andıran, hem şehre hem başkente uzaklığı birkaç saat olmasına rağmen savaş sonrası terk edilmiş yerleri anımsatan, Allah'ın bile unuttuğu bir yerdi. Mütemadiyen daralan ruhum, kasaba sıkıntısıyla beraber iyice yamulmasın diye rica minnet üç buçuk güne sıkıştırmıştık derslerimi. Perşembe öğleden sonra şehre gidip, psikolojime göre pazar gecesi ya da pazartesi sabahı ilk otobüsle ilçeye dönüyordum. Ev tutmamıştım. Sanki ev tutarsam yavaş yavaş oranın bir parçası olacak, zorunlu hizmet süresini doldurur doldurmaz koşarak uzaklaşmak istediğim ilçeye alışacak, ayrılmak istemeyecektim. Oysa ben, ne alışmak ne de oranın bir parçası olmak istiyordum. Kurtulmak istiyordum sadece. Fakat para kazanmaya da mecburdum bir taraftan. Öyle öyle, iki arada bir derede geçirdim durdum günlerimin çoğunu. Kendimce oluşturduğum bir sırayla, sürekli orada kalan birkaç bekâr arkadaşta kalıyordum ilçede olduğum günlerde. Bir hafta Serdar'da öbür hafta Ahmet'te falan... Bir sırt çantasıyla iki üç kitaptan başka eşyaya ihtiyaç duymadığım, nihilizmin sınırlarını sonuna kadar zorladığım zamanlardı. Yirmili yaşların başında, kendisinden ve hareket eden her şeyden nefret eden; bununla birlikte her sabah sakal tıraşı olup kravat takan, kafası karışık Kafka karakterlerine benzediğim zamanlar... O zamanlardaki ruh halimi betimlemeye kalksam durumun ontolojik açmazından en az iki Nuri Bilge Ceylan filmi, üç beş Pessoa hikâyesi, bir Emre Aydın albümü ve iki tam bir öğrenci depresyonu çıkar. Ama bunu yapmayacağım. Çünkü bunu yapmak Ramazan'dan rol çalmak olur. Bu benim değil Ramazan'ın hikâyesi. Ramazan, bütün dünya bir araya gelse hakkı ödenemeyecek, bütün dünyanın yok saydığı, umursamadığı, ayıp ettiği çocuk...

Çalıştığım yer olan ilçenin tek lisesi, çok programlı liselerdendi. Taşımalı eğitim uygulandığı için civar köylerden öğrenciler de oraya geliyordu. O haliyle iyi zamanlarında bile öğrenci sayısı iki yüzü geçmemişti hiçbir zaman. Benim çalıştığım zaman yüz yirmi öğrenci vardı. Yüz yirmi öğrenci, beş sınıf, on sekiz öğretmen, bir müdür, bir müdür yardımcısı, bir müstahdem, bol sıkıntı, bol anlamsızlık ve bol 'ne işim var lan burada?' sorusu ve Ramazan!

Sınıf arkadaşlarından üç yaş büyüktü Ramazan. Dokuzuncu sınıftaydı. Yaşıtları ise, o yıl mezun olacaklardı. -Aptal falan diyenin ağzına kürekle vururum! Asla aptal değildi.- Nasıl anlatacağımı tam olarak bilemiyorum ama sanırım doğru kelime saf! Kelimenin iki anlamıyla da saftı Ramazan. Hem bozulmamış, kirlenmemiş, tertemiz olduğu için saftı hem de biraz geç anladığı, geç öğrendiği ve kolay kandırıldığı için. Sadece yaş olarak değil ebat olarak da sınıf arkadaşlarından büyüktü. Hatta hatırladığım kadarıyla öğretmenler dâhil okuldaki en iri insandı. Mecbur kalmadıkça konuşmayan, sürekli ama sürekli, her durumda hep gülümseyen dünyalar güzeli bir çocuk. Kimsenin umursamadığı, arkadaşlarının ve bazen öğretmenlerinin yaptığı kaba şakalara bile alınmayan, kendi halinde, kendi dünyasında, tertemiz bir çocuk. Game of Thrones'da Hodor diye bir karakter var bilir misiniz? Hah işte tam olarak Hodor gibi bir çocuk Ramazan...

Şıp...
Şıp...
Şıp...
Şıppp...

Şerefsiz çeşme! Ulan sen inatsan ben senden daha inadım. Yağma yok. Böldürmeyeceğim sana Ramazan'ın hikâyesini. Bu gece

sen de şıpırdasan, savaş da çıksa, yer yerinden de oynasa hiç kimse, hiçbir şey Ramazan'a haksızlık edemeyecek. Şıpırda dur pezevenk! Yerimden kalkarsam adiyim!

O zamanlar (gerçi şimdi de birçok yerde devam ediyor aynı uygulama pek bir şey değişmedi) her sabah ders başlamadan önce çocukları bahçede toplar, kontrollü bir şekilde sırayla içeri alır, okula uygun olmadığını düşündüğümüz çocukları ayıklardık. Okul kıyafetiyle gelmeme ya da eksik gelme, uzun saç ve sakal başlıca ayıklama sebebimizdi. Ayıkladığımız çocukları bahçenin bir köşesinde toplar ve duruma göre ya sertçe uyarır ya da tıraş olmaları için okul dışına yollardık. Ben açıkçası kılık kıyafetle eğitim öğretim arasındaki ilişkiyi bir türlü kafamda netleştiremediğim için genelde kenarda durur, pek bir şeye karışmaz, müdahale etmezdim. Bir kere yedim o haltı. Bedeli de korkunç bir iç ağrısı oldu. Yaklaşık yirmi yıldır geçmeyen, ruhumu sakatlayan melun bir vicdan ağrısı!

Dediğim gibi normal zamanlarda saça, kıyafete falan pek karışmazdım ama o pazartesi sabahı nemrutluğum üstümdeydi. Çocuklar her zamanki rutin uyarınca sırayla binaya doğru yürüyorlardı. Ramazan'a takıldı gözüm. Dersine girmiyordum ama yaşı ve boyu yüzünden fark edilmemesi imkânsız olduğu için tanıyordum Ramazan'ı. Seslendim;

"Ramazan! Geç bakalım şöyle!"

Gülümseyerek ve hafifçe koşturarak yanıma geldi. Niye çağırdığım hakkında en ufak bir fikri bile yoktu garibimin.

"Ne lan bu saçlarının hali? Sakalların da leş gibi! Niye tıraş olmadın?

Ne desin Ramazan? Gülümsüyor sadece. Ben iyice sinirlendim;

"Ne gülüyon lan hayvan herif? Defol git! Saçını, sakalını kestir öyle gel!"

Dondu gülümsemesi çocuğun. Beklemiyordu belli ki benden

böyle bir şey. Yine de açmadı ağzını. Ne desin? Eğdi boynunu, yüzünde donan gülümsemesiyle bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Ben de iyi bir bok yemişim gibi işimi yapmış olmamın rahatlığıyla sınıfıma girdim.

Okul aynı okul. Sınıf aynı sınıf. Ders aynı ders... Az önce içine ettiğim dünya umurumda bile olmadan günü akşam ettim. Tek derdim haftayı sonuna bağlamak. Olaydan sonra aklıma bile gelmedi Ramazan...

Hafta sonu Halit Baba'nın mekânında otururken birden bire anımsayıverdim Ramazan'ı. Bilinçaltımdan çekip çıkarttım çocuğun boy fotoğrafını. Upuzun boylu, kocaman gülen, lastik ayakkabılı, melek gibi bir çocuk. O an cız etti içim. "Ulan," dedim kendi kendime "vicdanına tüküreyim senin! Belki parası yoktu çocuğun. Ne bok yemeye ayıklayıp dışarı yolladın. Sana ne lan? Ne diye uğraşırsın Allah'ın garibanıyla?" O gece söz verdim kendime. Pazartesi bir şekilde alacaktım gönlünü Ramazan'ın...

Pazartesi sabahı elimde orta boy bir poşetle öğrencilerin sıra olduğu alanın çaprazında beklemeye başladım. Ramazan'ı bekliyordum ama bu kez amacım ayıklamak değildi. Onu kenara çekip lisan-ı münasiple özrümü dileyecek sonra da elimdeki poşeti verecektim. Elimde poşet... Poşetin içinde bir çift Nike Air Jordan... O zamanların en güzel, en afılı spor ayakkabısı. Bir yolunu bulup tutuşturuverecektim eline. Öyle de yaptım. Çağırdım yanıma, Ramazan dedim, geçen hafta dedim, seni azarladım ama şey yapma işte lan falan dedim, gak dedim guk dedim poşeti eline tutuşturdum. Ne cevap verdi hatırlamıyorum şimdi. Sanırım hiçbir şey demedi. Hep yaptığı gibi gülümsedi sadece. Poşeti de aldı tabii. Öğretmen veriyor, almayıp da n'apsın Ramazan?

O hadiseden sonra ne zaman bahçede ya da koridorda görsem Ramazan'ı, bir şekilde selamlaşıp halini hatırını sormaya özen gösterdim. Denk geldiğim zamanlarda yapılan kaba şaka-

lardan da korumaya gayret ettim hep. Velhasıl çok sevdim ben Ramazan'ı. Sevilmez mi o kadar güzel gülümseyen bir çocuk?

Bahar ortalarına doğru pek görememeye başladım onu. Üzerinde durmadım fazla göremememin. Oraların âdetindendi. Öğrencilerin neredeyse tamamının babası çiftçi olduğu için Nisan gibi devamsızlık mevzuları artardı. Çocukların büyük kısmı babalarına yardım etmek için tarlalara giderdi. Bize de yavşak bir kanıksamışlık kalırdı kala kala, yadırgamazdık bu durumu. Bir gün birileri, havalar ısınmaya başlayınca okula gidemeyen çocukların dramını adam gibi yazmazsa eğer, ben bu ülke yazarlarının vicdanına tüküreyim. Sen niye yazmıyorsun lan dediğinizi duyar gibiyim. Yazamam çünkü bu Ramazan'ın hikâyesi. Kaç kere söyledim, kimseye rol çaldırmam!

Neyse işte, dediğim gibi bahar ortalarından sonra görememeye başladım Ramazan'ı. Durumu tahmin etmeme rağmen yine de merak ettiğim nöbet günlerimden birinde sınıf öğretmenine sorup malum cevabı aldım. Tarlada babasına yardım ediyormuş Ramazan. Tarlalarda babalarına yardım eden onlarca çocuk gibi. Sormadım daha da bir şey. Ne sorayım? Oraların hikâyesi de oydu işte...

Geçti birkaç zaman. Hiç unutmuyorum bir çarşamba günüydü. Okulların kapanmasına, daha doğrusu karnelerin dağıtılmasına iki gün vardı. Neredeyse hiç öğrenci kalmamıştı etrafta. Öğle arası okulun mutemedi girdi öğretmen odasına;

"Duydunuz mu? Bir öğrencimiz vefat etmiş bugün?"

Duymamıştık. Bir öğrencimiz vefat etmiş. İçerdeki birkaç öğretmen birbirimizin suratına baktık önce. Sonra biri sordu;

"Kim?"

"Ramazan. Dokuzuncu sınıflardan. Şu azcık kıt akıllı olan!"

Sus! Değil o kıt akıllı. Sensin kıt akıllı. Sensin ulan kıt akıllı! Boğazımda bir yanma. Ateş topu gibi bir yumru. Ne aşağı inebiliyor ne dışarı çıkabiliyor. Kussam ya da inse soracağım nasıl oldu diye. Ağzımı açamıyorum. Biri açıyor;

"Ay yazık. Nasıl olmuş?"

"Tarlada çalışıyormuş babası ve kardeşleriyle. Traktörün ön tekerinin altında kalmış. Oracıkta ölüvermiş"

Tarlada çalışıyormuş. Babasıyla beraber. Kardeşleri de varmış. Oracıkta ölmüş. Traktör. Ön tekerinin altında kalmış. Arka teker olsaydı ölmezdi belki Ramazan. Ön tekermiş ama. Traktörlerin ön tekerleri büyük olur. Bazı Ramazan'lar da o tekerlerin altında kalır. Neden? Ne işi varmış traktörün altında? Düşmüş mü? Zaten orada mıymış? Bir sorabilsem. Soramıyorum. Ateş topu yumrusu hâlâ boğazımda. Ağzımı açamıyorum. Ötekiler açıyor. Mutemet hepsini anlatıyor. Ben pek bir şey duymuyorum. Ramazan ölmüş. Traktörün altında kalmış. Ön tekerinin altında. Ne işi varmış orada? Anlatıyor mutemet. Duymuyorum hiçbir şey! Kıpırdayan dudaklar. Boğazımda ateşten top. Çıkmam lazım. Nereye? Bilmiyorum. Bahçeye belki. Evet bahçeye. Bahçe iyi... Ramazan ölmüş! Traktör... Bahçe aynı bahçe. Bina aynı bina. Beton aynı beton. Sigara aynı sigara. Ramazan ölmüş bir tek başka her şey aynı! Ateş topu indi aşağı. Tam içimde artık. Mideme yakın bir yerlerde. Sıcak. Ağzım kuru. Göz civarlarım ıslak. Ramazan ölü!

Müdür yardımcısı yanıma geliyor;

"Duydun mu hocam?"

"Duydum hocam."

"Allah rahmet eylesin."

"Âmin."

"..."

"Cenazesine gitmek lazım"

"Öğlen kaldırmışlar cenazeyi. Oracıkta ölmüş zaten. Fazla bekletmek istememişler o yüzden. Ama eve baş sağlığına gitmeli."

Ne çok detay öğrenmiş hemen. Bu kadar kolay mı bu işler? Öldü gömelim. Yok mu bunun hastanesi, polisi, jandarması,

otopsisi? Yokmuş demek. Oracıkta ölünce hemen gömüyorlarmış demek. Oraların âdetiyse demek. Ramazan'lar oracıkta ölünce öğleye kadar gömülmeliymişse demek...

"Gitmeli hocam. Eve baş sağlığına gitmeli."

"Bizim mutemedin köylüsüymüş çocuk. Evlerini biliyor. Akşamüstü gelmek isteyen arkadaşlarla gidelim."

Gelmek isteyen birkaç arkadaşla beraber akşamüstü gidiyoruz Ramazan'ın evine. İki odalı kerpiç köy evi. Baba üzgün ama ağlamıyor. Anne hep ağlıyor. "Kuzum," diyor, "Ramazan'ım. Günyüzü göremeden gitti kuzum..."

"Başın sağ olsun anne" diyorum. "Allah sabır versin." "Kuzumun hocaları gelmiş," diyor, "yavrumun hocaları gelmiş..." Baba da ağlıyor artık. Herkes ağlıyor. Ramazan'ın hocaları gelmiş...

İki odalı kerpiç evin bir odası salon. Salonda eski küçük bir vitrin. Vitrinde bir ayakkabı kutusu! Ben bu kutuyu tanıyorum. Ben bu kutuyu tanıyorum. Allah kahretsin, ben bu kutuyu tanıyorum! Salon zaten ufacık. Ayağa kalkınca iki adımda vitrinin dibindesin. Ayağa kalkıp iki adım atıyorum. Vitrinin dibindeyim. Anne anlıyor neye baktığımı. Ağlayarak;

"Kuzuma hocası vermiş." diyor. "Pek severmiş Ramazan'ı, görünce hep konuşurmuş onunla. Kuzum da çok severdi hocasını. Ayakkabıları da çok sevdiydi. Giymedi hiç. Arada kutusundan çıkartıp okşar sonra geri kutuya kordu..."

Hocası vermiş. Pek severmiş. Sahi ben hiç Ramazan'ın ayağında gördüm mü ayakkabıları? Hatırlamıyorum. Galiba ben hiç bakmamışım Ramazan'ın ayaklarına. Düşman mıydım ki bakayım? Yoo. Severdim ben Ramazan'ı. O da beni çok severmiş. Benim ben olduğumu biliyor muydu ki anne? Bilmiyordur. Bilse derdi. Ateş topu geldi yine. İçim artık komple ateş topu. Allahım neden? Sormam lazım ama. Anne, neden? Soruyorum. Sanki konuşan bir ejderhayım;

"Anne, ayakkabılar neden vitrinde?"

Anne konuşacak, ağlamaktan konuşamıyor. Bir iki yelteniyor. Olmuyor. Ramazan... Sever... Ayakkabı... Yok... Resmi... Konuşamıyor anne. Baba cevaplıyor;

"Hoca, bir resmini koyalım dediydik ama baktık her yere bulamadık hiç. Ramazan'ın hiç resmi yokmuş. Anası da bunu koydu vitrine!"

Ramazan'ın hiç resmi yokmuş. Daha doğrusu Ramazan'ın bir resmi bile yokmuş. Nüfus kâğıdında bile yokmuş. Ne denir lan şimdi. Ne diyeceğim ben anneye? Ramazan'ın nasıl bir resmi yok lan? E dünya dönüyor utanmadan. Hepimiz ordayız, yaşıyoruz. Herkesin her şeyi var. Ramazan'ın bir resmi bile yok! Ateş topu şimdi hepimizi yakacak. Ama bizim resimlerimiz var. Ramazan'ın yok...

Annenin sesi geliyor boğuk boğuk.

"Kuzumun bir resmi bile yok hocası. Olaydı küçük bir resmi çarşıda büyüttürür koyardık vitrine ama yok. Ayakkabıları çok severdi. Kutudan çıkarıp çıkarıp okşardı hep. Giy yavrum dedim kaç kere giymedi hiç dışarılarda. Kıyamadı zaar. Çok sevdiği hocası vermiş. Oraya koydum ben de. Resmi olsa resmini koyacaktım ama yok."

Film kopuyor artık bende. Ne demek Ramazan'ın resmi yok! Vardır. Olacak... Tekrar başınız sağ olsun deyip ayaklandı müdür yardımcısı. Onunla beraber diğerleri de ayaklandı. Ben zaten ayaktayım. Vitrine bakıyorum... Babanın elini öptüm. Anneye sarıldım. Ben Ramazan'ı çok severdim gibi bir şeyler mırıldandım. Gene geleceğim ben gibi bir şeyler söyledim. Sıkıca sarıldı bana, boynum hep ıslak...

Çıktık evden. İlçeye dönüyoruz tekrar. Oradan evlere dağılacak herkes. Okul bitti zaten. Meydanda arabadan iniyor diğer iki arkadaşla mutemet. Araba müdür yardımcısının. Bana bakıyor. Herkes indi. Ben inmiyorum.

"Okula bir gidelim hocam"

"Kapandı okul. Hayırdır bir şey mi unuttun?"

"Okula gidelim hocam!"

Şaşırıyor biraz. "Tamam," diyor, "gidelim..." Yüz ifadem nasılsa artık soramıyor bir şey. Umurumda da değil zaten. Derhal okula gitmemiz lazım. Ne demek Ramazan'ın bir resmi bile yok. Olmaz mı hiç vardır. Eğer okul okulsa bir yerlerde vardır. Kayıt defterinde vardır, kütükte vardır, arşivde vardır. İlla ki bir yerlerde vardır. Ne demek yok? Vardır! O resmi bulup, hem de bugün bulup, bugün büyüttürüp bugün anneye vermem lazım. Yoksa bir daha hayatta yüzüne bakamam.

Mesafe kısa zaten beş dakika içinde okula varıyoruz. Kapılar kilitli. Müdür yardımcısı açıyor. İçeri girince konuşmaya başlıyorum;

"Hocam, bir yerlerde illa ki vardır bu çocuğun fotoğrafı. Gözünü seveyim bulalım şunu yardım et de."

"Çok iyi düşünmüşsün. Benim nasıl aklıma gelmedi. Tabii ya vardır mutlaka, buluruz şimdi."

Büroya giriyoruz. Kayıt defteri orada. Bakıyoruz. Yok! Arşive geçiyoruz. Ortaokul diplomasını buluyoruz epeyce aradıktan sonra. Yok! Dosyasını arayıp buluyoruz. Orada da yok. Yok! Bakılabilecek her yere bakıyoruz, olması gereken her yere bakıyoruz. Yok. Anne haklı. Ramazan'ın bir resmi bile yok! Saldırıyorum bakılabilecek her yere. Yok yok yok!

Girişteki koltuklara yığılıyorum sonunda. Ayakta duracak gücüm yok. Anne haklıymış. Bulurum zannettiydim, becerememedim. Nasıl bakarım bir daha yüzüne. Yok! Okulun arşivi var, bürosu var, kayıt defteri var, öğretmenleri var, öğrencileri var, sıraları, masaları, defterleri, kitapları... Herkesin her şeyi var; garibim Ramazan'ın bir resmi bile yok!

Şıp...

Şıp...

Şıp...
Şıppp...

Susma lan çeşme! Demiyorum artık bir şey. Ağlıyorum sadece. Fotoğrafı bulamadığım gün, pes edip yığıldığım koltukta ağladığım gibi ağlıyorum. Ne diyeyim? Belki de artık Ramazan'ın kemikleri var sadece. Başka da hiçbir şeyi yok. Gece gece nerden mi geldi aklıma Ramazan? Yatmadan önce dinlediğim Cem Karaca şarkısından geldi. Resimdeki Gözyaşları'ndan... Birini kaybederseniz, ondan geriye tek bir resim bile kalsa, yıllar geçtikçe ona bakıp kendinizi bir nebze de olsa teselli edebilirsiniz. Ama birinden geriye gözyaşı döken bir resim bile kalmadıysa, belleğinizden ve anılarınızın izlerinden başka neye tutunabilirsiniz? Canım Ramazan...

Ramazan'ın belleğimden hiç çıkarmayacağım kocaman bir gülümsemesi var. Başka da hiçbir şeyi yok. Ramazan'ın bir resmi bile yok!

DAĞILIN!

Bittiği sanılan yerde başlayan hikâyeler vardır. El sıkışıp ayrılınan yerde öyle bir deprem olur ki bazen, fark edebilen herkesin kalbini ve ruhunu sarsar. Ve ne acıdır ki, bunu oracıkta kalakalan, gidenin arkasından bakıp ağlamak ya da bir bira daha söylemek dışında hiçbir seçeneği olmayan o zavallı mağrur mağluptan başka kimse bilmez...

Bana, bitti denilen şeyin, bitti denilen yerde, bitti denir denmez nasıl bitebildiğini anlatabilecek biri varsa, söz ilk biralar benden. Saatlerce ağladıktan sonra makyajını tazeleyip alışverişe gidebilmenin aslında ne kadar normal olduğunu anlatabilirse biri bana, öldükten sonra ona organlarımı bağışlayabilirim. Birileri bana, bütün hafıza kuramlarına meydan okurcasına "unutmak istersem unuturum" diyebilmenin, üstelik söylemekle kalmayıp bunu yapabilmenin nasıl olduğunu gösterirse her sabah ekmeğini alıp evine kadar götürürüm yeminle. Balık tutmayı öğretmeyin bana, balık da vermeyin. Becerebiliyorsanız balık olmayı öğretin... N'oldu? Yemedi dimi?

Haydi dağılalım, çünkü kimse kimsenin umurunda değil! Haydi dağılalım, çünkü birlikteyken çok komik görünüyoruz! Haydi dağılalım, çünkü bu kadar bokluğa ancak yalnızken tahammül edilebilir!

Haydi dağılalım, çünkü biz birbirimizi acıdan öldürürüz! Haydi dağılalım, çünkü "cehennem başkalarıdır!"

MUHTEVİYATI

Gidelim Buradan	1
Herkes Herkesi Muhakkak Aldatır	3
Yılbaşı Güzellemesi	7
Gitmek Huydur Bizde	11
Atanamayan Zöhre	13
Hocam Nereden Anladınız?	17
Gecikmiş Bir Borç	19
İç Döküntüsü-1	23
Yanlışlık	25
Kedi, Yağmur, Can Sıkıntısı ve Bazı Şeyler	27
Öğretmenim	31
Anne Dolması	35
Babamın Tüfekleri	39
Hayat Gerçekten Çok Garip	43
Kelimelerin Bazı Anlamlara Gelmediğine Dair	47
İç Döküntüsü-2	49
Vaziyet	51
Yan Taraftan Sevmek	53
Ben Çok İçtim	57
Arayış	59
İçe Akan Gözyaşları	61
B ile Başlayan Filmler	63
Mezgit	69
İç Döküntüsü-3	71
Hayat Aslında Havadaki Top	73
Sadece Babalara Anlatılabilecek Bazı Şeyler	77
Çocuk Hüznü	81
Koalalardan Kurtulamamak	83
Orospu Çocuğu Jerry!	85
Kâhta-Adana Arasında Bir Günlük Gazete Haberi	89

Siz Hiç Ölmek İsteyecek Kadar Acı Çektiniz mi? 91
İç Döküntüsü-4 95
Mesafe İyidir 97
Yaralarımızla Eşitleniyoruz Birbirimize 101
Ne Fark Eder? 103
Piyango 105
Seviyoruz İşte... 107
İnsan İçine Hiç Çıkmayacaktım 111
Korku 115
İç Döküntüsü-5 117
Gelmemişin Biri 119
Kafes Dolusu Mutsuzluk 121
Sazova Parkı'ndaki Her Şeyden Daha Güzeldin 123
Sopa Değil O Mercedes! 125
İç Döküntüsü-6 127
Üçüncü Sınıf Bir Meyhanede Unutulmuş Mektup 129
Resimsiz Gözyaşları 141
Dağılın! 153

"Birini ya da bir şeyi sevmek, değer vermek, onu her şeyiyle sevmek demektir çoğu zaman. Ne olduğunu, ne olacağını, sınırlarını bilip, hatalarıyla, eksiklikleriyle, yanlışlarıyla ve sebep olduğu üzüntülerle kabul etmek demektir. Hiç kıvırmasak mı? Kıvırmadan söyleyelim evet, gerçekten sevmek bir tür çaresizliktir.

Bir şeyi gerçekten çok seviyorsan başka çaren yoktur da ondan seviyorsundur."

Ramazan'ın, Zöhre'nin, Aziz'in, Musa'nın, Pervin ablanın ve görmediklerimizin, görmezden geldiklerimizin hikâyeleri...

Ali Lidar bu defa anlatılarının yanına öykülerini de ekliyor; hatıraların hesabını tutuyor ve hayatın *z raporu*nu gözlerimizin önüne seriyor...

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
20 00 ₺
www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com
9 786053 755326